CAPITOLUL 1

■■ ■ Sunetele limpezi ale unui fluier se unduiau, făcându-se auzite până la Sefora prin aerul uscat şi fierbinte. Nu-1 putea vedea pe cântăreţ, dar ştia că este sora ei, Misha. De văzut, le vedea doar pe Tarfah şi Jamila, două surori mai mici, care şedeau împreună la umbra unei stânci, urmărind oile ce le aveau în grijă.

Sefora îşi scoase fluierul de trestie de la brâu şi-1 ridică în dreptul buzelor. Apoi, oprindu-se din cântat, ea ascultă, aştep-tând răspunsul. Acesta veni — semn că totul era bine în ceea ce o privea pe Misha şi pe celelalte trei surori mai mici, Tuema, Duhya şi Fara.

Potrivindu-şi o şuviţă din părul ei lung şi negru sub marama colorată în roşu şi galben, Sefora îşi reluă locul de pe coama dealului. Relaxată, ea îşi netezi rochia din piele şi păr de cămilă, continuând să-şi supravegheze turma de oi la păscut Dincolo de oi, dealurile se conturau prin fierbinţeala tremu-rătoare a aerului, iar dincolo de dealuri se înălţau, rând pe rând, într-o splendoare măreaţă, roşieticii munţi. Fetei îi era drag acest ţinut al seminţiei ei. El cuprindea coline şi văi bo-gate în păşuni, deopotrivă cu munţi stâncoşi şi sălbatici. în zare, se putea vedea maiestuos muntele Horeb cu cele două vârfuri înalte (gemene ale lui.) Gândul Seforei se întorsese la tabără şi la un anumit tânăr care îi zâmbise de dimineaţă, înainte de plecarea ei cu turmele tatălui pe deal. Gândindu-se la el, fata se înfiora într-o fericită anticipare că, în curând, tatăl lor ar putea să-i spună : „Te-am făgăduit lui Azaz, fiica mea !"

Trei sunete ascuţite din fluierul Mishei îi întrerupseră visarea. O pauză, apoi încă trei sunete. Semnalul de pericol! Câteva oi ridicară capul, privind întrebător Repede, Sefori se

;:

îndrepta spre Tarfah şi Jamila spunându-le sâ se ascundă, aşa cum le-a învăţat ea, în dosul unor stânci. întinse mâna spre

arma ei — un toiag neted şi curbat, pe care întotdeauna îl avea la-ndemână şi pe care-1 putea arunca cu mare precizie. Apoi urcă dealul, dispărând dincolo de creasta lui.
Fara, Tuema şi Duhiya deja dispăruseră. Ghemuindu-se In. crăpătura unei stânci, Misha arătă spre coama unei alte coline. Cinci cămile Îşi conturau siluetele pe fondul albastru al cerului. Apoi, au apărut mai multe cămile ■— unele purtând oameni, altele bagaje — iar după ele, dincolo de curbura colinei, se ivi o mare turmă de oi.
Păstorii năvălitori ! După dungile şalurilor de pe cap, Sefora îi recunoscu fiind aceiaşi care violaseră teritoriul seminţiei ei cu o vară înainte. Se culcă la pământ, cu trupul ei delicat lipii de terenul stâncos. Amintindu-şi acea zi teribilă, ea îşi acoperi faţa cu mâini tremurânde. N-ar fi putut să uite vreodată neaşteptata apariţie a celor doi străini din dosul unei stânci de lângă fântână, apoi ţipetele Tarfah-ei şi Jami-iei când aceştia le-au înfricoşat. Instantaneu, ea azvârlise toiagul, nimerind capul unuia din cei doi. Căzând la pământ, acesta îi dăduse drumul Tarfah-ei. Celălalt o lăsase şi el în pace pe Jamila, îndepărtându-se în grabă.
Lăsând oile la fântână, fetele fugiseră peste deal, la cortul tatălui lor. In câteva minute strigăte de luptă răsunau în toată tabăra : „Sâ-i ucidem ! Să-i ucidem !* Călare pe cămile, oamenii înarmaţi cu suliţe părăseau in viteză tabăra, pentru a merge să răzbune atacul. Unul din verii ei nu s-a mai întors Mai târziu, Sefora a văzut cum fraţii lui îl îngropau în nisip, aşezând pe mormânt o grămada înaltă de pietre, pentru a-1 feri de animalele care se hrăneau cu cadavre.
Dar năvălitorii n-au renunţat. Ei s-au întors, încercând din nou să treacă de fântână. Şi din nou oamenii din tabără i-au alungat. Acum, lungul lor şir de cămile defila pe deal iar oile mişunau în jurul lor spre trecătoare. In cele din urmă, toate animalele dispăruseră din câmpul ei vizual.

Misha urcă până pe creastă şi veni apoi lângă sora ei. „Crezi că or să meargă la fântână ?ᵘ
încercând sâ-şi stăpânească teama, Sefora se ridică scu--turându-şi praful de pe rochie.
— Sper că nu '.
— Mi-e frică, şopti Misha cu ochii ei negri plini de teamă
— Şi mie.

4

Cele cinci fete suiră dealul, alergând spre celelalte surori ale lor. Lacrimile se rostogoleau pe obrajii creoli ai Tarfah-ei.
—» Crezi că or să ne răpească şi or sâ ne facă vreun rău ? suspină ea.
— Vă apăr eu, răspunse Sefora, deşi în sinea ei se cutremura.
Micuţa Fara se agăţă de gâtul ei.
— Pot să stau lipită de tine ?
Uitându-se în ochii mari şi negri ai fetiţei în vârstă de şapte ani, Sefora o asigură :
— Bineînţeles că poţi. Vom sta toate una lângă alta şi, imediat ce vom aduna oile laolaltă, o să mergem la tata.
Reuşise oarecum să se calmeze şi sâ vorbească liniştit, chiar dacă inima îi bătea cu putere. In tăcere, îşi aminti că, fiind fata cea mai mare clin familie, răspunde pentru surorile ei.
Duhiya îşi învârti un deget prin părul ei lung şi negru.
— Păreau că se îndreaptă spre muntele Horeb. Sefora aruncă o privire spre muntele singuratic.
— Dacă merg atât de departe, vor avea necazuri cu conducătorul nostru. Almahaz se va lupta până la moarte şi nu va lăsa un alt neam să se apropie de muntele nostru. Adu-ţi partea de turmă pe partea asta a colinei unde se află si a mea, se întoarse ea spre Misha.
— De ce să o aduc ? Ochii negri ai fetei luciseră sfidător. Adu-o tu !
Ridicându-se în picioare, Sefora îşi încrucişa mâinile şi-şi

dojeni sora :
— Dacă ai trecut de optsprezece ani şi eşti la fel de înaltă ca mine, nu înseamnă că poţi să dai şi ordine. Sunt, totuşi, cu doi ani mai mare decât tine.
— Pot. şi eu să dau ordine 1...
— Deocamdată nu poţi, insistă Sefora, deşi vocea i se domoli. Ştii bine că tata mi-a dat mie răspunderea şi mi-a spus ca eu să iau orice hotărâre.
— Bine, o să le aduc:, mormăi Misha, privind aiurea. Şi. luând un miel în braţe, se îndreptă spre turma ei, apoi
strigă oile, mânându-le peste creastă, pentru a se uni cu celelalte. Având în mână nuiele, pentru eventualitatea că unele oi ar ieşi din turmă, fetele îşi ocupară fiecare postul ţ)e lângă animale.
Sefora îşi puse fluierai la brâu. Cu acesta şi cu pele-lerina de ploaie pe Umăr, ea se juca cu toiagul în mâna stângă.
5
— Ţine-ţi toiagul la-ndemână, îi aminti Misha.
Ţinând-o pe Fara de mână şi alegând drumul pe povârnişul pietros -al colinei, ea conducea turma. O mişcare, buscă din spatele unei stânci o făcu pe Sefora să-şi ia surioara în braţe şi să facă o săritură înapoi... Nu era decât un mic iepure cenuşiu săltând pe lungile lui picioare din spate.
De obicei nu se speria de rozătoare, dar după vederea invadatorilor şi a numărului lor mare de cămile, reacţionase instinctiv cu precauţie.
— Trebuie să coborâm la fântână ? imploră vocea speriată a Farei un răspuns.
—i Nu există altă cale spre tabără, dar voi rămâneţi aici cu turma, în vreme ce eu mă asigur că nu este nici un pericol să coborâm.
Prudent, ea înainta cercetând vâlceaua şi albia secată a râului.

Nici o mişcare pe acolo, nici până acolo. Sefora studie terenul, uitându-se de mai multe ori la maluri, la prundiş, de-a lungul pârâului până acolo unde acesta se pierdea din vedere. Clar vizibilă, fântâna apărea ca o gaură neagră la capătul vâlcelei. Lângă ea, jgheaburile cioplite din piatră, aşteptau apă.
Privirea fetei se mută de la fântână, în partea opusă. Acolo putea vedea corturile joase şi negre din piele cu păr de capră ale seminţiei ei, întinzându-se pe platoul larg al unei coline. Putea distinge cortul tatălui ei, cu despărţitura de la un capăt pentru ea şi surorile ei, cealaltă extremitate fiind rezervată lui şi fratelui fetelor, Hobab. Partea din mijloc a cortului era deschisă şi-n faţă, şi-n spate. Numai să treacă vâlceaua şi, de partea cealaltă, s-ar fi aflat în siguranţă, la marginea taberei.
„Doamne Dumnezeul poporului meu", se rugă ea, „du-ne cu bine la cortul tatălui nostru". Şi o porni spre surorile ei, pentru a urni turma.
Ajunse lângă fântână, fetele nu mai puteau vedea tabăra.
— O să ne fie greu cu oile astea pe lângă jgheaburi, îi spuse ea Farei, dar nu ne putem opri să scoatem apă.
Deodată, Tarfah scoase un ţipăt. Din buza vâlcelei, patru oameni veneau în fugă spre fântână. Jamila ţipă şi ea cu groază, prăbuşindu-se în genunchi în spatele oilor. Duhyia, Tuema şi Tarfah se precipitaseră spre dosul unui pâlc de ciulini. Sefora şi Misha o traseră pe Fara spre un bolovan şi o aşezară în spatele lui, apoi se întoarseră să dea piept cu agresorii, dar pregătite să sară dincolo de stânca mare dacă aceştia ar fi aruncat cu pietre în ele.

6

Năvălitorii înaintau. Mantalele lor scurte de păstori le puneau în evidenţă gambele musculoase. Observând „armele" din mâinile tinerelor, ei se opriră lângă oile ce rumegau.
— Ia te uită, spuse cel mai voinic dintre oameni. Fetele lui letro au venit să adape oile tatălui lor la fântână ! Vă

cunoaştem de anul trecut.
Când mai făcu un pas înainte, Sefora şi Misha ţâşniră spre stâncă. Omul râse aspru :
— Hai, daţi-i bătaie, adăpostiţi-vă turma şi azi. Lăsaţi-le să bea până nu mai pot fiindcă asta e ultima lor ocazie. Mâine, seminţia noastră va stăpâni această adăpătoare.
Cei patru se întoarseră, pornind în fugă spre vâlcea. în dosul stâncii, Fara începu să plângă.
Cuprinzând cu mâna umerii surorii celei mai mici, Sefora chemă oile. Agitate şi nedumerite de faptul că în jgheaburi nu exista apă din care să bea, animalele ridicară capul şi, împinse de la spate, răspunseră la chemarea familiară.
Trăgând-o pe Fara după ea, Sefora grăbi pasul pe cărarea spre tabără. Celelalte fete se iviră din ascunzătorile. lor, venind să mâne şi ele turma. Aproape de culmea dealului, Fara scânci :
— Acuma, că suntem aproape de cortul tatii, nu mai mi-e frică deloc, să ne oprim niţel...
— Dar nu putem să încetinim, îi răspunse Sefora. Aşteaptă-o aici pe Misha, iar eu fug înainte să-i spun tatei despre străini.
— Misha ! strigă ea, du turma în mijlocul taberei. Eu trebuie să vorbesc cu tata.
Şi, fără a mai aştepta răspunsul, ea porni înainte, să-1 caute pe letro. Când auzi sunetul inconfundabil al pietrei pe metal, simţi cum o uşurare îi cuprinde fiinţa. Figura robustă şi matură a tatălui şi barba lui colilie bine îngrijită, erau întotdeauna o imagine de bun venit. Tatăl şedea în cort, lovind cu un ciocan de piatră un disc de cupru pentru a-i da forma de castron.
— Pace, tată, spuse ea c« răsuflarea oprită. Apoi, se despovăra : Am văzut un trib venind din nord. Au o mulţime de cămile şi o turmă uriaşă- Au venit patru bărbaţi de-ai lor la fântâna noastră şi ne-au spus că, de marne, apa va fi a lor.
— Vino, îi porunci tatăl. Ahmaz trebuie să afle numaidecât.
Fata îşi urmă tatăl la cortul lui Ahmaz. Prin deschizătura din

faţă, ea o putu vedea pe soţia conducătorului aple-

cată deasupra vetrei din piatră, punând pe foc bălegar uscat de cămilă,

— Pace ! o salută letro.

Soţia conducătorului se îndreptă din şale :

— Pace !

— Am un anunţ urgent pentru Ahmaz.

Auzindu-şi numele, omul îşi făcu apariţia din dosul unei draperii de lână, care acoperea intrarea în despărţitura lui de cort.

— Aici sunt. Care este solia ? Ietro o împinse pe Sefora în faţă.

— Spune-i !

Fata îşi împreună mâinile şi povesti cele întâmplate Ia fântână. Incrucişându-şi braţele la piept, căpetenia de seminţie râse tare :

— Vorbe goale ! Ameninţări în vânt ! Tribul ăsta nu va îndrăzni să ne ia apa. Suntem prea tari pentru ei, şi ei o ştiu. Mâine ai să-ţi mâi turma la păscut ca de obicei ! şi-şi ridică braţul drept, semn că puteau să plece.

Sefora merse în urma siluetei drepte a tatălui ei până)a cort. Odată intrat, bătrânul îşi trecu mâna peste frunte, peste ochi, apoi prin barbă :

— Ahmaz este conducătorul nostru. Trebuie să-i respectăm ordinul, dar, pentru siguranţă, unii din fiii fratelui meu îşi vor duce oile la păscut lângă ale mele, mâine. Tinerii pot observa năvălitorii şi pot trimite pe cineva să ne anunţe dacă aceştia se întorc...

In cort îşi făcu apariţia Misha cu un braţ de vreascuri pentru focul cinei. Sefora adăugă bălegar de cămilă. In scurtă vreme, flăcările portocalii dansau în arena vetrei din pietre, iar fumul se strecura printr-o deschizătură anume făcută în acoperişul

cortului.
După ce servi tatălui şi fratelui ei cina şi după ce toate surorile ei sfârşiră masa, Sefora ieşi afară. Acolo, în aerul rece al înserării, ea se înfiora. Chiar dacă verii ei aveau să fie alături, gândul că a doua zi trebuia să meargă iar la păscut îi dădea un sentiment de groază.
— Bună seara, frumoasă fiică a lui Ietro !
Vocea plăcută şi o prietenească mână pe umăr aduseră zâmbetul pe chipul, fetei. Ea se întoarse şi privi în ochii negri ai lui Azaz. în lumna crepusculară a zilei, fata îi admiră braţele puternice, atât cât se puteau vedea pe sub haina lui cafe-

nie. Dar mai mult decât braţele şi faţa lui chipeşă, Sefora ii admiră mâinile pricepute... Mâini ce puteau modela coliere din piatră brută, sau şlefui marmura până când prindea parcă viaţă, sau răsuci bare subţiri din argint în zale pentru lanţuri perfecte. Nici un bărbat din trib nu-I egala pe Azaz în prelucrarea metalului şi a pietrei.
Ochii lui cercetară faţa delicată a fetei, urmărind mişcarea lungilor ei gene negre.
— Am auzit că ai avut necazuri azi la fântână, spuse el. Dacă îndrăzneşte cineva să-ţi facă vreun rău, va avea de-a face cu mine, să ştii.
Inima Seforei bătu cu putere şi deodată simţi dorinţa ca braţele lui s-o cuprindă şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Dar, ruşinată de acest gând, îşi coborî privirea spre sandalele din piele de capră.
— Iţi mulţumesc ! reuşi ea să răspundă.
— Sefora ! în vocea tatălui se distingea nemulţumire. Cu cine stai de vorbă ?
— Cu mine, Azaz, anunţă tânărul. Ietro apăru în deschizătura cortului.
— Dacă vrei să-mi vizitezi familia, poţi sta cu mine lângă foc,

dar fiica mea nu vorbeşte şi nu se plimbă noaptea cu bărbaţii.
— îmi cer scuze, am să intru altă dată. Şi Azaz se îndreptă spre cortul tatălui său.
— îţi interzic să te mai întâlneşti pe ascuns cu omul acesta, o anunţă Ietro pe Sefora. Intră în cort !
Fata veni din aerul rece al nopţii, intrând în despărţitura cortului rezervată ei şi surorilor ei. Pe jos, mai multe pături groase, portocalii şi roşii, acopereau pământul tare. Nişte blăni de oaie constituiau paturi confortabile, îmbiind obositele fete la somn. Intr-un colţ, desagii cu grâu, curmale, nuci, sământă de coriandru, cimbru şi alte bunătăţi erau înveliţi cu aşter-nuturi de lână. Un maldăr de vase, cratiţe şi ligheane ocupau un alt colţ al încăperii. Vederea acestor imagini familiare contribui la atenuarea tulburării pe care cuvintele tatălui ei i-o provocaseră.
Misha aprinsese lămpile cu untdelemn, iar acum fetele mai mici strângeau păturile de pe jos, aş.ezându-le pe peretele din spate. Tarfah şi Jamîla ridicară o margine a cortului. Imitând chemarea răguşită a oii drapa mielul ei, Sefora sr
adresă blând oilor de afară :
"
— Brr, brr, brr ! Apoi, le cântă cântecul de seară făcut de ea :
Hai oiţă dragă
Nu mai rătăci
Hai oiţă dragă
Noaptea asta-ntreagă
In cort vei dormi.
Repetând refrenul îmbietor al fetei : „Brr, brr", oile se îngrămădiră în cort. Mieii lor le urmară, fiecare foarte aproape de mama lui. După ce Jamila şi Tarfah coborâră marginea laterală a cortului, oile rămaseră un timp în picioare tuşind şi rumegând. Apoi se aşezară, împrumutând din căldura lor

fetelor, ca o protecţie împotriva frigului nopţii de afară. Cu o blană de oaie dedesubt şi o pătură de lână deasupra ei, Sefora se cuibări lipită de cea mai apropiată oaie. Deşi mirosul bun al lânii îi dădea de obicei un sentiment de siguranţă, acum ea nu putea adormi, bântuită de nelinişti. Vor veni păstorii năvălitori ? Era serioasă ameninţarea lor sau, aşa cum spusese Ahmaz, doar nişte vorbe goale ?

A doua zi, toate surorile îşi păzeau oile aproape una de cealaltă. Pe dealul vecin, fii unchiului lor le arătau toiegele, dându-le de înţeles că erau gata să le apere la cel mai mic semn de pericol.

încercând să pară calmă în faţa surorilor ei mai mici, Sefora şedea pe o piatră. Pentru a-şi potoli propria nelinişte, ea pieptăna părul Farei, descâlcind cu grijă şi dragoste şi împletindu-1 în două cozi. Ţinea acum în mână una din aoeste două cozi de un castaniu perfect... Acelaşi castaniu ca al părului mamei... Mama a cărei viaţă se stinsese la naşterea Farei. O clipă Sefora închise ochii, încercând să întrerupă firul amintirii. Cât de precis o revedea pe moaşă luptându-se să oprească sângerarea !

— Noi toate avem părul brunet, ca tata, şopti ea. Numai tu îl ai castaniu, ca al mamei.

Fara se ghemui în poala surorii mai mari.

— Aş vrea să am o mămică !

Sefora o strânse la piept pe micuţă. Soarele se plimba încet pe cerul fără nori. Spre sfârşitul după-amiezii el coborî spre vârfurile munţilor din vest. Poate că ziua asta se va sfârşi fără vreo ameninţare sau pericol din partea păstorilor jefuitori. „Dumnezeul părinţilor noştri", se rugă ea, „ai grijă Tu de noi"...

Deodată, o auzi pe Jamila articulând sufocată — Un om !

CAPITOLUL 2

— Ascundeţi-vă, comandă Sefora.
Toate fetele urcară colina, dispărând dincolo de coamă. Cele două mai mari rămaseră pitite în iarbă, iscodind dincolo de creastă.
— Capul mai jos !, o atenţiona Sefora pe Misha. Trece chiar pe aici.
— Ce straie ciudate ! şopti Nisha. Priveşte la cutele
acelei haine de sub mantaua lui scurtă i
— Şi, pe lângă asta, nu poartă barbă ! Vai, Misha, e un egiptean.
—- Şi este voinic.
Sefora îşi muşcă buza de jos.
— Egiptenii nu călătoresc niciodată singuri. Trebuie să mai fie şi alţi oameni cu el, o întreagă armată, poate, pe care încă nu-i vedem.
— Dar de ce să vină aici, atât de departe de drumul caravanelor ?
Străinul se opri o clipă să privească munţii roşietici de granit şi impunătorul Horeb în depărtare. Apoi, mutându-şi bagajul de pe un umăr pe cealălalt, el îşi continuă mersul, pătrunzând în vâlceaua ce ducea spre pârâul secat.
Privind locul în care acesta dispăruse, Sefora şopti :
— Merge la fântână.
Din josul văii, ea auzi vocea tremurătoare a Duhiyei :
— Vin să ne ia ?
Sefora se uită la cele cinci surori mai mici ale ei — o mână de fete brunete, strânse una-n alta ca nişte păsări speriate într-un cuib.
— Nu. Nu este decât un om singur.
— Ce ne facem dacă se opreşte la fântână ? întrebă Misha cu glasul sugrumat.
— Trebuie să adăpăm oile. N-au băut apă nici ieri. Du-te la

verii noştri şi spune-le să-şi aducă şi ei turma o dată cu noi la adăpat.
11
— De ce să nu... încercă Misha o obiecţiune. Dar, dând din mână a învoială, zise : Bine ! Şi o porni agale, pentru ca, în scurtă vreme, să revină cu o figură dezumflată.
— Ce-au spus ?
— Au spus că ar trebui să ştim că nu este loc să adăpăm două turme deodată, dar au promis că vin imediat după noi.
— Să mergem ! zise Sefora nemulţumită.
Apoi strigă după fete şi după oi. Conducând turma spre adăpătoare, eu se opri pe coama dealului să cerceteze zona din vale, dar nici urmă de egiptean. Cu toiagul gata de luptă şi păstrând fântâna sub observaţie, fata coborî poteca ducând turma pe porţiunea netedă de la malul râului secat.
— Ar putea să fie ascuns pe aici pe undeva, îi şopti Mishei.
Tarfah îşi luă şi traista ei mare din piele de capră din ascunzătoarea din dosul unui pâlc din tufe de ciulini. Cele patru fete mai mari scoaseră pe rând apă din fântână, vărsând-o in jgheaburile de piatră. Oile se îmbulziră să bea.
Fără veste, de după colţul din josul vâlcelei, răsăriră cinci bărbaţi.
— Păstorii 1 ţipă Jamila.
Turma se destramă, oile dând una peste alta, într-o panică generală. Surorile mai mici se precipitară spre protectoarele lor tufe de ciulini. Sefora şi Misha îşi pregătiră „toiegele zburătoare" si alergară în dosul unei stânci. De acolo, cercetând zona, ele observară cum păstorii aceia se întorceau pe costişă, dispărând in mare grabă din vedere. Lângă jcheaburi, apăruse acum un bărbat cu umerii laţi şi o sabie de bronz ţinută în mâna dreaptă.
— Egipteanul 1 exclamă Misha.
Sefora îşi pregăti arma. Ochii ei se făcură mari la ve-

derea acestui străin în hainele lui ciudate - pânză de in piisată atârnând sub o manta argintie prăfuită de drum Capul îi era înfăşurat într-un turban care lăsa să i se vadă gâtul bronzat si faţa rasă.
Omul îşi puse sabia la brâu şi se îndreptă spre stâncă.
— Nu-ţi fie frică ! spuse el domol. Vin cu pace.
Fetele părăsiră tufişul de mărăcini, Misha luându-şi cu ea şi vasul ele scos apă. Omul privi toiagul din mâna dreaptă a Seforei :
— Poţi să laşi arma, nu-ţi fac nici un rău.
Fata îl măsură din cap şi pânâ-n mânerul cu ornamente al săbiei,
t«
— De unde să ştim câ pot avea încredere în dumneata ?
Omul se îndreptă spre fântână.
— Dă-mi vasul. Am să scot apă pentru oile voastre. Misha îi înmâna vasul de scos apă şi acesta II coborî in fântână.
Cu un glas scăzut, abia controlat, Sefora spuse :
— Nu-mi place si ne ajute acest egiptean.
— Bine, dar poate să scoată apă de două ori mai repede decât noi, insistă sora ei. Priveşte numai ce umeri are şi cât este de puternic 1
Sefora se încruntă :
— N-am încredere în el. Ce caută pe-aici ?
— Ce ne pasă nouă ? Atâta vreme cât ne adapă oile, n-am nimic împotriva lui, chicoti Misha.
— Nu vorbi aşa 1 Dacă pe-aproape este o întreagă armată de-a lui ?
Misha zâmbi uitându-se la omul spătos de la fântână, —- Nu văd nici o întreagă armată, ci doar un egiptean chipeş. Şi iar chicoti : chiar mai chipeş decât Azaz...

Sefora i-o reteză cMntr-o suflare :
— Nimeni nu e mai chipeş decât Azaz ! Şi, ţinându-se destul de la distanţă de străin, ea se uită după verii ei, care erau de negăsit. Apoi, după ce oile îşi făcură plinul, ea spuse Mishei :
— Tu şi cu fetele celelalte veţi conduce turma spre cortul tatei. Eu am să merg în spate, să vă asigur apărarea.
— Nu cred că e cazul...
— Faci cum ţi-am spus !
Sora mai mică cu doi ani se încruntă, dar porni sâ strige la animale ca să o urmeze. Când ultimele oi părăseau jgheaburile, Sefora se înclină uşor spre străin. Trebuia să-i mulţumească.
— Vă suntem recunoscătoare pentru osteneala de a ne adăpa turma. Mergeţi în pace şi Domnul să vă binecuvânteze. Apoi se grăbi să-şi ajungă cele şase surori şi turma.
Tatăl şedea la intrarea în cort şi îşi admira turma.
— Cum se face câ aţi venit aşa devreme azi ? întrebă el. întrebă el.
înainte ca Sefora să apuce a spune ceva, Duhiya relată :
— Păstorii răi s-au repezit spre noi, dar i-a alungat un egiptean, Tuema sărea şi arăta cu mâna dreaptă în sus :
— Avea o sabie în mână şi o ţinea aşa.
13
— Â scos chiar şi apă pentru noi şi ne-a adăpat oile, interveni Misha.
— Unde este acum ? întrebă letro. De ce aţi lăsat omul sigur la fântână ? ochii lui priveau dojenitor fetele. Chemaţi-1 să intre în cortul meu şi să mănânce pâine !
Sefora se înclină. Un egiptean ? Să invite un egiptean să mănânce cu tatăl ei ?! Pentru o clipă închise ochii, într-un fel, semn de protest. Dar, trăgând adânc aer în piept, îi deschise la loc. Trebuia ca, împreună cu Misha, să asculte de tatăl lor.
Oprindu-se la capătul de sus al potecii, Sefora scrută vâlceaua

de jos.
— Nu-1 văd.
Misha cerceta nerăbdătoare colinele din jur. — Poate o fi plecat.
— Mai bine să-1 căutăm. Să ne uităm mai întâi la fântână. Cât se poate de fără zgomot, fetele coborâră poteca pietruită ce ducea până pe porţiunea netedă a vâlcelei. în dreptul fântânii, respiraţia Mishei se acceleră :
—■ E cineva în spatele pâlcului de ciulini ! Strângând braţul sorei sale, Sefora se întoarse cu faţa într-acolo.
Omul pe ca're-1 căutau venea acum spre ele, prin dreptul jgheaburilor.
— Pace !
— Pace ! îi răspunseră.
— Aţi pierdut vreun miel ?
Sefora o lăsă pe Misha, venind dreaptă şi mândră în faţa străinului. Avea cumva impresia că ea şi sora ei erau atât de neatente încât să piardă vreunul din animale ?
— Nici vorbă, cum aşa ? Am venit cu o solie pentru dumneata din partea tatălui nostru, preotul seminţiei cheniţilor din Madian.
Omul ridică din sprâncene.
— O solie pentru mine ?
Fata făcu o pauză, dorind parcă să nu fi trebuit să continue. Dar îl informă sec :
— Tatăl nostru vă invită în cortul lui pentru cină.
O undă de bucurie străbătu faţa străinului înainte ca el să răspundă : .
'—'■Să-mi iau bagajul din dosul tufişului. Când acesta reapăru, Sefora anunţă :
— Sora mea va merge înainte, iar eu in urmă de tot.

Mergând în spatele Mishei, străinul încetini pasul şi zâmbi

peste umăr spre sora ei mai mare care venea prudent în urma lui.
— încă nu ai încredere în mine, nu-i aşa ?
întrebarea nu merita răspuns. Sefora strânse din buze, tăcând.
letro stătea în faţa cortului, aşteptând venirea lor şi trecându-şi mâna prin toată barba.
— Trebuia să mă fi dus eu însumi, mormăi el. Hobab, fiul său, răsări imediat din cort.
— Ai spus ceva, tată ?
— De ce durează atâta ? monologa preotul mai departe. Egipteanul are sabie şi poate fi periculos.
Hobab arătă spre capătul de sus al potecii.
— Iat-o pe Misha.
letro se uită în bătaia soarelui.
— Dar Sefora unde e ?
— Este şi ea, chiar în spatele străinului ! letro răsuflă uşurat. Fetele lui erau bine. Acum îşi îndrepta ţinuta, încercând să se dovedească ospitalier faţă de călătorul solitar. Va primi egipteanul oferta lui ? Va sta el la masă cu un madianit ?
Străinul se opri exact în faţa lui.
— Vin cu pace !
— Fii binevenit cu pace în umilul meu cort ! Şi-1 conduse prin deschizătura din faţă a cortului în interior. Păşind peste pietrele vetrei, letro ridică o draperie de lână.
— Fă-mi onoarea şi intră în camera mea !
Pe jos erau aşternute pleduri de un roşu şi portocaliu strălucitor. Pe unul din acestea, erau aliniate o serie de unelte de prelucrat metalul, iar două piei subţiri de oaie acopereau tot atâtea şei pentru cămile. letro îşi invită musafirul să ia loc pe una dintre acestea.
— Să ne odihnim puţin până ce fetele mele vor aduce apă şi masa de seară.
Lângă focul de gătit, Sefora turnă apă în două vase mai mari

pe care, împreună cu un alt vas mai mic, le puse într-un lighean de aramă.
Micuţa Fara se ghemui lângă ea.
— Te pregăteşti să-i speli picioarele ?
— Cred că da.
Vocea nerăbdătoare a Mishei o surprinse :
15
— Dacă tu nu vrei să-i speîi picioarele, pot s-o fac eu. -r~ N-ar fi cerect. Eu sunt cea mai mare şi este datoria mea.
Sora mai mică se îmbufna.
— Doar te prefaci că nu vrei să-i speli picioarele. Oare mă prefac ? se întrebă Sefora. Era ceva ciudat cu omul acesta, chiar dacă era un egiptean... Apucând ligheanul, ea se opri în faţa draperiei de la intrarea în camera tatălui.
— Poate să intre fiica ta ?
— Intră.
îngenunchind în faţa musafirului, ea îi dezlegă curelele sandalelor. în timp ce palma fetei atingea picioarele acestuia, o ciudată senzaţie îi furnică tot braţul. Ar fi dorit să-1 privească în faţă, să-i vadă mai de aproape nuanţa ochilor lui căprui-închis. Dar nu ! Nu trebuia ! Tatăl îşi manifestă din cap aprobarea privind-o cum îi turna invitatului apă pe mâini şi picioare, apă ce se strângea în lighean. Apoi umplând vasul mai mic cu apă rece (din cealălait vas), îi oferi oaspetelui să bea.
Intorcându-se la focul de gătit, ea supraveghea mâncarea pentru cină. îndată ce Tarfan veni cu laptele proaspăt de cămilă, Sefora îl prelua şi—1 duse cu grijă în camera tatălui.
— Pune-1 aici ! îi porunci letro, arătându-i o carpetă dinaintea lui.
Apoi se întoarse din nou către vizitator.
— Toţi străinii care vin în Madian sunt oaspeţii Domnului şi

sunt trataţi asemeni unora din seminţia noastră. Vrei tu, care pari a veni din Egipt, să primeşti ospitalitatea mea şi să rupi pâine împreună cu mine ?
Omul rămase o clipă tăcut, apoi răspunse :
— Da, vin din Egipt şi vă sunt recunoscător pentru ospitalitate. Ridicând mâna dreaptă, letro o expedie pe Sefora din cameră.
Misha amesteca în terciul de grâu de pe foc. —■ Vreau să duc şi eu ceva înăuntru.
— Bine, poţi să duci grâul.
Misha luă terciul aburind de pe foc si-i adăugă unt. Ducând o pungă cu sare şi o stivă de turte calde, Sefora o urmă în camera tatălui lor.
16
letro puse vasul cu grâu aproape de oaspete şi-i explică faptul că trebuia să rupă bucăţi de pâine, pe care să le înmoaie în sare, apoi în terciul fierbinte.
Omul încuviinţă din cap şi începu să mănânce. letro mânca şi el terci fierbinte de grâu, ajutându-se cu bucăţi de turtă bine înmuiate în sare.
— Mâncând această pâine cu sare, am făcut împreună un legământ. Atâta vreme cât vei mânca împreună cu noi, te vei bucura de liberă şi sigură trecere pe oriunde în teritoriul seminţiei noastre.
— Vă sunt recunoscător.
Ascultând de dincolo de draperie, Sefora şi Misha îl auziră pe tatăl lor spunând :
— Acum vei afla numele meu. Sunt letro, preotul seminţiei cheniţilor din Madian, lucrător în metal şi crescător de animale. Fiul meu Hobab îmi îngrijeşte de cămile, iar fetele îmi păzesc oile.
Străinul făcu o pauză înainte de a răspunde, cu o vorbă rară :
— Eu sunt Moise, din Egipt. Şi fetele auziră atunci obiş-

nuitele cuvinte de ospitalitate ale tatălui lor :
— Cortul meu este şi cortul tău !
Răspunsul omului, pe un ton scăzut şi reţinut, trecu neclar dincolo de draperie. Iar replica tatălui fu doar cu o idee mai tare decât o şoaptă. Ochii Mishei scânleiară :
— Ce crezi că i-o spune tatălui ?
CAPITOLUL 3
A doua zi de dimineaţă, Sefora şi Misha şedeau aproape de vârful unei coline stâncoase, păzind turma de oi ce păşteau agale în jos. Misha privi înspre tabără.
— încă mai sunt curioasă să aflu ce i-o fi spus egipteanul tatei.
— Ce părere ai despre el ?
— Nu ştiu. Ce părere să am ?
Glasul surorii mai mici se umplu de emoţie :
— Nu poţi să nu observi cât este de chipeş ! Şi, ridi-cându-şi sprâncenele, adăugă : Recunoaşte, este mai chipeş decât Azaz !
c. 12 c. 2

Strigătul ■ Tarfah-ei se auzi în Ioc de alt argument:
— Vine tata împreună cu străinul !
Acesta era acum îmbrăcat cu una din robele lui Ietro. Pe cap avea un şal alb purtat în stil madianit, fizat în şireturi negre din păr de capră. Şalul îi atârna pe umeri, lăsând doar puţin să i se vadă părul scurt.
— Fiică ! o chemă Ietro pe Sefora. Fata alergă în vale, prezentându-se în faţa lui. Turma mea s-a mărit şi va trebui să o împart, îi spuse el. Moise va prelua jumătate din oi şi Ie va paşte în apropiere de verii voştri...
Cu străinul atât de aproape, îi era greu să se concentreze la spusele tatălui, totuşi, ea reuşi să-1 mai audă adăugând :
— Spune Mishei şi celorlalte fete să aibă grijă de oi şi să nu

se rătăcească în vreme ce eu am să fac împărţirea. Iar tu taie un toiag pentru Moise.

— Da, tată.

Gândul unei arme de-a lor în mâinile străinului îi displăcea, dar aşa poruncise tatăl.

— Iau cuţitul tău, ca să pot tăia o creangă de salcâm sălbatic. Moise se îndreptă spre un copac.

— Tatăl tău a spus că pentru fiarele sălbatice, cel mai bun este un băţ cu un nod la cap. Şi întinse mâna după cuţitul fetei. Vrând să arate că şi ea ar fi capabilă să taie un băţ, Sefora ezită înainte de a-i înmâna cu oarecare rezervă cuţitul. El desprinse o creangă dreaptă, având la cap un nod mare şi rotund, apoi îi înapoie cuţitul.

— Datorită ospitalităţii tatălui tău, Domnul mă binecuvântează cu un loc de şedere şi de muncă.

— De unde ştii tu de Dumnezeul nostru ? El privi undeva departe, pe un deal.

— Egiptul are temple pentru mulţi zei, dar, cu ani în urmă, sora mea, Măria, mi-a spus despre singurul Dumnezeu adevărat.

Sefora se încruntă, nevenindu-i să creadă :

— De unde să ştie o femeie egipteancă despre Dumnezeul cerurilor ?

— Măria nu este egipteancă. Ea este evreică, la fel cum sunt şi eu. .

Privindu-1 neîncrezătoare, fata îndrăzni :

— Dacă eşti evreu, de ce ţi-ai ras barba aşa, ca egiptenii ?

— Este o poveste lungă, pe care am să ţi-o spun într-o zi.

-■?.-:; Sefora :prîvl o. tufă. de, ciulinLce creştea lângă.o grămadă de pietre.

:./-,■- ;::

. — Ne întoarcem acum înapoi; la oi ? i Imediat ce turma a

fost împărţită, Ietro şi Moise conduseră jumătate din ea pe un alt deal. .,:..;. Misha suspină :
. • -
.....'— Sper să nu se întoarcă în Egipt vreme multă, multă de tot.
Ridicând din umeri, Sefora făcu observaţia : :::— Era mai linişte înainte de venirea lui.
— N-am nevoie de linişte când totul poate fi mai palpitant. ""
: '

— Nu vorbi aşa !
— Ce crezi, ar vrea să-şi găsească o soţie ? Vocea surorii mai tinere îi trăda speranţa.
, — Poate. Dar nici o femeie din seminţia noastră n-ar fi de acord să se căsătorească cu un străin. ',rn Eu aş fi, dacă străinul, ar fi Moise.
— Misha! ^ . JL Toată ziua aceea, Sefora se surprinse de multe ori privind la omul de pe cealaltă colină. Vederea lui o atrăgea, dar[1] de fiecare dată ea îşi muta repede privirea în altă parte, sperând că Misha nu observa fascinaţia pe care i-o producea străinul.
Mai târziu, după masa de seară luată în cortul tatălui, Sefora se îndreptă spre mijlocul taberei, unde păstorii păzeau pe timp de noapte turmele de oi, capre, cămile şi asini ale seminţiei. îl găsi imediat pe Hobab, fratele ei, şezând pe o rogojină, sprijinit de trupul cămilei sale. Câinele lui brun sări să o întâmpine cu mişcări de bun venit. Aproape de mărimea unui miel mijlociu, animalul se gudura bucuros pe lângă fată. Ea se opri şi, aplecându-se, îl mângâie pe după urechi.
Indreptându-se spre Hobab, acesta îi zâmbi şi se dădu într-o parte pentna a-i face şi ei loc pe rogojină.
— Mai întâi de toate vreau să o pieptăn pe Tala, spase ea uitându-se în jur după cămilă.
In ziua în care împlinea 15 ani, tatăl său venise la ea ca un pui

de cămilă, pe care îndată a început să-1 iubească. După atâtea mângâieri şi ţesălări în cei 5 ani care am trecut, era sigură că şi Tala o iubea pe ea — cel puţin animalul nu fornă-ise niciodată spre ea şi nici nu încercase să o muşte vreodată-
19
— O găseşti chiar în spatele cămilei de călărit a lui tutu, îi spuse Hobab.
Apropiindu-se de animal, Sefora cânta încetişor. Atunci Tala o lăsă să-i mângâie gâtul şi să o ţesale. Părul gălbui al dromaderului strălucea cu reflexe aurii în razele amurgului. Când cămila îşi întinse botul spre traista ei, fata începu să râdă, scoţând la iveală curmale uscate, aduse anume pentru trataţia Talei.
Mulţumită de întrevedere,'Sefora se întoarse să stea cu fratele ei. Câinele se întinse alături şi ea îi mângâie absentă spinarea.
— Eşti foarte tăcută, observă Hobab. S-a întâmplat ceva ? —
′• Da, recunoscu ea, ştiind că poate avea încredere în el să-i destăinuie cele mai intime gânduri. Misha nu mai are astâmpăr.
-— Cum adică ?
—■ Vorbeşte lucruri nelalocul lor despre străin. Apoi tata ar fi trebuit să ne găsească, mie şi Mishei, de multă vreme soţi. Ştiu că vrea să ne ţină ca să-i păzim oile, dar suntem deja prea mari. Cine o să ne mai vrea ?
Hobab înţelese.
— Doreşti să vorbesc cu tata despre asta ?
— O, da, te rog !
— Şi e cineva anume despre care ai vrea să-i vorbesc tatei pentru tine ?
Sefora chicoti, iar el continuă :
— Despre prietenul meu, Azaz, de exemplu ? Fata râse din nou.
— Poate...

— I-am văzut, pe tata şi pe Azaz, stând de vorbă chiar acum câteva zile.
— Chiar ?
r — Bineînţeles. Ştii bine că nu te-aş minţi.
Soarele lunecase dincolo de munţii dinspre apus. Sefora se ridică.
— Acum trebuie să plec. Am de băgat nişte oi în cort. Nu uita, te rog, să vorbeşti cu tata.
— Promit.
în după-amiaza următoare, întorcându-se de la fântână, Sefora îl văzu pe Hobab oprit la capătul de sus al potecii. Merse până la el şi aşteptă ca el să-i vorbească.
20
— I-am amintit tatei că tu şi Misha treceţi de vârsta măritatului, o anunţă el.
— Şi el ce a spus ?
— Tot ce a spus este că el va decide când şi cu cine vă veţi căsători.
Luna îşi urmă ciclul ei de creştere şi descreştere şi acum vânturi seci suflau dinspre nord. în multe dimineţi îngheţul broda pământul, iar pâlcuri-pâlcuri de iarbă deveneau ruginii şi oile erau neliniştite, pentru că şi această hrană uscată era din ce în ce mai rară. Ahmaz chemă bărbaţii seminţiei laolaltă şi făcu acest anunţ :
— înainte de următorul răsărit al soarelui, vom pleca spre sud.
— Aşa să fie, răspunseră oamenii.
In dimineaţa plecării, Hobab aduse cămilele pentru ca surorile lui să le încarce — una pentru cort, iar celelalte pentru desagii mari plini eu grâu şi curmale, vase şi pietre de măcinat, pleduri şi perne. Sefora şi Misha puseră deasupra acestor încărcături piei de oaie, rogojini şi nuiele, legân-du-le cu funii din fibră de palmier. Asinii cărau sacale de apă din piele de capră tăbăcită, închîngate sub burtă.

J Ahmaz încalecă pe cămila sa şi făcu semn   şi   celorlalţi să-1 urmeze.
Sefora mângâie gâtul Talei înainte de a se instala ea însăşi pe spinarea păroasă a animalului. Urcându-se în spatele ei, Fara se agăţă de rochia sorei mai mari. Apoi, scoţând din gât nişte sunete de parcă ar fi rumegat, cămila porni agale, cu paşi regulaţi. Pe lângă şi printre cămile si pi, asinii completau caravana, iar câinii de pază aveau grjă ca nici un animal să nu se piardă, în vreme ce caprele mergeau în frunte.
Primele raze ale soarelui de dimineaţă atingeau şirurile de munţi, conferind granitului lor roşu o explozie de culori — verde, galben, portocaliu.
Sefora nu se sătura niciodată de frumuseţea munţilor, de nuanţele lor permanent schimbătoare şi de înălţimile lor maiestuoase. Migrarea spre sud era bucuria ei preferată. îi plă-cea străbaterea labirintului de văi adânci şi briza ce aducea izul umed al mării agitate.
Când ziua *se* încălzi, Sefora îşi trase şalul mai în faţă pentru a-şi apăra ochii şi, scoţându-şi fluierul de la brâu, cântă o melodie de dram, spre încurajarea oilor şi cămilelor

la: mers: înaintea ei, Moise şi îetro călăreau .unul. lângă ce-lălalt. Fata privi dincolo de ei, căutând s.ă-1: vadă, pe. Azaz.
După-amiază, târziu, Ahmaz anunţă printr-un strigăt că a dat de ..oaza-în care aveau să rămână peste noapte, Ceilalţi călăreţi îi preluară mesajul, transmiţându-1 până la capătul din urmă al caravanei.
, Ridicându-şi capetele anticipativ, caprele şi oile se grăbiseră înainte. Nişte curmali străjuiau iazul cu apă. Sefora îşi grăbi cămila împungând-o blând cu călcâiul său gol, apoi o opri la marginea oazei şi, cu mâna pe gâtul ei, fluieră pentru ca animalul să îngenuncheze. Zăbovind doar atât cât să se încheie

la sandale, ea alunecă apoi de pe cămilă şi. imediat începu să caute pietrele ce ar fi marcat locul de gătit al celor ce mai trecuseră pe acolo. în scurtă vreme, mirosul plăcut al supei de orz condimentată cu coriandru îndemna pe membrii familiei spre vasul mare de pe focul aprins de fată.
în vreme ce frământa făină de grâu cu apă pentru turtele ce avea să le coacă pe pietre încinse, Sefora o auzi deodată pe Fara ţipând. Plângând, micuţa se aruncă în braţele ei.
— Am căzut şi m-am tăiat la mână într-o piatră ascuţită.
îngrozită, Sefora privea sângele ce curgea din rană. Ca de obicei, vederea sângelui îi reaminti imaginea mamei ei muribunde. Căzu la pământ, ţipând :
— Jamila, vino, ajutor !
Jamila şterse mâna Farei şi-i aruncă o privire Seforei.
— Nu-i decât o mică tăietură. D» ce te sperii aşa întotdeauna când vezi sânge ?
Sefora scutură din cap.
— Lasă-mă niţel să-mi revin. Şi aşteptă să-i treacă ameţeala, apoi se întoarse la loc.
. Revenindu-şi încet-încet din spaimă, ea observă nişte negustori ismaeliţi întinzându-şi corturile şi etalându-şi mărfurile în partea cealaltă a oazei.
— Ai grijă de supă, o însărcina ea pe Jamila. Stai aici şi să n-o laşi să dea în foc. Eu mă duc până la ismaeliţi să văd dacă nu au cumva grâu de vânzare. ;*
Un glas profund, în spatele ei, se oferi :
— Vin şi eu cu tine, să te ajut la cărat.
- Fata se uită într-acolo şi, descoperindm-1 pe Moise dintr-o dată atât de aproape, şovăi -:.; - ~:
-•
-/-.: -^:' Nu•.este ne voie. Pot sa iau -un măgar." •'■'
22
— Sunt la fel de puternic ca un măgar, insistă el. Fata citi

râsul în ochii lui căprui.
— Bine ! — Era nepotrivit să refuzi când un om îţi oferea ajutorul.
Inima Seforei bătu mai repede. Deşi Moise locuia în cortul tatălui ei de multe luni, niciodată nu umblase singură cu el. Luând cu ea o traistă încăpătoare şi un vas de aramă, privi spre partea cealaltă a oazei.
— Sunt gata să mergem.
Ajunşi la tabăra ismaeliţiior, ea examina grâul dintr-un coş, ridică boabele în palmă. Ismaelitul cercetă atent vasul de cupru înainte de a propune tocmeala pentru cantitatea de grâu ce avea să o ofere în schimbul lui. După ce ajunseră la o înţelegere, el îi turnă fetei grâul în traistă.
Moise ridică traista, trecându-şi-o peste umăr. Ducând cu uşurinţă greaua povară, el spuse :
— N-am târguit niciodată grâu. Fireşte, pentru că am trăit în Egipt, unde sclavii casnici aveau întotdeauna grija cumpărăturilor.
— Vrei să spui că ai fost slujit de sclavi ?
El încuviinţă, iar ea îl privi mai atentă. Barba lui neagră crescuse deasă. Cu această barbă şi cu roba madianită pe care o purta, putea trece drept un bărbat din seminţia ei sau uivevreu. Avea în ţinuta lui ceva de comandant de oşti. Ceva din prestanţa lui o făcu să îl întrebe :
— Dacă ai trăit într-o casă în care existau sclavi, de ce ai venit în Madian ?
El râse.
— Femeile nu trebuie să pună astfel de întrebări. Apoi, brusc, deveni serios. Nu ţi-a spus tatăl tău de ce am părăsit Egiptul ?

CAPITOLUL 4

„.Nu ştiu decât ce mi-ai spus tu, şi anume că eşti evreu, zise Sefora aşteptând nerăbdătoare, să audă motivul pentru care Moise părăsise Egiptul.

.   O fi vorba despre ceea ce i-a spus el în şoaptă tatălui acum câteva luni când a venit la noi-?
Moise mută povara pe celălalt umăr şi veni mai aproape de ea.
i ......:•,:
23
— Să-ţi explic de ce am trăit într-o casă cu sclavi. Când aveam trei luni, fiica lui Faraon m-a adoptat şi aşa, până să vin în Madian, am locuit într-un palat.
N-o să-mi spună de ce a plecat de-acolo, realiză dozamă -gită Sefora. Şi, pot eu să cred într-adevăr că a trăit în palatul unui împărat egiptean ? E-adevărat, se poartă în mod distins şi am auzit unele din istoriile pe care i le povesteşte tatei... relatări despre Faraon şi despre un templu uriaş pentru Ra, zeul soarelui.
Moise lăsă traista cu grâu lângă foc.
— Mă întâlneam în secret cu familia mea de evrei.
— Şi atunci ţi-a spus Măria, sora ta, depre Dumnezeul cerurilor ?
— Da. Iar Aaron, fratele meu, mi-a spus că, acum mai bine de patru sute de ani, Domnul a făgăduit ţara Canaanului urmaşilor fiului lui Avraam, Isaac. Poporul mea este puternic şi ambiţios, dar trebuie să-şi găsească un conducător. Atunci Dumnezeu îi va scoate din robie.
— Dumnezeu ar putea să le dea un conducător, adăugă Sefora.
Moise o privi fulgerător şi nişte emoţii ciudate i se puteau citi pe faţă.
— Când asta ? Ce mai aşteaptă Dumnezeul popoarelor noastre ? explodă fel.
Fata resimţi puterea acestei explozii.
— Domnul ştie ce face, răspunse ea blând. Tata spune că dacă ascultăm de glasul Lui, vom înţelege planurile Sale pentru noi.
— Dacă ascultăm '.... bombăni el... Vom înţelege !... Sefora

se uită după el în vreme ce se îndrepta spre turmă. De ce să fi ales un om crescut ca un prinţ să trăiască într-un cort madianit, când obişnuinţa Iui este să locuiască într-un palat ? Clătinând din cap, ea îşi reîndreptă atenţia spre supa de orz.

Înainte de ivirea zorilor, caravana era din nou în mişcare. Masa de dimineaţă au luat-o din mers, pe spinarea cămilelor — pâine şi curmale. După-amiază târziu, Ahmaz ridică braţul drept. Marea era ia o zi de mers distanţă, dar acum tribul urma să-şi instaleze tabăra într-o vale unde un pârâu prietenos izvora dintr-o stâncă a muntelui, pentru a forma un mic eleşteu, a cărui apă era străjuită de curmali pitici.

In timp ce pregăteau cina, Misha se revoltă ;

— Tata nu mai face altceva decât să-1 asculte pe Moise povestind despre Egipt. Ar putea să-şi facă timp să ne găsească şi nouă nişte soţi.

Sefora se uită spre tatăl ei şi spre străin, care erau adânc cufundaţi într-o discuţie.

— Chiar şi Tarfah şi Jamila ar trebui pregătite în vederea căsătoriei, spuse ea. Tata va trebui în curând să facă ceva pentru noi.

După masa de seară, cei doi bărbaţi şedeau confortabil lângă foc.

— în seara asta eşti tăcut, remarcă Ietro.

— Mă frământă ceva... Moise avu o scurtă ezitare. în Egipt nu am avut nici o soţie. îmi doream o femeie care se închină lui Dumnezeu, dar nu puteam să-mi aduc o sclavă evreică la palat, drept soţie. Aşa că, am aşteptat încrezător că Dumnezeul nostru mi-o va hărăzi pe cea potrivită la timpul potrivit.

— Iar acum te afli în Madian... interveni bătrânul. •— Şi voi rămâne aici o vreme.

Chiar cu mult înainte de această seară, Ietro se gândise că, aşa

puternic şi inteligent, Moise i-ar putea fi un bun ginere.
— Am şapte fete, aminti el.
— La curtea lui Faraon am învăţat câte ceva nu numai despre limba voastră, ci şi despre legea voastră. Ştiu că bărbatul trebuie să plătească uri preţ pentru mireasă şi am cu mine destul argint şi aur. Dând curs cunoscutei tradiţii a târguielii, Ietro ridică din umeri şi răspunse :
— Ce înseamnă argintul şi aurul pentru mine ? Pe care din fetele mele o vrei de soţie ?
— Nici nu mă gândesc să o iau pe Sefora fără sa plătesc preţul de mireasă, replică Moise, arătând astfel şi pe care din fete o prefera.
— Fata este frumoasă...
— Am auzit că un tată poate primi 35 sicii de argint. Ietro ridică din sprâncene într-un fel de încruntare :
— S-ar putea. Dar Dumnezeu mi-e martor că eu nu pot...
— Atunci 40 de sicii.
— Fratele meu a primit 45 de sicii de argint ca preţ de mireasă pentru fiica lui cea mai mare. avansa preotul o sugestie.

Tânărul îşi duse mâna la bărbie şi privi spre tavanul cortului. ■
:-;' -: ÎA
— Am venit din Egipt mai mult cu aur şi pot să-ţi plătesc la schimb... Să zicem, 15 sicii"de aur ?
Ietro tăcu, încercând să ascundă cât de mult se bucura să primească aur egiptean. Apoi răspunse domol :
— Primesc 15 sicii de aur ca preţ de mireasă pentru Sefora. Moise începu să caute în bagajul său.
— Putem să-i cântărim chiar acum.
— Da, putem să-i cântărim; încuviinţă Ietro, şi după aceea am s-o anunţ pe fiica mea.
înaintea zorilor dimineţii următoarei migraţii, în vreme ce

Sefora stătea înghemuită în cort şi făcea bagajele, auzi glasul tatălui ei de afară.
— Fiică ! Vino la mine ! Se grăbi într-acolo.
— Iată-mă !
— Am ceva să-ţi spun.
— Da, tată.
— Ţi-am ales bărbatul şi el a plătit preţul de mireasă pentru tine.
Zâmbind tatălui ei, Sefora aştepta cuvintele prin care să i se spună că a fost făgăduită lui Azaz.
— Te-am dat lui Moise.
Ochii fetei clipiră, iar gura i se deschise fără însă a scoate vreun sunet.
— Nu este fiica mea cea mare bucuroasă că i-am aranjat căsătoria ?,-
Acum, cuvintele fetei reuşiră să se articuleze.
— Sunt surprinsă tată. Tot timpul m-am aşteptat să mă căsătoresc cu un bărbat din seminţia noastră.
— Madianiţi, ismaeliţi, evrei ! ridică bătrânul din umeri şi-şi înălţă apoi braţele spre cer. Suntem cu toţii fii ai fiilor lui Avraam. Timid, ea întrebă : .....
— Eşti sigur că Moise este un urmaş al lui Avraam? Poate că nu este decât un egiptean.
— Moise spune că este evreu şi eu îl cred, accentua preotul. Dându-te acestai om ales, îţi fac o deosebită onoare.
Fata bătu în retragere.
— Atunci, va trebui să ţes pânză pentru un cort nou.

': i—'• Ai la; dispoziţie timpul normal: pentru logodnă. Ai grijă ;ea lă sfârşitul anului cortul să-îie gâtav *'nkq&i* :i-::.:,r:V'* Şi tatăl se îndreptă spre cămilele în aşteptare. ,':::,.. *i* »-: Sefora - rămase „în semiîntuneric, fără a vedea culoarea pal-portocalie a cerului de la răsărit. O briză uşoară aducea iz de lavandă

sălbatică. Undeva, un prunc plângea. Parfu-muri şi sunete, care îi erau atât de dragi ! Când rotundul strălucitor al soarelui ce răsărea se ivi deasupra oizontului, Sefora se rugă.
— Doamne, cum să mă obişnuiesc să fiu pe placul unui prinţ străin Şi cum să-1 uit pe Azaz ? Ajută-mă ! Sunt prea slabă ca să mă ajut singură.
Când îl auzi pe Moise ieşind din cort, ea încercă să se îndepărteze.
— Aşteaptă ! Din câţiva paşi tânărul se află lângă ea. L-am auzit pe tatăl tău vorbindu-ţi despre logodna noastră...
Hotărâtă să nu pară emoţionată, fata îl privi direct în ochi.
— La următoarea aşezare a taberei voi începe să ţes cortul.
.Mâna lui caldă cuprinse braţul fetei şi tânărul îi spuse blând: ,-,»<'
, —. Sper că vestea n-a fost un şoc prea mare. *o* Atingerea lui. declanşa un fior prin braţul Seforei.
— Am... am nevoie de puţin timp ca să mă pregătesc, se bâlbâi ea.
Primele raze ale soarelui surprinseră un zâmbet în ochii şi pe buzele fetei. Stând atât de aproape de el, busc se întrebă ce ar fi dacă şi-ar lăsa capul pe umărul lui puternic ? !
— Sefora ! Glasul iritat al Mishei îi întrerupse gândul. Trebuie să împachetăm !
; — Trebuie să plec, spuse ea.
Luându-şi mâna de pe braţul Seforei, Moise îi făgădui :
,:-.-т- Când. vom avea mai mult timp, vom mai sta de vorbă.
Intrând în cort, Sefora putu să-şi dea seama, după poziţia umerilor, că sora ei mai mică era mânioasă.
— M-ai lăsat' singură cu toată treaba, îi reproşa Misha. Mă. bucur că ţi-ai încheiat audienţa la Moise. Ce voia tata?
Sefora tăcu o clipă înainte de a anunţa:
— Voia să-mi spună că m-a făgăduit.
;• ---^ Lui 'Azaz, în finei. *S&d&b* f.3quv .:■:' ■■._'"

—

— Nu, lui Moise.

J.\:.' :'

— Lui Moise ! Misha se ridică şi-şi privi sora, abia pu-tându-şi stăpâni emoţia. Eşti o norocoasă. Şi eu l-aş fi vrut pe Moise.

O nebănuită undă de necaz o bântui pe Sefora. Cu o scu-turătură, ea încercă să o alunge.

Glasul Mishei devenise o şoaptă grea :

— Eu ştiam că vrei să te căsătoreşti cu Azaz. Şi, pentru că nu-1 vrei pe Moise, am să-i cer tatălui să mă dea lui pe mine în locul tău.

Cuvintele surorii mai mici o săgetară.

— Nu poţi să faci asta. Nu se cuvine şi, în plus, Moise deja a plătit preţul de mireasă pentru mine.

Sora mai mică îşi muşcă buza de jos :

— Chiar şi în ziua nunţii Moise se poate răzgândi, ce-rându-mă pe mine în locul tău.

— Tata nu va îngădui aşa ceva. Este împotriva tradiţiei.

Misha nu se dădu bătută.

— S-a mai întâmplat asta in tribul nostru.

De-a lungul întregii zile de mers, noutatea alegerii făcute de tatăl ei se învârti în mintea Seforei. Nu se obişnuia cu gândul că a fost făgăduită unui străin. Şi de ce Moise, care probabil s-ar fi putut căsători cu o prinţesă, dorea să ia de nevastă o madianită ce locuia intr-un cort ? Putea ea să placă acestui om care-şi petrecuse până atunci tot timpul într-un palat cu sclavi care-1 slujeau ? Avea el să o iubească vreodată ? Putea ea să înveţe să-1 iubească ?

Glasul Mishei îi schimbă firul gândurilor.

— înainte de a pleca, am vorbit cu tata.

— Nu se poate !

— Ba se poate. Şi mi-a spus că femeia nu trebuie să pună

întrebări şi că el este cel care va decide.
— Tata deja a decis, insistă Sefora, încercând calmă să nu dea importanţă neliniştii ce începea să o sâcâie. El m-a făgăduit lui Moise. Şi privi înainte, acolo unde tatăl ei si Moise călăreau umăr lângă umăr pe cămilele lor.
Căutându-1 cu privirea pe Azaz, îl văzu călărind în apropierea căpeteniei seminţiei. Omul cu care sperase să se căsătorească îl ajuta pe Ahmaz la condusul caravanei.
— Este mai chipeş decât Moise, nu-i aşa ? o tachina Misha.
m
Sefora refuză sâ răspundă provocării sorei mai mici. Pri virea ei reveni la Moise. Cu toată prezenţa elegantă a lui Azaz, străinul Moise avea o prestanţă regală. Şi, din nou, fata se întrebă dacă se va putea obişnui să-1 iubească pe acest om căruia îi fusese făgăduită. Deja îl privea cu... da, cu respect, poate, dar va putea ea, în calitate de soţie, de mamă a copiilor lui, să ajungă să-1 iubească ?
Către sfârşitul zilei, în timp ce aduna vreascuri pentru foc, Sefora auzi paşi în spatele ei şi apoi simţi o smucitură puternică în urma cărei se trezi în picioare. Glasul lui Azaz era aspru :
— Aflu că ai fost făgăduită lui Moise ! La această declaraţie, Sefora tresări.
— Da, este adevărat.
— Nici o femeie din seminţia noastră n-ar trebui să se căsătorească cu un străin, chiar dacă ar pretinde că este un prinţ.
— Tatăl meu m-a...
— Dar tu n-ar fi trebuit să consimţi, se înfurie el. Fata reuşi să nu se piardă în faţa mâniei lui.
— Am să fac cum îmi cere tatăl meu, nu ceea ce consideri tu că este bine sau nu.
Când Azaz o fixă cu privirea, Sefora observă o lucire crudă în

ochii lui, ceva ce nu mai văzuse până atunci.
— Bine, egipteanul tău poate sâ te ia de nevastă. Eu vreau o soţie loială seminţiei din care face parte 1 Şi se îndepărtă nervos.
— Şi eu sunt loială seminţiei mele, insită ea. Dacă nu l-aş asculta pe tata, aş fi nedemnă !
Dar Azaz era prea departe ca să o mai audă.
Acesta era omul pe care-1 vrusese de bărbat ? Cu mâini tremurânde, ea se aplecă din nou pentru a strânge lemne de foc.
Folosind cămilele drept paravan pentru vânt şi oile drept surse de căldură împotriva aerului înţepător al nopţii, tribul dormea fără să-şi mai fi întins corturile. Sefora stătea trează, privind stelele strălucitoare de pe bolta cerului.
Mirosul puternic şi familiar al cămilelor şi izul acid al respiraţiei lor în timpul rumegării o învăluiau. Stătea jos lângă Tala şi-i mângâia coama. Apoi, încercând să-şi găsească astâmpărul, o strânse în braţe pe micuţa Fara. Oile stăteau

îngrămădite una~în alta,-tuşind .şi,.rumegând; Alături, talăl ei sforăia: Fata se întrebă dacă Moise dormea sau. era şi el treaz gândindu-se la ea. -î : ;
A douazi, Ahmaz conduse caravana: la mare şi de-a lungul plajei nisipoase, în direcţia minelor de cupru. Următoarele trei luni, tribul umblă prin văile strâmte după pâlcuri de iarbă şi, când aceasta dispăru, îşi continuă călătoria până ce, în cele din urmă, ajunse la nivelele căutate. .....
într-o zi, dis-de-dimineaţă, bărbaţii începură să tundă oile. Moise învăţă repede cum să încalece oada sau berbecul şi cum să-i dea jos lâna cu un cuţit de bronz. O lună întreagă cât a durat tunsul, cele şapte surori ajutară la ţinutul oilor pentru a nu fugi aiurea. Apoi bărbaţii încărcară baloţi de lână pe cămile şi făcură o scurtă incursiune în satul de mineri, pentru a

schimba-lâna pe aramă.
Când Sefora era mai.mică, tatăl îi dăduse voie să meargă cu el la mine şi să vadă ciudatele cuptoare de topit metal, cu coşurile lor înalte sau foalele acţionate cu piciorul. Acum, că era logodită, nu se mai cuvenea să viziteze alt trib.
Chiar înainte de isprăvirea tunsului, unele oi începură să aducă pe lume miei. Oamenii stăteau în faţa uneltelor lor de prelucrat metale, petrecând zile şi nopţi în paza oilor, apă-rându-le de atacurile hienelor şi lupilor. în vreme ce bărbaţii păzeau animalele, Sefora avea timp să ţeasă pânză pentru cortul ei.
Fara venea adeseori să stea lângă război. Într-o seară, ea îŞi strânse buzele într-o mutrişoarâ serioasă :
— De ce nu te măriţi tu cu Azaz ?
întrebarea fetiţei era o întrebare pe **care** Sefora o rezolvase de mult. Aspiraţiile . şi visele sale nu mai erau acum lângă acest bărbat din seminţia sa. ',"*.' .— Tata m-a făgăduit lui Moise.
— Eu credeam că vrei să te căsătoreşti cu Azaz. Te-ai răzgândit ? ......
— Şi eu credeam, dar acum... Ah, nu doresc decât ca timpul de logodnă să treacă mai repede şi să se încheie !
Glasul Farei deveni acum doar o idee mai tare decât o şoaptă : „ ....
;,>: :— Cred.că~ţi place de Moise fiindcă este mare şi puternic. ■;-... Sefora-se opri o. clipă t din .ţesut:.şi-prinse .mâna micuţei sale surori; STSI ?,ţţ.r?lnn r> ■■
....>..■<-.-.,.

— E greu să-ţi explic toate, motivele pentru **care** unei femei îi place un bărbat. Ai să înţelegi tu când vei fi mai mare.
înainte de expirarea anului de logodnă, tribul mai făcu încă două migraţii de durată. Apoi caravana se opri într-o vale lângă muntele Horeb. Odată cortul întins, Sefora îşi instala

războiul.
— Aproape ţi-ai terminat cortul, nu-i aşa ? o iscodi Fara.
— Aproape.
— Asta înseamnă că în curând ai să faci nunta ?
— Trebuie să termin şi această ultimă bucată.
— Mai toate nunţile sunt frumoase, spuse micuţa soră emoţionată.
Şi Seforei îi plăcuseră nunţile, dar acum îşi coborî umerii cu îngrijorare.
— Te-ai încruntat, observă Fara. Ce este ? •
— Nimic.
Sefora rămase cu privirea la suveica din mâna ei. Dacă în ziua dinaintea nunţii sau chiar în ziua nunţii Moise ar veni la tatăl ei şi i-ar spune : „Sefora nu-mi mai place. O vreau pe Misha, în schimb" ... Şi dacă tatăl i-ar răspunde : „Fie !" ?
Ar rămâne fără bărbatul pe care începea să-1 iubească.
CAPITOLUL 5
V ocea rugătoare a Farei îi întrerupse gândul.
— Putem să ne uităm la rochia de mireasă ? Sefora puse suveica deoparte.
— Bineînţeles. Şi, despăturind o eşarfă mai mare, scoase la iveală o rochie lungă, ţesută din lână albă.
Fara mângâie faldurile moi ale rochiei.
— Mămica noastră a făcut-o, nu-i aşa ?
— Da, şi înainte de a o ţese, a folosit frunze proaspete de dafin pentru a-i da firului brodat acest verde deosebit. Mama mi-a spus că Mătuşa a brodat modelul în roşu şi portocaliu din jurul gâtului.
. Fără veste, Fara începu să plângă. Luând-o în braţe, Sefora începu să o legene. ■— Ce s-a întâmplat ?

— Nu vreau să pleci, suspină Fara, După ce ai să te căsătoreşti cu Moise, mi-e frică să nu te ia in ţara din care a

venit. Şi ascunzându-şi faţa la pieptul sorei mai mari, continuă : Eu întotdeauna zic că tu eşti mama mea, şi dacă ai să pleci, iar n-o să mai am mamă.
Pentru a o linişti, Sefora o strânse în braţe. Şi, pentru a-şi alunga propria nelinişte, îşi lipi obrazul de creştetul micuţei. Dacă într-adevăr Moise o va lua în Egipt şi va trebui să trăiască între zidurile unui palat ? Cum se poate respira într-un spaţiu aşa de închis ?
— Aş fi vrut ca mama să trăiască, suspină Fara.
— Şi eu...
Acum o altă teamă, cu rădăcinile mai adânci, o cutremură pe Sefora. Fusese martoră la moartea mamei ei la naşterea Parei. Dacă ... dacă şi ea va pierde sânge şi va muri ia naşterea unui copil ?
Spre sfârşitul anului de logodnă, cortul era gata împachetat, aşteptând să fie întins pentru mire şi mireasă.
Toată noaptea dinaintea nunţii, Sefora se răsuci fără odihnă sub pătură. Un miel se rătăcise pe-afară şi mama lui îl striga cu voce tare. Lângă aşternutul ei, se auzi un berbec tuşind. Aţipi cu greu, dar o trezi în scurtă vreme un miel care sugea. Simţea chiar mirosul laptelui care-i scăpa din gură micului lacom. De ce nu se făcea ziuă odată ? In cele din urmă, îşi vârî o mână pe sub peretele cortului, săltându-1 atât cât să vadă cerul devenit roz-pal în partea de răsărit.
Înainte de a porni cu oile la păscut, surorile se adunară ciorchine pe lângă mireasă, pentru a o conduce la cortul Mătuşii. Purtându-şi pe braţe rochia de nuntă, Sefora mergea în mijlocul cercului de fete entuziaste.
La amiază ea se îmbăie, iar Mătuşa îi unse braţele şi picioarele cu apă de trandafiri de Damasc.
— Şi acum trebuie să te odihneşti, îi porunci Mătuşa.
Seforei îi veni să strige : Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să treacă mai repede ziua. Atunci voi şti că Moise este băr-

batul meu ! Dar, ascultătoare, se întinse pe aşterneitul din piele de oaie, aşa cum i se poruncise.
După câteva ore, zgomotul păstorilor aducând oile înapoi în tabără o puse în alertă. Surorile şi verişoarele ei luară cu asalt cortul în care se afla.
32
— Aşteptaţi ! le atenţiona Mătuşa, Cine vrea să tltlbl mireasa trebuie să stea la rând.
Misha işi revendică dreptul de prima dintre surori :
— Eu am sâ-i pun rochia de mireasă !
Sefora era în picioare, pipăind moliciunea lânii fine, :r> teptând până ce sora ei îi trase rochia pe cap.
— Noi o să-ţi facem cozile, anunţară cele trei verişoare. Şi-i împletiră părul lung şi negru în patru cozi până la brâu.
Mătuşa îi înmâna Tarfah-ei un colier cu mărgele de turcoaz. Fata îl trecu pe după gâtul Seforei.
— E rândul meu ! insistă Jamila. Eu ce să fac ?
— Voalul !
Mătuşa îi dădu fetei un veşmânt alb, în ale cărui falduri luceau mici steluţe de aramă şi de argint.
—- Leagă-1 în aşa fel încât să-i acopere şi partea de jos a feţei !
După mai multe încercări, Jamila reuşi să-i aşeze voalul aşa cum trebuie. Fetele mai mici puseră mâna pe un şal de culoare crem, brodat cu fir roşu şi verde strălucitor şi înfă-şurară în el capul miresei.
— Vai ! exclamă Tuema. Arăţi minunat !
Sefora se afundă într-un pled, gânditoare. Sper să arăt destul de frumoasă pentru un om crescut în palat !
Acum, femeile şi fetele seminţiei năvăliră în cort să-şi exprime admiraţia pentru rochie, şal, voal şi celelalte. Deodată, una dintre femei anunţă :
— Toată ziua am fript şi am copt pâine. Bărbaţii să treacă la

masă !
Sefora oftă. Masa bărbaţilor dura în aceste ocazii. După ce terminau ei, era rândul femeilor să mănânce ce a rămas. Aşteptând masa, invitatele se întreţineau, povestindu-şi în-delung despre cum au născut ele. Fara adormi cu capul în ţesătura moale a poalei miresei. De-abia auzind glasurile vii ale femeilor, Sefora făcea sforţări să nu adoarmă şi ea.
La lăsarea întunericului, veniră băieţii cu ceea ce rămăsese de la festinul bărbaţilor : castroane pe jumătate pline cu orz fiert cu mirodenii şi bucăţi de friptură de berbec, turte de grâu trecute prin curmale date prin unt.
în timp ce femeile mâncau, Sefora îşi ciuli urechile pentru a auzi glasul fratelui ei sau fornăitul cămilei, pe care acesta avea să i-o aducă pentru a o purta până la mire.
Misha îşi croi drum prin aglomeraţiei din cort, pentru a se aşeza pe carpeta din imediata apropieri *a* miratei.
— Mă mărit ! şopti ea.
Sefora strânse din pumni. Nu, nu acum, I i ilua nunţii ei ! Să fi făcut oare tatăl ei şi Moise o noua tnţi legere în timpul mesei? Auzise ea istorii despre schimbări de mireasă în ultima clipă, petrecute în acel.trib...
— N-ai vrea să ştii cine este bărbatul? o tachina Misha.
Muşchii gâtului Seforei înţepeniră în cârcei dureroşl; iar capul începu să-i vâjâie.
— Dacă-mi spui tu ! răspunse ea cu toată demnitatea de care era în stare la acea oră.
— Dacă te las să afli tu singură ?
Aşezându-şi şalul pe umeri, Sefora trase adâttc aer în piept şi nu zise nimic.
~ Află că este vorba de Azaz, cel cu care ai vrea tu să te poţi căsători.
Uri simţământ de uşurare o străbătu pe Sefora, urmat imediat de revoltă :

— Eu nu vreau să mă mărit cu Azaz ! spuse ea răspicat... Eu îl iubesc pe Moise.
— Doar te prefaci că îl iubeşti pe Moise. Ştiu eu că încă îl vrei pe Azaz !
Deodată, fetele de lângă uşă strigară :
— A venit ! — anunţând că Hobab sosise cu cea mai frumoasă cămilă a lui letro pentru a-şi duce sora la mire.
Ţinând în mâini mici candele de lut cu ulei, surorile o conduseră pe Sefora afară din cort. Fratele ei o ajută să urce pe cămilă, care îngenunchease şi acum se ridica în picioare, în vreme ce Hobab mâna încet animalul spre cortul tatălui său, şaua frumos împodobită juca pe spinarea acestuia, făcând clopoţeii argintii şi ciucurii să se legene în ritmul pasului lui. Cu toate femeile şi fetele urmându-l în alai, Hobab defila cu mireasa de şapte ori în jurul cortului lui letro. La fiecare trecere prin dreptul deschizăturii din faţă a cortului, Sefora privi prin voal să vadă dincolo de bărbaţii seminţiei pe Moise şi pe tatăl ei stânci lângă foc.
După ce-şi conduse sora în cortul ţesut de ea, Hobab o lăsă acolo în întuneric. în scurtă vreme, ea îi auzi pe bărbaţi strigând :
— Vine mirele !

.■_,: Vocea, ei interioară... se .întrebat .atunci :..-: Visez sau *t* adevărat? Draperia cortului se dădu la o parte şi .cele şase surori ale ei intrară fiecare. cu câte o candelă de lut cu ulei, depunân.du-le. pe o carpetă. Prin licărirea roşietic-gălbuie, Sefora îl văzu pe Moise stând dinaintea ei. Puternic impresionată de căldura şi puterea lui în vreme ce îi dezlega voalul, mireasa simţi . cum mâna bărbatului îi alunecă pe.. braţ în jos, până la atingerea degetelor. Chicotind, surorile ei ieşiră-Sefora îşi retrase mâna.
— Trebuie acum să pregătesc cortul ! Şi trăgând o prăjină

până ce se desprinse de tavan, lăsă un colţ al cortului să atârne. Afară, mulţimea îşi exprima prin strigăte bucuria şi felicitările cu ocazia acestui semn că mirele şi mireasa rămăseseră singuri. . Câteva minute mai târziu, gălăgia se depărta de cortul lor. Acum Sefora îşi întâmpină soţul. în lumina candelelor, ea putea vedea zâmbetul lui larg.
Cu delicateţe, Moise o trase spre el şi, plecându-şi capul spre urechea ei, îi şopti :
— Un an a însemnat o lungă aşteptare a acestei clipe... Sefora putea simţi mireasma plăcută de tămâie amestecată cu ulei de susan cu care îi era unsă barba.
— Şi pentru mine, recunoscu ea.
Cu braţul în jurul taliei, Moise o conduse spre patul din piei de oaie;.. .
— După această nuntă, spuse el, vei face parte din seminţia mea.
— Seminţia ta ? îngăimă Sefora.
— Femeia trebuie să devină membru al familiei soţului ei. Este o condiţie a oricărui legământ de căsătorie.
— Eu sunt madianită, urmaşă a fiului lui Avraam, Madian, protestă ea moale.
Răspunsul veni calm :
— Iar eu sunt evreu, urmaş al fiului lui Avraam, Isaac. Braţul lui o strânse : Dar nu avem acum timp. să discutăm...
Şase luni mai târziu Sefora îşi trecea mâna peste pântece. Acolo unde acum trebuia să fie rotunjit, rămăsese plat. în tăcere, ea îşi consuma cele două temeri ale sale. In primul rând, cum ar fi putut să-i placă soţului ei dacă nu-i năştea fii ? Şi în al doilea rând, cum ar fi putut să nască fără să moară? Mai multe luni îşi epuizară ciclul. .Sezoane de păscut trecură. Tribul migra. Mishei şi lui Azaz li se născu un fiu... apoi altul... şi o fiică... Tarfah şi Jamila se căsăto riseră cu bărbaţi din trib. Femeile şuşoteau :

;)!.

— Nevasta lui Moise nu face copii De ce nu o învredniceşte Domnul ?

Duhiya şi Tuema se căsătoriră şi ele, Intr-o zi, Fara se prezentă la cortul sorei ei celei mai mari. Zâmbind, ea se trânti pe un pled lângă focul de gătit şi anunţă :

— Tatăl m-a făgăduit fratelui lui Azaz. Sefora se opri din mestecat în iahnia de linte.

— Şi el este acela pe care-1 doreşti, nu ?

— 6, da, totdeauna am sperat că tatăl va fi de acord cu el. Avu o ezitare, apoi zâmbetul ei senin se transformă in încruntare serioasă :

— Dar e o problemă.

— O problemă ? Ce problemă ? Fara îşi răsuci afectat o şuviţă de păr.

— Cum tribul nostru păstrează obiceiul potrivit căruia fiica cea mai mare trebuie să aibă grijă de părinţi la bătrâneţe, îţi dai seama...

— Bineînţeles, asta e tradiţia. Soţul meu şi cu mine vom sta împreună cu tata.

— îmi pare rău că va trebui să-ţi părăseşti cortul !

— Aşa să fie ! rosti Sefora cu calm, deşi deja tristeţea o cotropea.

După cină, Moise intră în despărţitura de cort a Seforei. Când îl văzu în lumina lămpii, ea lăsă jos pieptănul cu care obişnuia să-şi netezească părul lung.

— Trebuie să-ţi spun că Fara este făgăduită, îl anunţă ea. După căsătoria ei, eu va trebui să am grijă de tata. *t*

— Asta nu e o problemă, răspunse el amabil. Cortul lui letro este destul de încăpător şi pentru noi.

Sefora îşi plecă fruntea şi, cu mâinile la ochi, încercă să-şi oprească lacrimile. Atunci braţele lui o cuprinseră, strângând-o la piept.

— Am spus ceva rău ?
— Nu, suspină Sefora. E vina mea că nu avem fii în cortul nostru.
— Nu plânge ! o linişti el.' Odată şi odată Domnul ne va da fii.
Minunându-se de puternica lui credinţă în Dumnezeul lor, Sefora îşi şterse lacrimile.
La sfârşitul anului de logodnă al Farei, Sefora şi Moise se mutară în cortul încăpător al lui letro. Şi, înainte de a mai trece un an, Fara veni cu întâiul ei născut — o fiică — la sora cea mare, pentru a i-o da în braţe.

Sefora strânse micuţa în braţe, vorbindu-i : —■ Parcă mai ieri o ţineam aşa pe mămica ta ! Fara privi melancolic spre sora ei.
— Mă rog Domnului ca intr-o zi să-ţi ţii în braţe propriul tău copil.
— Moise e sigur că Domnul ne va da un fiu, şi eu mă rog ca aşa să fie.
In fiecare dimineaţă, inima Seforei se strângea văzându-şi bărbatul plecând singur să pască oile tatălui ei, fără fii care să-1 ajute. Când îi ducea mâncarea la prânz, rămânea mult cu el să-i ţină companie. Pe vreme ce anii treceau, Sefora observa cum barba lui devenea din ce în ce mai cenuşie, dar alura rămânea tot princiară.
Multe nopţi petrecu Sefora trează, întrebându-se de ce lăsa Domnul ca ea să rămână stearpă. Uneori era nevoie să-şi şteargă lacrimile dorului de a ţine în braţe copilul ei, de a-şi privi băieţelul făcând tumbe pe carpete şi blănuri de oaie, de a-i auzi zâmbetul zglobiu, şi de a-1 vedea crescând şi semănând cu tatăl lui. Alteori îşi pleca fruntea într-un oarecum vinovat sentiment de uşurare că nu va avea ocazia să moară la naştere, lăsând pruncul fără mamă,
într-o noapte, pe când stătea în pat şi se gândea la cele trei

surori ale ei care din nou aşteptau să nască, nişte paşi pe afară o puseră imediat în alertă. Nimeni nu putea umbla pe afară la acea oră din noapte, O mână zgâlţâi peretele cortului, apoi auzi o voce — o voce care acum mai bine de douăzeci de ani îi tulbura inima — Azaz !

— Vino ! — îi porunci el.

CAPITOLUL 6

Oefora se ridică întrebând prin peretele cortului :

— Ce vrei de la mine ?

— Trebuie să vii la Misha. Glasul lui luă un ton grav : Copilul se naşte înainte de vreme. Trebuie să ai grijă de el imediat ce apare.

— Da' Mătuşa unde este ? Trebuia să te duci la ea.

— E bolnavă şi nu poate veni. Pe Sefora o străbătu un fior.

— Du-te la una din fetele ei. Şi ele sunt moaşe.

— Fetele: Mătuşii sunt deja la Misha, dar tu eşti˙ cea mai mare după Mătuşă şi e datoria ta să curăţeşti-■•copilul,-.'

......Da, e datoria mea, .admise. în,.gând Sefora în vreme ce-şi punea sandalele. O asistase pe Mătuşa la curăţarea tuturor nepoatelor şi nepoţilor ei nou născuţi, dar niciodată nu făcuse ea treaba'asta. Când voi vedea sânge atât de aproape, oare am să leşin ? Şi dacă scap copilul din braţe ? Scuturându-se, ea păşi în întuneric.

— Grăbeşte-te ! spuse Azaz. Am trimis după surorile tale şi acum eu am să aştept veşti în cortul lui Ahmaz.

Cortul Mishei era înţesat de surori şi verişoare. In lumina slabă a lămpilor cu ulei, Sefora o văzu pe Misha care deja îşi ocupase locul special amenajat pe o grămadă de lână. A-ceasta se uită la ea şi-i spuse :

— Al zecelea. îmi vei curaţi cel de-al zecelea născut... Şi îndată pruncul poposi în braţele care-1 aşteptau ale ve-

rişoarei lui celei mai mari.
Imediat ce cordonul a fost tăiat, Sefora întinse braţele după copil. In pofida ameţelii care ameninţa să o copleşească, ea puse copilul pe o blană de oaie şi începu să-1 şteargă cu lână moale. Sub mâinile ei, copilul stătea complet nemişcat.
— Nu respiră ! ţipă ea. Disperarea Mishei umplu cortul.
— Fă ceva !
îndată, Sefora luă copilul şi, ţinându-1 cu faţa în jos, îl bătu puţin pe spate. Dar acesta încă nu respira. Aşezându-1 apoi pe spate, ea îi apăsă mânuţele pe piept, i le puse deasupra capului şi iar i le duse la piept. Apoi îşi puse buzele pe nasul şi gura lui şi suflă uşurel, uşurel. Pieptul pruncului se bombă şi slobozi mn plâns sănătos.
Pe patul ei, Misha îşi luă la piept pruncul, în timp ce femeile se îngrămădeau să o felicite.
— Domnul te-a binecuvântat cu încă un fiu !
— Trei fete şi şapte băieţi — zece copii la un loc !
-. Mai la o parte, prăbuşită pe un pled, Sefora îşi ţinea capul in mâini.
Câteva zile mai târziu, Misha o luă la rost. -— De ce n-ai venit mai devreme ?
— Te referi la noaptea când ai născut ?
— Da. Ai umblat pe undeva cm soţul meu ? Sefora clătină din cap.
m
— Bineînţeles că nu. N-am venit mai devreme, pentru că nu mi-a spus nimeni.
Misha făcu o grimasă.
— Întotdeauna l-ai dorit pe Azaz.
— Nu este adevărat. îmi iubesc soţul şi numai pe el îJ doresc.
— Cum poţi să spui că-1 iubeşti când tu nu vrei să-i faci fii?
Şocată de întrebarea sorei ei, Sefora se îndreptă spre focul de gătit. Mai târziu, în vreme ce adăuga chimeon supei de orz şi

linte, sentimente de vinovăţie ameninţau să-i zdrobească inima. Era oare teama de a naşte ceea ce o împiedicase să poarte sământa bărbatului ei ?
Ducându-i supă într-un vas de lut ars şi turtă de grâu într-un ştergar curat, ea îl căută cu privirea pe Moise în mijlocul turmei. Cu toiagul pe genunchi, el stătea sprijinit de un bolovan. Se aşeză alături, rămânând acolo până la sfârşitul mesei.
Apoi el îi luă mâna şi rămaseră aşa, fără să scoată vreo vorbă. Lumina strălucitoare a soarelui scotea în evidenţă argintiul din barba lui, care odată era de un intens brun-închis. Dar este chiar mai frumos decât era la început, când a venit ^n Madian, remarcă Sefora în sinea ei.
Stând şi admirându-1, observă deodată o expresie hotărâtă străbătându-i faţa.
— Intr~o zi am să mă întorc în Egipt.
Aceste vorbe o tăiară cu un cuţit în inimă. Mai spusese el asta până atunci şi de fiecare dată ea tăcuse, neîndrăznind să-1 întrebe când se va întâmpla sau dacă o va duce şi pe ea în acel loc străin.
Buna dispoziţie se risipi, Sefora luă castronul şi ştergarul de lână şi se întoarse la cortul tatălui ei. Mersul vioi o mai făcu să uite de tulburarea spuselor lui Moise.
După următoarea migrare, Sefora se chinui o dimineaţă întreagă să înalţe cortul greu al tatălui ei. O moliciune persistentă ameninţa să o biruie. Lăsă jos prăjina şi ieşi afară la aer mult. Venind din cortul ei, Fara îngenunche lângă Sefora.
— Ce s-a întâmplat ?
— Sunt obosită. Apoi, plecându-şi fruntea, şopti : Şi au trecut două luni de când nu mi-a venit rânduiala.
Fara îi apucă braţul şi chiui aşa cum obişnuia ea când era mică.

— Asta înseamnă că aştepţi uri copil !
— Sper. Crezi că poate fi adevărat ?
— Mai ai şi alte semne ?
— După ce mănânc, nu mi-e bine. Ah, Fara, am aşteptat atâta, atât de mult să am un copil ! Crezi că Domnul a răspuns rugăciunilor mele ?
Sora mai mică o îmbrăţişa.
—> Sunt sigură că este adevărat. Bărbatul tău ce zice ?
Sefora râse fericită.
— N-ai observat ce mult zâmbeşte în ultima vreme ? Câteva luni mai târziu, Sefora descoperi o proeminenţă
undeva, în mijlocul rochiei sale... Iar când simţi mişcarea înlăuntrul ei, zâmbi fericită.
— Bună dimineaţa, puiule !...
în cele din urmă, Dumnezeu o binecuvânta cu un copil !
înainte de sfârşitul anului, avea să-1 ţină în braţe, să-i sărute obrazul neted, să-1 alăpteze la sânul ei, să-1 încălzească în braţe în timpul nopţilor răcoroase ! Toate acestea după naştere, însă... Fu nevoie să-şi reamintească sieşi : „N-o să-mi fie frică la naştere. Nu ! N-o să-mi fie !"
încă de patru ori luna se mai făcu plină pe cer... într-o zi, pe când măcina grâu, o uşoară senzaţie de durere o făcu pe Sefora să se oprească din lucru. îşi controla cu mâinile rotunjimea bustului. La intervale scurte, durerile reveneau, dar ea îşi concentra atenţia asupra aluatului în care pusese apă caldă şi pe care începuse să-1 modeleze în turte. Nu pot să nasc, îşi spuse în gând. Dacă o să pierd tot sângele şi am să mor ? Dar atunci când o durere mai ascuţită o străpunse, ea se şterse pe mâini cu un prosop şi se grăbi să dea de surorile sale. Acestea se strânseră în jurul ei.
— Merg eu cu prânzul la Moise şi îl anunţ, se oferi Tuema.
— Iar eu o anunţ pe Mătuşa, spuse Duhiya.
Cu mâna petrecută pe după mijlocul Seforei, Fara le conduse

şi pe celelalte surori în cort.
— Rămânem toate aici. Copiii noştri mai mari vor avea grijă de cei mai mici.
Ajunsă în cort, Sefora se aşeză pe patul ei. Mătuşa o controla atent clătinând adeseori din cap.
— Durează prea mult.
Când durerile crescură în intensitate, bătrâna moaşă îi dădia să bea dintr-o tinctură de plante.
40
— De ce, de ce durează atâta ? gemu Sefora cu buze uscate.
Câteva ore mai târziu, ea auzi zgomotul oilor pe pământul pietros... Apoi glasul lui Moise dincolo de pânza cortului... Şi acum, iată-1 lângă ea ! încercă să se ridice, dar o nouă contracţie o făcu să se odihnească, astfel încât capul îi ajunse în dreptul genunchilor lui. Drăgăstos, el îi puse mâna pe umăr.
— Aici nu este de mine. Am să aştept afară, lângă oi.
Răcoarea nopţii străpungea pereţii cortului. O auzi pe Tarfah chemând oile. Câteva oi, nişte miei şi un berbec pătrunseră în cort.
Având în mână un balot de lână şi un vas de aramă, Mătuşa dădu la o parte pânza cortului şi intră. Cele trei fiice ale ei o urmară, ţinând în mână lămpi, untdelemn şi un scaun special.
Din când în când, Sefora îşi auzea mătuşa dând ordine în plină noapte.
— Daţi afară oile de aici. Ne trebuie spaţiu !
Jamila şi Misha chemară oile afară, dar acestea nu voiau să renunţe la căldura din cort. Fara împunse un miel şi, cu un behăit subţire, acesta sări peste spinarea unui berbec.
Puternicul mascul sări în picioare şi, odată îmbulzit spre ieşire, toate oile şi mieii îl urmară.) Mătuşa aşeză scaunul pe pământul gol, răsfirând puţină
lână în faţa lui.
— în curând copilul va vedea lumina acestor lămpi.

— Cât de curând ? gemu Sefora.
Asemenea durere nu simţise niciodată. Pornea de undeva dinăuntrul ei şi îi străbătea tot corpul până să-i treacă. Doar câteva clipe cât să-şi tragă sufletul o lăsa şi apoi o apuca din nou. Se uită în ochii îngrijoraţi ai Farei şi suspină :
— Mor ?
Ca de foarte departe, auzi glasul Mătuşii.
— Fara, uite aici ulei de susan. Ia şi freacă-o pe faţă cu el !
Simţi degetele sorei ei întinzându-i uleiul pe frunte şi pe obraji, ceea ce-i potoli teama şi o relaxa. Vocea Mătuşii se auzi din nou.
— E timpul s-o aşezăm pe scaun.
Sefora strânse pumnii. Cu ajutorul Tarfahei şi Jarnliei, reuşi să se aşeze pe vine pe porţiunea presărată cu lână, apoi pe scaunul acela scund. Surorile şi verişoarele făcură un cerc al iubirii grijulii în jurul ei. Instincitv, ea se prinse de marginile scaunului şi eliberă povara din interiorul sau
H
Mătuşa îngenunche înaintea ei, pentru a prinde copilul ce-i alunecă în mâinile care-1 aşteptau. Pruncul plânse cu putere, iar ea îl ţinu puţin ridicat, să-1 vadă toată lumea.
-— Un băiat frumos !
Ochii Seforei se înceţoşară de lacrimi de fericire. Slavă Domnului, am un fiu !
Mătuşa tăie cordonul cu un cuţit de cremene.
■— Uitaţi-vă ce păr frumos are !
Din vasul de aramă, ea picură urină de cămilă pe o cârpă curată de lână, cu care şterse nou-născutul până acesta deveni curat, emanând miresme de cimbru şi muşeţel şi alte ierburi mâncate de cămilă.
Duhiya o ajută pe Sefora să meargă în pat, unde întinse mâinile să-şi ia copilul acum înfăşat în scutece moi de lână.
— Cât e de frumos ! închise ochii şi-1 strânse la piept.

O voce caldă reuşi să-i ajungă la ureche, cu toată oboseala ei.
— Pace, mamă a unui fiu !
Deschizând ochii, Sefora văzu pe Moise îngenuncheat lângă patul ei.
— Para a venit şi in-a anunţat.
Zâmbindu-i, Sefora dădu la o parte păturica pentru a i-1 arăta pe micuţul care dormea.
— Seamănă cu tatăl lui.
Moise se aplecă să-şi vadă fiul în lumina palidă a dimineţii. Ridicând copilul în braţe, el spuse încet :
— Slavă Domnului, acum mai este un evreu în Madian 'şi am să-i pun numele Gherşom.
— Gherşom ? întrebă Sefora. N-am mai auzit acest nume. Ce înseamnă Gherşom ?
— înseamnă „sunt străin aici". Pentru că eu sunt străin şi călător în Madian, aşa este şi fiul meu.
Şi puse copilul pe pat, lângă mama lui.
— De ce încă simţi că eşti străin ? Ai trăit aici atât de mulţi ani şi ai făcut un legământ cu tatăl meu.
— Legământul* meu cu letro ţine de pe o zi pe alta, atâta vreme cât vom mânca împreună. întrucât sunt străin aici, aşa este şi fiul meu. Gherşom îi va fi numele după ce-1 voi tăia împrejur, când va împlini opt zile.
Instinctiv, Sefora întinse o pătură peste copil şi-1 strânse la piept. Ochii ei se făcură mari de groază :
4a
— De ce să tai un copil aşa de plăpând? Nu văd nici un motiv săi faci aşa ceva vreunui copil, la nici o vârstă:
— Este semnul legământului lui Dumnezeu cu noi,'-spuse Moise' hotărât. Avraăfn a "tăiat împrejur pe liuLsău Isaac la opt zile şi la fel voi face şi eu fiului meu... Şi părăsi cortul fărâ a mai aştepta vreun răspuns.
Nu ! ar fi dorit Sefora să strige. No să-1 tai pe băiatul nostru !

CAPITOLUL *7*
(jânduri disperate îi alergau prin minte. Am să mă ascund cu el undeva, când va împlini opt zile. Dacă scăpăm de ziua asta, poate că Moise o să aştepte până ce băiatul va fi mai mare. Dar unde aş putea să mă ascund cu un copil mic ?   Privi în jur.
în spatele cortului, o râpă tăia spinarea dealului.
— Urcăm până acolo şi vom găsi un loc printre bolovani, îi şopti ea pruncului. Luăm blăni de oaie şi pături ca să ne ţină de cald...   îşi atinse obrazul de capul fierbinte ai fiului ei.
2)   — Nu, nu putem merge acolo, pentru că vom fi găsiţi şi
aduşi înapoi în tabără. Şi nu pot să-i fac asta tatălui tău — să-1 fac de ruşine înaintea tribului şi să-1 dezonorez din cauza a ceea ce crede el că se cuvine.
Pruncul se agită în braţele ei. Ochii lui verzi se deschiseră şi începu să caute să sugă. Sefora îi sărută părul moale, apoi îl puse la piept.
— N-am de ales, fiul meu, orice aş zice, tatăl tău "tot te vă tăia împrejur când ai să împlineşti opt zile !
în seara zilei ceremoniei, Moise invită pe Ahmaz împreună cu alţi bărbaţi de vază ai seminţiei în cortul lui letro. Sefora era pregătită când acesta veni în dreptul ei. îi înmâna ceremonios pruncul, dar imediat ce ei duse copilul în mijlocul încăperii, se prăbuşi pe o blană de oaie.
letro stătea deoparte, in vreme ce bărbaţii se îngrămădeau în mijloc pentru a fi martori la ceremonie.
Deodată, intră Azaz şi, cu braţele încrucişate la piept, îl informă pe Moise :
— N-am să fiu martor la această barbarie. Ai fi putut aştepta până ce băiatul împlineşte 13 ani... Şi-şi croi drum spre ieşire.
■i:i

— Stai ! Ii porunci Ahmaz. Vei rămâne aici. Este o tradiţie a acestui om, care e oaspete al tribului nostru, şi, prin urmare, o vom respecta împreuna cu el !
încruntat, Azaz se întoarse, ocupând un loc în spatele celorlalţi.
Moise îşi desfăşă fiul. Fără prea multă tragere de inimă, Ietro întinse mâinile după el. Scoţând un cuţit de cremene de la brâu, tatăl pruncului îl trecu prin făclia focului din vatră, ştergându-1 apoi cu o cârpă de lână. Stând înaintea fiului său, Moise rosti rar :
—- Acesta este semnul legământului dintre Dumnezeu si toţi urmaşii lui Avraam ! Cu grijă, el puse cuţitul unde trebuia şi tăie. Copilul scose un ţipăt pătrunzător.
— Numele tău va fi Gherşom, mai rosti Moise, presând cu un tampon moale de lână rana fiului său, pentru a nu mai sângera.
— E timpul să ne prezentăm urările de bine ! porunci Ahmaz oamenilor săi.
Cu rezerve, aceştia executară.
— Să-ţi trăiască mai bine de o sută de ani !
— Să fie un bun călăreţ !
— Să fie un bun lucrător în metale şi să stăpânească turme multe !
Punând deoparte cuţitul şi pielea tăiată, Moise luă în braţe copilul ce plângea.
— Am să-1 duc ia mama lui, acum.
— Aşteaptă ! îi spuse Ietro. Mai este ceva de făcut.
— Ce anume ?
— Bătrânul luă cuţitul însângerat şi atinse cu el fruntea lui Moise, apoi fruntea sa.
— Prin sângele fiului tău, eşti acam membru al seminţiei chenite a madianiţilor.
— Nu doresc să-mi părăsesc seminţia, protestă Moise. Fiul meu şi cu mine suntem urmaşi ai fiului lui Avraam, Isaac şi ai

fiului lui Isaac, Iacov.
— Desigur, evreu ai să fii pentru totdeauna, dar acum, tu şi toată familia ta veţi avea liberă trecere peste tot pământul cheniţilor din Madian —nu numai de pe o zi pe alta, ci pentru totdeauna. Şi nimeni să nu desfacă acest legământ.
Bătrânul privi pre Ahmaz.
— Aşa să fie ! rosti căpetenia seminţiei. —• Aşa să fie ! spuse şi Moise rar,
ii
in camera ei, Sefora auzise ţipătul pruncului şi plan sul lui necunoscut. De ce nu-i aduce Moise la ea ? In genunchi şi cu fruntea sprijinită pe o blană de oaie, ea aştepta. Nu pu teau să se grăbească cu ceremonia înfrăţirii de sânge? Nu puteau să-i aducă mai repede copilul ?
Perdeaua se dădu la o parte şi Moise îngenunche lângă sa
— Totul e gata. iată-1 pe fiul tău Gherşom.
Şi-i dădu în braţele dornice pruncul. Apoi îi strânse pi amândoi, mamă şi copil, la piept, iar Sefora suspină cu capul pe umărul lui.
La nu mai mult de o lună, Ahmaz porunci tribului să migreze în sud, spre muntele Horeb. Fara o ajută pe Sefora să strângă cortul tatălui ei şi să-1 încarce pe o cămilă nărăvaşă. Zgomotele acesteia răsunau pe deal împreună cu fornăiala şi tropăiturile celorlalte animale.
Când totul era gata pentru drum, Hobab aduse cămilele de călărit pentru surorile lui şi copiii lor. Ahmaz şi Azaz mergeau în frunte, urmaţi îndeaproape de capre, de oi, cămile de povară şi asini. Membrii tribului călăreau pe margine sau la coada cară vanei.
Sefora se înfăşurase într-un şal lung, împreună cu Gherşom. Călărind confortabil cu picioarele pe gâtul Talei şi cu copilul în braţe, gândurile ei se îndreptară spre măreţia înfricoşătoare a muntelui, în direcţia căruia călătoreau. încă de la distanţă îi

putea vedea cele două piscuri gemene.
îşi mână cămila mai aproape de cea a Farei.
— Simt cum muntele Horeb ne atrage irezistibil. Fara îşi ţinea în faţă pe ultimul dintre născuţii ei.
— Iar când suntem acolo, răspunse ea, muntele ne urmăreşte. Şi dacă facem ceva rău, el nu ne lasă nepedepsiţi. Apoi privi cu suspiciune muntele : Când norii îi ascund vârful, mi-e frică să nu vină peste noi !
Glasul Seforei se auzi liniştitor.
— Dar când este linişte şi când ultimele raze de lumină strălucesc pe stâncile roşietice, acestea par de aur. E frumos muntele ! Tata spune că Dumnezeu este mai aproape de noi când ne aflăm la Horeb.
— Ce tot vorbim noi despre munte ?
Şi scoase la iveală instrumentul. Şi sunetele calde şi melodioase reuşiră să potolească teama Farei si să-i uşureze neaşteptata nelinişte.
I i
■'■'■:• Trei zile mai târziu,, tribul trecu .printr-un ::paS: îngust ce ducea spre semeţul munte de granit.: In vreme ce bărbaţii mer^ seră cu oile şi caprele la păscut pe platoul din vale, femeile descărcau cămilele şi asinii, ridicau corturile şi făceau focul. Luând cu ei burdufuri din piele, copiii escaladară un. prundiş să ia apă de izvor. Apă pe care o aduceau şi o vărsau în jgheaburile săpate în bolovanii uriaşi de cine ştie ce trib ancestral într-un trecut nedefinit.
După masa de seară, Moise intră în despărţitura de cort a Seforei pentru a-1 ţine în braţe pe Gherşom. !:— Ia te uită, îmi zâmbeşte !
Sefora privi tandru la soţul şi la fiul ei. Cu adevărat, Domnul o binecuvântase.
Când îi înapoie copilul, Moise spuse :
— întotdeauna este la fel când tăbărâm la Horeb. Am

sentimentul că ceva ciudat se va întâmpla odată aici.
— Tata spune că dacă Domnul va avea vreodată ceva de spus conducătorului seminţiei noastre, aici o va face.
— De ce la acest munte ? Când Domnul i-a vorbit lui Avraam, i s-a arătat în Canaan.
în ochii Iui apăru un dor de mari depărtări.
— 'Aş vrea să fiu în Egipt pentru a putea vorbi cu Aaron despre acea ţară pe cure Domnul i-a făgăduit-o lui Avraam.
. Şi rămase cu privirea pe peretele cortului. :
Seforei i se tăie respiraţia. în Egipt ! Gânduri confuze îi alergau prin minte. De ce să mai fi vrut Moise să stea în cort când putea trăi foarte bine in palatul lui Faraon ? Acolo unde s-ar fi putut bucura de lux şi, totodată, de întâlniri secrete cu fratele lui ? Acum, că avea un fiu, un moştenitor, nu ar fi putut să-1 ia pe Gherşom şi să-1 facă prinţ ? Dar va mai ţine el la o soţie madianită, o femeie care a dormit tot timpul în cort ? Strânse mai tare copilul în braţe. Se va întoarce soţul ei în Egipt lăsând-o însă pe ea în Madian, singură şi dispreţuită în propria ei seminţie ?
Glasul lui Moise se interfera gândurilor ei.
— Am să aştept ca Faraon să moară. După aceea pot să mă duc în Egipt.
S .—*.Nu te duce ! Cuvintele îi scăpară înainte ca ea să-şi "poată pune mâna la gură. . •'.'...' "....."■'■:.
— Nu trebuie să-ţi faci griji. încă nu am să plec. Ezită
46
puţin înainte de a adăuga : Dacă mă duc acum în Egipt, Fa raon mă va omorî.
— Omorî ? strigă ea.
Ce o fi făcut ? întrebare pe care nu îndrăzni să i-o pună. Răspunul însă veni fără menajamente :
— Am ucis un om şi am încercat să-i ascund trupul.
— Ucis... Ucis? repetă ea nevrând să creadă ceea ce auzea.

Şi bărbaţii din tribul ei au ucis năvălitori ,dar nici unul n-a luat viaţa cuiva din propriul ţinut. Instinctiv, îşi trecu şalul peste copil, pentru a-1 ascunde de privirea tatălui său.
Cum a putut acest om, pe care-1 ştia un bărbat puternic dar blând, să omoare un alt om ? Strângându-1 în braţe pe Gherşom, ea se dădu înapoi. Moise păşi spre ea.
— Lasă-mă să-ţi explic.
Trupul ei se încorda, iar pulsul îi dilată venele gâtului.
—H într-o zi, am văzut un supraveghetor de sclavi bătând un evreu, spuse el înnegurat. Un evreu, înţelegi, un om din propriul meu popor. N-am putut suporta să-1 văd pe egiptean biciuindu-1 pe bietul om şi... şi l-am lovit cu sabia, apoi l-am îngropat în nisip.
Cu mâna la gură, Sefora îşi imagina sângeroasa scenă.
— Când a aflat Faraon că i-am ucis pe unul din oamenii lui, a hotărât să mă omoare.
Mângâind copilul pentru a-şi potoli tremurul mâinilor, Sefora îl întrebă :
— Şi ai să te mai poţi întoarce vreodată în ţara în care te-ai născut ?
— Numai după moartea lui Faraon.
O uşurare vinovată o cuprinse. Cel puţin deocamdată, Moise nu putea să o părăsească pentru viaţa de la palat. El îşi puse mâna pe braţul ei. Sefora se strânse şi feri copilul de el. Apoi, privind în ochii lui, ea citi mâhnire.
— Cei din poporul meu nu sunt musafiri în Egipt. Sunt în robia lui Faraon şi a oamenilor lui plini de cruzime dar, într-o zi, ei vor scăpa de acolo, spre ţara pe care Dumnezeu le-a făgăduit-o.
_ Descoperind amărăciunea din glasul bărbatului ei, Sefora nu se mai feri de atingerea lui. Omorâse pentru a-1 apăra pe unul dintre ai lui. Dacă ar fi fost cazul, n-ar fi făcut el acelaşi lucru pentru ea şi surorile ei când cu păstorii năvălitori, la fântână ?

— Nimeni n-ar trebui să-şi părăsească poporul, spuse el, şi să devină străin într-o ţară străină. Braţul său o cuprinse, pe ea şi pe copil : De acum înainte am să vorbesc numai în limba egipteană copilului meu.
— Egipteană ? întrebă ea, De ce să nu-1 învăţăm limba poporului său ?
—■ Pentru că este o limbă aproape moartă, îi spuse el abătut. Doar puţini, cum ar fi Aaron, fratele meu, ştiu limba strămoşilor noştri. După patru sute de ani în Egipt, poporul meu vorbeşte limba asupritorilor săi. Fiul meu trebuie să în-veţe această limbă, pentru a fi pregătit.
Şi, lăsând-o singură cu copilul, ieşi.
Sefora îşi descheie rochia şi-1 ţinu pe Gherşom la piept, căutând să profite de căldura şi mirosul lui drag, pentru a-şi potoli neliniştea din suflet.
— De ce spune tatăl tău că trebuie să înveţi limba egipteană ? Să fii gata ? Pentru ce ? Gata să mergi cu el în Egipt ? Pentru asta, oare ?

CAPITOLUL 8

D in acea zi, Moise vorbi cu fiul său numai în limba egipteană, dar nu dădu nici un alt semn de întoarcere în ţara unde se născuse. Totuşi, pe măsură ce sezbanele de păscut treceau şi o dată cu ele, şi anii, supărătoarea obsesie că Moise l-ar putea lua pe Gherşom în Egipt, pândeau gândurile Se-forei. Dar, în acelaşi timp, zilnic se umplea de bucurie pri-vindu-şi întâiul fiu născut cum merge copăcel pe lângă cort, ca să se joace la soare. El punea pietre una peste alta pe care, râzând, le dărâma apoi. în timpul migrărilor, copilul călătorea cuibărit într-o desagă laterală pe spinarea cămilei ei.
Pe vreme ce Gherşom creştea, Sefora dorea să mai aibă şi alţi copii, dar nu apărea nici unul. Când se ducea cu mâncarea de dimineaţă la soţul ei, băiatul o însoţea, făcând-o să zâmbească

atunci când îl vedea pe Moise condu cându-şi micul fiu printre oi. Şi uneori, i se părea că se uită la ea cu o privire care i-ar spune :
— Când vom avea încă un fiu ?
In vreme ce bărbaţii luau cina, Sefora şedea lângă foc întrebându-se dacă nu cumva era prea bătrână ca să mai aibă
4fi
copii. Dormise multe nopţi împreună cu Moise, dar încă mi I putea oferi un al doilea născut, prin care să-1 reasigure de dragostea ei.
In vreme ce Gherşom învăţa limba tatălui său, începu şi mama lui să o folosească aşa că, pe când el încă era mic, amândoi o vorbeau fluent. Când băiatul crescu mai mare, Moise îl învăţă ce trebuie să facă un păstor, iar bunicul îl învăţă să modeleze vase din discuri de aramă. Şi astfel, întâiul lor născut, cel cu părul castaniu-închis, ajunsese acum băietan voinic, ce ziua ducea o viaţă de păstor, iar seara, stând liniştit în cort cu tatăl şi cu bunicul său, o viaţă de lucrător în metale.
Gherşom îşi sărbătorise deja a zecea aniversare când mult aşteptatele semne îi apărură Seforei. îndeletnicindu-se cu treburile casnice, ea fredona fericită, oprindu-se din când în când să măsoare binecuvântarea pe care Domnul i-o trimisese şi să-i şoptească micuţului din pântec :
— Dormi uşor, puişor ! Mama te iubeşte !
înainte de sorocul ei, Ahmaz conduse tribul la minele de cupru pentru a schimba lâna pe aramă, apoi în sud, de-a lungul apelor agitate ale mării. Găsind doar pe ici pe colo iarbă pentru animale, el întoarse caravana spre nord, prin albii de râu secate, în munţi. Pe la sfârşitul verii, tribul mai trecu o dată pasul strâmt ce ducea la poalele muntelui Horeb.
Ca de obicei, un sentiment de pioşenie o străbătu pe Sefora atunci când caravana se apropie de Muntele Sfânt. Poate că vor tăbărî aici, aproape de izvorul de apă şi de străvechile

jgheaburi, rămânând destulă vreme ca pruncul ei să vadă lumina zilei.
Dar izvorul din munte era acum o biată prelingere, iar albiile din văi secaseră complet. Caravana trebuia să meargă mai departe spre vest şi apoi spre nord, în căutare de iarbă şi apă.
întreaga zi ce a urmat, soarele chinui tribul în marş. Valuri de aer fierbinte înceţoşau imaginea bolovanilor din drum.
Aproape de prânz, Sefora simţi primele crampe care-i semnalau iminenta declanşare a naşterii.
— Fara, se adresă ea surorii ce călătorea alături, începe, dar deocamdată nu aşa de tare.
— Ah, şi mai e mult ele mers până ce Ahmaz va opri pentru înnoptat, dar am să mă duc în faţă să o anunţ pe Mătuşa că naşti.
— Aşteaptă, puiule, aşteaptă ! îşi implora Sefora nenăscutul copil. Este periculos să ne oprim în arşiţa zilei. Trebuie
c 12 c. 4

să găsim apă înainte de apus. Şi se strădui să stea cât se poate de liniştită pe spinarea cămilei.
Când Fara se întoarse, Mătuşa era cu ea. Aceasta îşi încetini cămila, pentru a merge în pas cu cea a Seforei.
— Anunţă-mă de fiecare dată când ai dureri. Dacă se în" teţesc, ne oprim.
— îţi mulţumesc, Mătuşă.
Mai ţine, mai ţine copilul îşi spuse ea cu dinţii strânşi. în vreme ce caravana străbătea vale după vale, durerile nu-i mai slăbeau trupul, apărând şi dispărând în ritmul paşilor cămilei.
în cele din urmă, când soarele coborî de tot, mult aşteptatele semnale de oprire străbătură caravana. Ahmaz oprise convoiul lângă un eleşteu.
Precipitându-se spre o cămilă de povară, Fara descarcă mai multe blăni de oaie cu care amenaja un pat pentru Sefora.

Tarfah şi Jamila o ajutară să ajungă la el. Cu scaunul special şi o legătură de lână în braţe, Mătuşa veni în fugă dinspre cămila ei.

— Mai aduceţi blănuri, ordonă ea.

Toate surorile făcură cerc în jurul Seforei, cu blăni de oaie în braţe. Fetele Mătuşei şi alte femei se adunară în afara cercului surorilor, pentru a se uita peste umerii lor.

— Unde sunt Moise şi Hobab ? strigă Mătuşa. Spuneţi-le că o să am nevoie imediat de urină femeiască de cămilă.

Durerea cotropitoare înceţoşa perceperea Seforei a pregătirilor ce se făceau pentru naşterea copilului ei. Auzind totuşi, ţipătul puternic al Talei, ea îşi dădu seama că Moise şi Hobab împungeau cămila în coaste, pentru a o face să se ridice în picioare. Apoi animalul gemu, în vreme ce unul din bărbaţi îi masa pântecele pentru a urina.

— Duhiya, ajută-mă s-o aşez pe sora ta pe scaun, spuse bătrâna moaşă.

Şi acolo, printre cămile, femeile tribului şi cercul surorilor Seforei, un nou fiu al lui Moise veni pe lume. Mătuşa îl prinse înainte de a ajunge pe lâna moale de la picioarele scaunului, rele scaunului.

— Un băiat frumos ! anunţă ea cu voce tare, ca s-o audă toată lumea.

Apoi curaţi copilul care plângea, cu urina caldă a Talei, şi-i dădu în braţele mamei lui.

îmbrăcată acum cu o rochie curată, Sefora strângea în braţe copilul pe patul din blăni de oaie. Mireasma pătrun-

zâtqare a •.levănţicăi, pe .care o mâncase cămila, dădea.pielii copilului aromă plăcută.

Moise veni şi îngenunche lângă ei, mângâind uşor capul copilului. Sefora se uită drăgăstos la bărbatul ei.

— Domnul ne-a binecuvântat din nou. El privi spre cerul

albastru-închis.
— Lăudat fie Domnul pentru acest fiu ! Gherşom se lăsă pe vine lângă tatăl său.
— Cum o să-i pui numele ? . — Eliezer.
— Este un nume din neamul nostru ?
— Da. înseamnă „Ajutorul lui Dumnezeu". îl numesc aşa pentru că Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutorul şi m-a izbăvit de sabia lui Faraon.
Gherşom atinse mânuţa strânsă a fratelui său.
— Mă bucur că va avea tot un nume evreiesc, cum am eta.
Sefora îşi lăsă obrazul pe părul umed al pruncului. Aşa să fie !. Era căsătorită cu un străin şi trebuia să-i respecte alegerea. Cu eforturi şi cu un nod în gât, ea îi spuse micuţului care dormea :
— După opt zile, când tatăl tău te va tăia împrejur, te vei numi Eliezer.
,. Patru zile mai târziu, tribul ajunse la una din fântânile lui teritoriale. Fara şi Tuema ridicară pentru Sefora cortul tatălui lor, în care aceasta se odihnea, când deodată se auziră strigăte în toată tabăra :
— Năvălitorii ! Năvălitorii ! Au ajuns deja pe vârful dealului vecin !
Paşnicii păstori şi prelucrători de metale ai tribului alergară la suliţe şi cămile şi. în câteva minute erau războinici, gata să-i alunge pe invadatori.
Sefora ieşi imediat din cort să vadă dacă Moise pleca la luptă sau rămânea de pază în tabără. De pe cămila sa, el îi strigă : ■
::
— Dacă nu mă întorc până când împlineşte opt zile, cere-i tatălui tău să taie împrejur copilul.
— Stai puţin ! îi strigă ea. Dacă tata n-o să vrea să-1 taie ?
Dar cămila îl duse deja departe pe Moise. Vântul sufla în faţă praf roşiatic, iar ea îşi ţinea nasul şi gura acoperite cu

palma...
Dacă n-o să vrea să-1 taie? repetă ea, fără să o au.i.i cineva.
!.l
Nici unul dintre bărbaţi nu se întoarse a doua zi de dimineaţă. Ietro şi ceilalţi bărbaţi rămaşi să păzească tabăra; lăsaseră la o parte sculele de prelucrat metale şi vegheau. Femeile aşteptau. Ziua trecu... la fel şi următoarea... iar bărbaţii încă nu se întorceau !
Copleşită de teamă pentru viaţa soţului ei, Sefora se răsucea fără astâmpăr in pat. Când imagini ale sângeroasei bătălii îi veneau în minte, lacrimi de disperare îi inundau obrajii.
—■ Doamne, se ruga ea, adu-mi-1 pe Moise teafăr acasă !
în a opta zi a copilului, un soare roşiatic se arătă la est şi parcă, prea repede ajunse să se îndrepte spre munţii de la apus.
întreaga zi Sefora se frământa cum să facă să-i spună tatălui ei să-1 taie împrejur pe Eliezer.
— Dacă o facem înainte să ai treisprezece ani, este împotriva tradiţiei noastre, şopti ea către copil. Nu pot să înţeleg deloc de ce cred bărbaţii că trebuie să facă asta. Este o ceremonie atât de brutală şi inutilă ! Dar cum aş putea să mă justific în faţa tatălui tău dacă nu vei fi tăiat împrejur până la apusul soarelui ?
Spre sfârşitul zilei, ea ajunse la marginea cortului şi o ridică îndeajuns ca să poată vedea cerul la apus. Nu mai putea amâna. Cu băiatul înfăşurat într-o haină de lână moale de capră, ea pătrunse în încăperea din centru a cortului, unde Ietro şi Gherşom stăteau lângă foc. Se opri înaintea lor : ■■•— Am să te rog ceva, tata.
■■ •<-
— Poţi să vorbeşti. ^ ; Sefora trase adânc aer in piet :
— Bărbatul meu încă nu sa întors şi este a opta zi de la naşterea copilului.

— Ce vrei să spui ?
— Vrei... vrei tu să-1 tai împrejur ? Ietro se încruntă.
—• Cum îi ceri tu, femeie madianitâ din tribul cheniţilor, tatălui tău să îndeplinească această ceremonie în a opta zi a copilului, când asta este împotriva credinţei lui ?
Plecând capul deasupra copilului din braţele ei, Sefora spuse :
— Soţul meu mi-a spus să te rog. Bătrânul scutură din cap.
— Moise urmează o tradiţie ciudată. De ce nu aşteaptă până copilul împlineşte 13 ani ? Asta e vârsta potrivită.
— Tata m-a tăiat pe mine în a opta zi, fiindcă suntem iudei, interveni Gherşom cu blândeţe.

- Dacă nu se întoarce până la apusul soarelui, hotfirl Ietro trecându-şi mâna prin barbă, este semn că Domnul nu doreşte tăierea copilului împrejur până se va face mai mare Şi eu nu pot acţiona împotriva voinţei lui Dumnezeu.
Ţinându-şi copilul în deptul umărului, Sefora se întoarse în despărţitura ei de cort. Cu un zâmbet de uşurare, ea îi şopti pruncului :
— E vrerea Domnului.
Când se mai uită odată în afara cortului, doar o palidă pată portocalie mai lumina cerul în vest. Se întoarse în pat şi se cuibări cu Eliezer sub pături. In cele din urmă adormi până când o treziră glasurile femeilor : ;-.;,;;; — Se întorc bărbaţii.
îşi puse în grabă ceva gros pe ea şi ieşi. în bătaia lunii care ilumina tabăra, ea îi putu vedea pe Ahmaz şi Azaz descălecând. Exact în spatele lor, Moise fluieră la cămila lui să îngenuncheze. Intr-o clipă fu lângă el.
— Eşti bine ? Eşti rănit ?
El o ţinu strâns şi-şi lăsă capul pe capul ei.
— Sunt doar foarte obosit şi trist pentru cei care nu mai sunt. Dar sunt prea extenuat pentru a discuta despre asta acum :

în drum spre cort, el o întrebă :
"—- Cum se simte prospătul nostru fiu ? A sângerat mult ?
Ea se opri împreunându-şi mâinile.
— Tatăl meu... tatăl meu a refuzat să taie copilul împrejur.
....'..-L— Ietro a refuzat? explodară cuvintele pe buzele lui. Cum:.a. putut, când ştia cât de important este pentru mine? Şi oftă adânc : Acum fiul nostru e lipsit de legământul cu Dumnezeu.
•⁏ Moise grăbi pasul spre cort şi Sefora fu nevoită să alerge pentru a nu rămâne în urmă. •■-*•'
;⁚;'■— Mi-a spus că este împotriva credinţei lui să facă asta înainte ca.băiatul să împlinească 13 ani.
— Au trecut opt zile, dar poate o voi face eu cumva...
— Tata a spus că dacă nu te întorci la timp, e voia lui Dumnezeu să aştepţi până ce Eliezer va fi mai mare.
Soţul ei se opri o clipă şi reflectă.
— Voia lui Dumnezeu ? Poate că ai dreptate. Nu ştiri v vrea - să-i pot oere sfatul lui Aaron.
Multă vreme el privi cărbunii cenuşii din vatră.

— Se va mânia Dumnezeu pe mine ? şopti el într-an târziu.
"•" -De■■" afară se auzi ca un vânt rătăcitor' plânsul femeilor după bărbaţii care nu se mai'întorseseră.. :..'.

CAPITOLUL 9

In cele din urmă, Moise întinse braţele spre soţia lui.
— E vina mea. Ar fi trebuit să rămân în tabără şi să-mi fac datoria de tată.
Cu pas încet, ca veni spre el şi i se opri în braţe. Poate ar trebui să-i mărturisesc că aş vrea ca fiul nostru să nu fie niciodată tăiat împrejur, gândi ea, dar cuvintele îi rămaseră nerostite.
De dincolo, din despărţitura de cort a mamei sale, pruncul scânci, apoi începu să plângă. Venindu-i desul de greu să părăsească braţele soţului ei, Sefora zâmbi :

— Trebuie să-1 hrănesc pe proaspătul nostru fiu. Moise îi uşura desprinderea.
— Trebuie să veghem GU atenţie copilul până ce va fi tăiat împrejur şi va fi sub protecţia Domnului.
Cu lacrimi în ochi, Sefora se grăbi spre copil. în vreme ce se ocupa de micuţ, ea se întrebă dacă Moise avea dreptate în cea ca priveşte legământul. Desigur, asemeni tatălui său, Eliezer era evreta. Dar era adevărat că era lipsit de protecţia lui Dumnezeu? Şi, netăiat încă împrejur) are sau nu copilul evreu un nume ?" Nu încape discuţie, ea îi va spune **Elieze?,** aşa cum a ales soţul ei.
Inălţându-şi privirea, se rugă :
— Doamne, Dumnezeul părinţilor lui Moise, Avraam, Isaac şi Iacov, ai grijă de copilul nostru !
La început, când a aflat că Eliezer nu va fi tăiat împrejur, Sefora a simţit o uşurare, dar, cu timpul, grija pentru siguranţa lui o apuca mereu. Odată, îndrăzni să-1 întrebe pe Moise dacă ar putea face în aşa fel încât să-1 taie împrejur pe băiat când va împlini 13 ani.
— Nu mă mai întreba, îi răspunse bărbatul. Trebuie să aştept şi să stau de vorbă cu Aaron.
: Avea ea să-1 înţeleagă vreodată pe acest om pe care-1 iubea? Uneori era bun şi blând, iar alteori era asemeni tunetelor din mtfnţi.

Intr-o vale, lângă muntele Horeb, un râu asigura apa şi un loc bun de instalare a taberei pentru trib. De dimineaţă, Moise şi fiii săi merseră cu turma lui Ietro la vest de muntele Horeb. In vreme ce părăseau tabăra, Sefora se uita mândră în urma lor. Moise, încă falnic şi cu aer regal, era primul. îl urma Gherşom, acum un tânăr înalt, în vârstă de 18 ani. Iar Eliezer, băiatul de opt ani, suplu şi vioi, nu avea probleme în a ţine pasul cu ceilalţi. Zâmbi gândindu-se cât de mult seamănă

amândoi băieţii cu tatăl lor. Ochi căprui-închis şi părul castaniu-închis, la fel ca al lui Moise înainte de a deveni argintiu. Iar acum începea şi lui Gherşom să-i crească barba. Mai târziu, în timpul zilei, Sefora se uită prin deschizătura cortului, îngăduindu-şi câteva momente de contemplare a vârfului stâncos al muntelui ei favorit. Un nor alb, gravat cu umbre cenuşii, plutea deasupra unuia dintre cele două piscuri. Zgomotul unor tunete în cascadă o făcu să creadă că vine furtuna. Intorcându-se către focul din trei pietre, ea bătu două cremene până ce scânteile aprinseră iarba uscată şi vreascurile. Auzind zgomot de copite pe terenul pietros din preajmă, Sefora privi surprinsă. Vedea cu uimire cum bărbatul ei venea cu o parte din turnă de la păşune, la vale. De ce se întorcea aşa de repede ? Privindu-1, observă că se împleticeşte. Dădu fuga la el.

— Ce s-a întâmplat ? El se clătină.

. !. — Să intrăm. Trebuie să stau jos.

— Băieţii unde sunt ? întrebă ea îngrijorată.

— Băieţii sunt bine. Azi dimineaţă am împrăştiat turma în trei şi i-am trimis într-o altă păşune.

Deşi după-amiaza era călduroaă, Moise se aşeză pe un pled lângă foc. îşi puse o haină pe umeri şi-şi întinse mâinile deasupra focului. Sefora îngenunche lângă el. - —- Te simţi rău ?

— Mi s-a întâmplat ceva extraordinar. Am văzut un foc pe o latură a muntelui şi m-am dus într-acolo. O flacără ardea într-un tufiş, dar acesta nu se mistuia şi nu se făcea cenuşi

Sefora îşi încreţi fruntea, străduindu-se să-şi dea seam.i despre ce e vorba.

!,!,

— Nu înţeleg nimic. Moise dădu şi el din cap. ■— Nici eu nu înţeleg.

Neştiind ce să spună, ea îi luă mâinile reci, ţinânclu-le în

mâinile ei calde. Când Moise îşi ridică privirea, Sefora se dădu înapoi în faţa expresiei ciudate a ochilor lui.

— Şi am auzit un glas, articula el greoi. Domnul m-a chemat din tufişul arzând. l-am răspuns, nu îmi mai aduc aminte precis ce. Apoi, mi-a spus să-mi scot încălţămintea, pentru că stăteam pe un loc sfânt. Domnul !... înţelesese ea bine ? Spunea că Dumnezeul poporului lor îi vorbise ? Se aplecă în faţă, pentru a mai auzi :

— Mi-a zis că El este Dumnezeul părinţilor mei. Uimită, ea se ridică în picioare.

— Şi tu, ce ai făcut ? Vocea coborî.

— Mi-am ascuns faţa, pentru că mi-era teamă.

Dacă puternicul ei soţ fusese înfricoşat, poate că, într-adevăr, auzise un glas.

în cele clin urmă se ridică şi el în picioare.

— Am aşteptat până mi-a vorbit din nou. Şi mi-a spus să mă întorc în Egipt.

— Egipt ! Se depărta puţin de el. De ce să-ţi ceară Domnul să te întorci acolo ?

— Aşa mi-a poruncit. Dar acum sunt prea obosit pentru a mai discuta.

După ce Moise se întinse pe pat.^Sefora rămase pe un pled, privind absentă focul. Egipt ! Oare chiar îi spusese Domnul bărbatului ei să se întoarcă în ţara în care s-a născut ? Poate au fost doar o închipuire tufişul arzând fără să se consume şi glasul care-i vorbise. Sau poate a fost un miraj datorat aerului fierbinte, tremurând în jurul vreunui tufiş cu flori galben-roşiatice. Privi în. afara cortului spre muntele stâncos. Da, era posibil să se întâmple orice pe locul sfânt al muntelui Horeb. Strângându-şi cu braţele genunchii la piept, ea îşi lăsă capul pe ei. Chiar va pleca Moise în Egipt ? îşi va găsi curajul să-1 întrebe ? Din interior, un sistem de alarmă o avertiză : Nu-1 întreba. Nu vrei să ştii !

Gânduri, gânduri îi, alergau prin minte. Nu trebuie să meargă acolo... acolo unde Faraon vrea să-1 omoare. Pentru
66
ca imediat să-şi ia seama şi hotărârea : Dacă se întoarce în Egipt, am să merg cu el.
A doua zi de dimineaţă, ea pregăti un şip cu lapte de cămilă şi un pachet cu masa de dimineaţă pentru soţul ei, constând din brânză, pâine şi curmale uscate. Mergând pe urmele oilor, ajunse la locul unde se afla turma.
Şi îl descoperi şi pe Moise. Stătea sprijinit de un bolovan, cu ochii închişi şi cu ambele mâini încleştate pe toiagul din poală. Una din sandalele Seforei desprinse o piatră şi aceasta porni la vale zgomotos pe povârniş. Bărbatul sări imediat în picioare.
— Sefora ! M-ai speriat !
—i Iartă-mă ! îi întinse şipul. Ţi-am adus lapte proaspăt pentru masa de dimineaţă.
— Vino şi stai cu mine. Trebuie să-ţi vorbesc.
Se aşeză la umbra bolovanului, ea aşteptându-1 să înceapă a-i spune.. Ceva în plus despre tufişul în flăcări care nu se mistuia ?
Câteva minute, el studie toiagul pe care-1 ţinea în mâini, în cele din urmă, rupse tăcerea.
— Spune-mi, seamănă toiagul ăsta cu un şarpe ?
— Nu, este toiagul tău cu nod în vârf. Fără alte ocolişuri, el anunţă :
— Trebuie să merg în Egipt.
— îl privi neîncrezătoare.
— De ce ?
— Domnul mă cheamă. Dumnezeul părinţilor mei, singurul Dumnezeu adevărat, mi-a vorbit. Nu pot să nu ascult de porunca Lu.
Nu, nu trebuie să te duci ! strigă în ea aceste vorbe nerostite. Cum aş putea să te conving să rămâi aci, în siguranţa tribului

nostru ? Sefora îşi muşcă buzele şi întrebă :
— De unde poţi şti că a fost Domnul ? Moise mută toiagul dintr-o mână în cealaltă.
— Mi-a dat nişte semne imposibil de tăgăduit. Sunt sigur că El era.
Fixâridu-şî atenţia asupra toiagului lui de păstor, ea întrebă :
— Şi de ce vrea Domnul ca tu să te întorci in Egipt ?
— Mi-a poruncit să-i vorbesc lui Faraon,
— Nu'... Glasul ei trăda o îngrijorare ce ameninţa să devină panică. Mi-ai spus că Faraon vrea să te omoare !
'.7
Ridicându-se în picioare, Moise făcu un pas înapoi, apoi o privi în ochi :
— Stai o clipă, lasă-mă să termin. De ce m-a ales Dumnezeu pe mine, nu înţeleg. Vorbirea mea e greoaie. Dar trebuie să o fac. El mi-a încredinţat misiunea de a-i scoate pe copiii lui Israel din Egipt.
— Şi unde... unde crezi că îi vei duce ? Soţul ei îi răspunse mai calm de astă dată. în Canaan, ţara făgăduită.
— în Canaan ! ? Pe pământul acela barbar şi păgân ?
—■ Nu va mai fi aşa după ce-1 vor cuceri copiii lui Israel. Dar, mai întâi, trebuie să merg în Egipt. Ea trase încet şi adânc aer în piept.
— Când vom pleca ? Bărbatul se încruntă.
— Eu sunt cel caro va pleca. Tu vei rămâne aici, cu tatăl tău. Acestea erau cuvintele de care se temuse întotdeauna îngrozitor Sefora că s-ar putea să le audă. închise ochii o clipă, să le alunge clin minte. S-a plictisit de mine... Nu mă mai doreşte. îşi va lua fiii cu el în Egipt şi-şi va găsi altă soţie, din seminţia lui. încercând să vorbească fără tremur în glas, ea pleda :
— Vreau să merg şi eu cu tine. Abătut, el se reaşeză, trăgând-o spre el.

— Este o călătorie periculoasă. Spune-mi, ai ieşit tu vreodată din perimetrul tribului ?
— Nu, recunoscu ea.
— Triburile amalecite mişună prin deşert şi atacă orice caravană, fie mare, fie mică, dacă au chef. Nu vreau să se întâmple nimic rău fiilor noştri sau ţie.
Fiilor noştri !... înseamnă că nu avea de gând să-i ia cu el.; Era voba doar de siguranţa familiei ! Cu toată dragostea, ea îşi ridică ochii spre el.
— Totuşi, vream să merg şi eu oriunde mergi tu.
— Iar In Egipt, continuă el, numai Domnul ştie ce va fi în Egipt.
De data asta, glasul ei vădi un accent hotărât :
— Madianiţii nu se tem de egipteni. Fermitatea lui, o egală prompt pe a ei.
58
— Nu-i cunoşti pe egipteni cum îi cunosc eu.
— Te vom avea pe tine, să ne aperi. N-am să uit .niciodată- ee ăi făcut •pentru, surorile mele,:Şi pentru .mine :1a fântână, cumulţi' ani în urmă. -
■— Bine, admise ei fără entuziasm, poţi merge cu mine, dar dacă întâlnim vreo primejdie, pentru binele vostru, am să vă trimit, pe tine şi pe copii, înapoi în Madian.
Mergând spre tabără, Sefora avu timp să se bucure de satisfacţia succesului. Bărbatul ei nu avea să plece şi să o uite. Dar spera că se vor întoarce repede în Madianul cu munţi şi văi, în siguranţa familiei şi a seminţiei.
După ce servi cina familiei, Sefora merse în despărţitura ei de cort, pentru a împacheta. Mai târziu veni şi Moise. Lumina slabă a lămpilor cu ulei punea acum în evidenţă o sumedenie de desagi şi pachete de haine. Aşezată pe o stivă de vase, ea îi spuse soţului :
— Tala este prea bătrână pentru un drum aşa de lung. Am să

aleg o cămilă tânără, cu lapte. Desigur, va trebui să-i luăm şi puiul cu noi. Şi vom avea nevoie de cel puţin încă o cămilă de povară, pe lângă cele de călărit pentru tine şi băieţi.
— Nu luăm nici o cămilă.
— Nici o cămilă ! exclamă ea. Nu se poate călători cu familia, fără cămile.
Moise îşi şterse fruntea cu mâna.
—- Cred că ar fi mai bine dacă tu şi băieţii aţi rămâne aici.
Ea strânse din pumni.
— De ce nu putem lua cămile ?
— Pentru că în Egipt sunt foatre puţine cămile. Dacă intrăm în ţară călare, pe aceste animale mari, soldaţii ne vor reţine pentru cercetări. Ei verifică toate caravanele de negustori. Vom lua UH asin pentru tine şi Eliezer.
— Asinii sunt animale de povară. Oamenii călăresc pe cămile.
""■"■■^—'îri Egipt, oamenii călăresc pe .asini, replică el.Vom lua cu noi un asin.
— Numai unul ? Trebuie să luăm alimente, şi blăni de oaie, şi..
— Ai dreptate, mai luăm unul, dar numai atât.
:-J — Fără cămile să ne apere de vânt şi de nisip... obiectă ea... Cum o să dormim ?
:.!)
—■ La adăpostul stâncilor. Iar în drum se află şi câteva locuri de rămas peste noapte. Şi se întoarse şi ieşi.
Cuvintele lui îi răsunau încă în minte. Locuri de rămas •-— or avea pereţi aceste locuri de rămas ? N-am dormit niciodată între pereţi. Cum putem scăpa de-acolo dacă ne atacă năvălitorii ?

CAPITOLUL 10

JL/ar acurn trebuia să alunge acest gând neplăcut şi să se concentreze asupra împachetatului. In doi desagi puse ali-

mente, obiecte pentru gătit, cremene şi piatră. Pentru scos apă, ea alese o găleată din piele şi alte două pungi din piele de capră, pentru păstrat apa pe drum. ,,Şi metal", îşi spuse ea. „Vom avea nevoie de metal pentru cumpărături". Despături cu grijă un şal, scoţând la iveală voalul de mireasă. Privi o clipă ţesătura moale şi zâmbi amintirii nunţii ei... lunga aşteptare în cortul Mătuşii... cămila împodobită festiv, pe care i-o adusese Hobab să încalece... Moise venind spre ea...
Hotărâtă, luă un cuţit şi desprinse toate discurile din aramă şi argint do pe voal.
In faţa ei se aflau acum mai multe din lucrurile care'-I aparţineau din tinereţe. Dintr-un îndemn lăuntric, alese fluierul şi „toiagul zburător", pe care Ie puse în bagaje.
După cină, Şeiora stătea obosită pe blănile ei de oaie. Pânza cortului se mişcă, deşi nu bătea vântul. -:-
Auzind paşii lui Moise în mijlocul încăperii, ea se ridică şi sâltă draperia. în lumina strălucitoare a lunii, îşi văzu :băr-batul stând în deschizătura cortului. îi întinse 'uş.6r..\ faraţuL'."
— Ce s-a întâmpla ? ~x
....."
— Chiar acum, Domnul mi-a vorbit din nou. ... _ Uluită, ea se rezemă de braţul lui. *-îi:*■;■;:>..
— Mi-a spus că toţi aceia din Egipt care căutau. să-mi ia viaţa, au murit.
Sefora oftă uşurată.
— Atunci nu mai eşti in pericol ! *Aţ* ,,.:.;.
El îi luă amândouă mâinile într-aie sale şi o privi în ochi.
— Tot ce ştiu este doar ce mi-a spus Domnul. Apoi lăsă să-i scape un adânc oftat ; De ce m-a ales Domnul pe mine
60
pentru această importantă treabă ? Cum ar putea un om cart vorbeşte atât de greu, să devină conducător ?
— Domnul ţi-a promis ajutorul. Spuneai că ţi-a dat nişte

semne.
Dând drumul mâinilor ei, Moise rămase un moment gânditor, şi apoi zise :
— în două zile trebuie să plecăm spre Egipt.
— Aşa devreme ?
— Da, spuse el, înainte de a se întoarce în despărţitura în care letro, Gherşom şi Eliezer dormeau.
Când draperia îl ascunse privirii Seforei, o nouă îngrijorare se ivi în mintea ei. Ce fel de om era actualul conducător în Egipt ?
A doua zi de dimineaţă, se îndreptă agale spre cortul Fa-rei. Sora ei cea mai mică stătea in genunchi în mijlocul cortului şi pisa grâu într-un mo jar de piatră.
Chiar şi după opt copii arată tânără, o admiră Sefora în gând. Fata se ridică în picioare.
— Când pleci in Egipt ?
— Mâine.
— Aşa devreme ! Sefora încuviinţă din cap.
'-:■■—- Vii cu mine să-mi iau la revedere de la ceilalţi ? :::;.:
— Bineînţeles.
•::::; Ţinându-se pe după mijloc, ele merseră din cort în cort. La Tuema... la Duhiya... la Târfa... la Jamila. Apoi, Sefora zise : -,:j — Cred că la Misha am să merg singură.
— Cred că este mai bine.
_< Acum, că Azaz era al doilea în ierarhia tribului, cortul Iui "era mai mare decât oricare altul, exceptându-1 pe cel al lui Ahmaz.
... Misha stătea lângă foc, pipăindu-şi cel mai nou colier de argint pe care Azaz îl lucrase pentru ea. La gât deja avea un colier de aur şi unul de turcoaz, iar la încheieturile mâinilor îi sunau brăţări de argint.
—- Poate să intre sora ta ? întrebă Sefora.
— Intră.

— Mâine plec în Egipt. Misha se încruntă. - De- ce-ţi părăseşti tribul ? Unde îţi este loialitatea ?
61
:■:.,; -*; Sunt loială soţului meu: Voi merge ca el:în::ţara unde s-a născut. '•-,■. .
:-;:.■■
— Lăsându-mă pe mine cu îndatoririle tale ! :.. .
— întotdeauna ai vrut să fii cea mai mare. JVIisha se ridică şi ochii ei negri fulgerară. .
— După ce ai să pleci, eu va trebui să am grijă de tata. Azaz şi cu mine va trebui să părăsim acest cort confortabil şi să ne mutăm Ia el.
.. — Îmi. pare rău.
Sora mai mică rămase cu privirea la foc.
— .Şi... şi o să te mai văd ?
— Sper.
Sefora îi luă mâna într-a ei. Iţi aduci aminte cum obiş-nuiarn să ne trimitem semnale din fluier ?
Sora ei înghiţi un nod.
~ Şi totdeauna aveam grijă una de alta şi de celelalte fete mai mici.
Rămaseră aşa, până când Misha îşi trase mâna.
— Dar acum mă părăseşti !
^. Sefora se grăbi afară din cort să-1 caute pe Hobab printre cămile. Era cu Tala, periind-o.
— Faci ceea ce trebuie, o reasigură fratele ei. Este datoria femeii să-şi urmeze bărbatul.
— Să-mi iau mai întâi rămas bun de ia Tala.
Hobab o lăsă singură cu mascota ei, Sefora îşi lăsă capul pe trupul cald al bătrânei cămile. Veniră şi lacrimile. Oare am să-mi mai văd vreodată surorile, sau fratele, sau tatăl ? Cum am să pot trăi departe de siguranţa tribului meu ?
Tala adulmecă spre tolba Seforei.

— N-am uitat trataţia, spuse ea, lăsând cămila să-i culeagă curmale din palmă.

In vreme ce soarele dimineţii următoare se reflecta în granitul roşu al munţilor, Sefora legă bagajele pe asinul de povară. Tremurând în răcoare, Eliezer sărea pentru a se încălzi. Când făcu ultimul nod, ea îl observă pe tatăl său venind din cort şi apropiiridu-se în dreptul ei cu «n mic săculeţ din piele.

— Am păstrat preţul tău de mireasă pentru când vei avea nevoie de el. Acum vreau să-1 iei cu tine.

Ea privi punga din mâinile tatălui. Cu toate că aurul îi aparţinea de drep, ezită. A-l lua din păstrarea în siguranţă a tatălui ei, ar fi putut însemna îndepărtarea de protecţia fa-

miliei, pe care întotdeauna o simţise. îl luă. fără grabă, apoi, pentru a-şi ascunde lacrimile din ochi, îşi făcu de lucru cu aranjarea lui într-o desagă.

In spatele ei, glasul lui Moise se făcu auzit în aerul dimineţii.

— Aş vrea să vii cu mine, Ietro. Mi-ar fi de folos sfatul şi călăuzirea ta în misiunea pe care Domnul m-a chemat să o îndeplinesc.

— Domnul a vorbit cu tine, îi răspunse socrul lui Moise, şi nu pe mine m-a chemat să-i scot pe israeliţi din Egipt. Şi, înmânându-i ginerelui său o pungă din piele de capră, adăugă :

— Ia acest set de unelte de prelucrat metale. S-ar putea să-ţi trebuiască într-o zi.

Apoi merse la nepoţii lui şi-i sărută. După ce-şi sărută fiica şi ginerele, el rosti şi binecuvântarea :

■— Acum, mergeţi în pace.

Şi, cu capul plecat, se întoarse spre cortul lui. îndepăr-tându-se, Sefora îl auzi cum îşi spune : „Domnul a poruncit. Şi omul nu trebuie să plângă alunei când unii din familie pleacă".

Gherşom aduse asinul de călărit. Moise îşi plimbă mâna pe spinarea lui.

— L-am ales pe cel mai bun pe care-1 puteam găsi pentru tine, pentru călărit, îi spuse el Seforei.
— Eliezer poate să-1 călărească, răspunse ea aşezând blăni de oaie pe spinarea animalului. Eu am să merg pe jos.
— N-ai să mergi pe jos până ieşim din tabără. Vreau să le arăt acestor madianiţi mândri că soţia mea va călări.
— Şi eu sunt madianită, îi aminti ea moale.
— Dar eşti căsătorită cu mine. De ce nu poţi să te consideri evreică ?
— Pentru că nu sunt.
—- Te ajut să încaleci pe asin.
— Am să încalec şi eu ? strigă Eliezer.
— Da, fiule. Şi-1 ridică pe băiat pe spinarea animalului, în spatele mamei sale. Apoi Moise îşi organiză caravana.
— Eu am să merg primul. Gherşom, tu ai să mă urmezi, ducând asinul de povară, apoi vor veni mama şi Eliezer pe asinul de călărit.
Şi, privind înainte, o porni spre trecătoarea ce venea din muntele lui Dumnezeu.
Trecând prin dreptul cortului lui Ahmaz, conducătorul de seminţie împreună cu Azaz. îi priviră tăcuţi.
Hobab stătea şi el în faţa cortului său.
ei
— Mergeţi cu Domnul i le zise când trecură prin dreptul lui.
— Rămâi cu Domnul ! îi răspunseră.
în lumina difuză a dimineţii, surorile Seforei erau un mănunchi al tristeţii şi suspinelor.
Apoi, tabăra rămase în urină, Sefora mai privi o dată înapoi. Corturile negre se înşirau pe coasta văii. Deasupra lor, piscurile muntelui Horeb se pierdeau în norii cenuşii.
Tristeţea o inundă. Părăsea muntele Horeb. Avea să-1 mai revadă vreodată ? Şi, mai mult, lăsa în urmă familie şi loc na-tal, plecând fără cort, fără cămilă, lângă care să se adăpos-

tească în caz de furtună de nisip, fără război de ţesut. Dar ea alesese să facă această călătorie. Ea insistase ca Moise să o ia cu el în ţara Nilului. Cu mâna ei îşi făcuse această întristare. Dar şi dacă ar fi plecat singur, suferinţa i-ar fi fost mai mare şi ar fi copleşit-o.
îşi dădea soţul ei seama că din dragoste pentru el îşi părăsea ţara şi familia ?
îndată ce corturile dispărură din vedere, ea coborî de pe asin şi-ncepu să meargă anevoie pe jos. Neînvăţată cu acest fel de deplasare, în scurtă vreme simţi disconfortul pietrelor pe sub sandale. Ce prostie, să pleci la drum fără cămilă I Din depărtare, soarele le bătea în faţă, iar ei îşi urmau drumul printr-o vâlcea îngustă.
—■ Ne îndreptăm spre nord, spre stâncile înalte, şi după aceea ne întoarcem spre vest, îl anunţă Moise pe Gherşom, Stâncile înalte ! Le văzuse de la distanţă, dar niciodată nu fusese lângă ele. Erau dincolo de ţinutul ei, dincolo de bolovanii pe care erau gravate desene reprezentând scule de prelucrat metalul şi care marcau hotarele seminţiei. In faţă îi stăteau ţinuturi complet necunoscute.
Patru zile mai târziu, stâncile înalt*[1] se iviră chiar în faţa călătorilor. Opriră pentru odihnă sub un falnic salcâm sălbatic.
— De-aici ne întoarcem spre vest, pe drumul caravanelor ce duce la mare, explică Moise. In noaptea asta vom dormi într-una din peşterile stâncii.
In peşteră, gândi Sefora amintindu-şi de siguranţa din cortul ei şi de confortul dormitului la adăpostul cămilei sub cerul liber,. Am să mă sufoc în peşteră. Prea istovită pentru a obiecta, ea rămase cu Eliezer, care se întinse pe pământ, alături.
Mireasma dulce a florilor de salcâm sălbatic, plutea in aerul fierbinte.

Formată în ani de permanenta vigilenţă, Sefora simţi prima

apropierea unor străini.
— Vin cămile, anunţă ea. Aud zgomotul şeilor şi desagilor.
Şi, înainte ca familia să se poată ascunde, de după colţul potecii îşi făcu apariţia o caravană. Ismaeliţi.
Moise se apropie de conducătorul lor.
— Pace !
— Pace ! îi răspunde ismaelitul oprind coloana.
■— Se poate ajunge în siguranţă pe acest drum la mare ? se interesă Moise.
— Nu vă sfătuiesc. Ani fost ieri pe-aproape, dar ne-am întors auzind că un trib amaiecit jefuieşte caravanele. Avem mărfuri de negoţ pentru Egipt şi am găsit cu cale că este mai înţelept să ne retagem.
— Şi pe unde o luaţi acum ? Ismaelitul arătă spre stânci.
— Există o trecătoare secretă care duce dincolo. Apoi o luăm spre nord, spre muntele lui Dumnezeu şi, după aceea, spre vest.
— Muntele lui Drnrmezeu ? ! Conducătorul ismaeliţilor râse.
— Pari a fi madianit si, desigur, crezi că Horeb este singurul munte sfânt. Te asigur că mai este unul, spre nord. Este hotarul nostru. Privind spre salcâmul sălbatic sub care aşteptau Sefora şi băieţii, adăugă : Sunteţi bineveniţi cu noi. Unde vă sunt cămilele ?
— Nu avem cămile. Doar asini.
— Fără cămile !... Atunci nu putem să vă aşteptăm. îşi ridică braţul şi caravana porni pe o potecă ce ducea spre tre-câtoarea secretă.
Sefora ieşi de la umbra salcâmului sălbatic.
— Am auzit totul.
— Am să-i urmez sfatul. Vom merge spre nord, în loc de vest. Dar acum e târziu. Şi, aătând spre stânci, adăugă : lată o peşteră în care putem înnopta.
Ascunseră animalele în dosul peşterii, lângă o baltă. în timpul

nopţii, Sefora se trezi de multe ori, tuşind din cauza aerului umed al peşterii şi tremurând la gândul amaleciţilor.
Arnaîeciţii, cel mai fioros şi mai războinic dintre triburi...
înainte de zori, Moise porni spre trecătoare. în vârful pantei abrupte, Sefora se opri pentru a privi înapoi. Primele raze ale soarelui de dimineaţă vizitau munţii din sud, f.ic.in
c. 12 c. 5
I...
du-4 să strălucească în splendoarea lor naturală. Iar în depărtare, într-o solitară măreţie, se înălţa muntele Horeb. îşi întoarse faţa spre nord. Un platou sterp, cu nisip alb şi pietricele, roşii se întindea înainte.
Zi după zi călătoriră spre nord. Uneori, Sefora călărea pe asin. Alteori, mergea anevoie pe 30S, în urma lui Moise şi a băieţilor.
Drept protecţie împotriva nisipului şi soarelui arzător, ea îşi acoperi faţa cu un şal. Noaptea, îl strângea în braţe pe Eliezer, pentru a-1 apăra de asprul frig. Câteva dealuri din argilă albă, aveau formate peşteri. în acestea, apa de ploaie adunată în luni de zile, semăna la culoare cu laptele de cămilă.
într-o zi, Moise anunţă :
— Cred că văd an loc de rămas în faţă.
— Slavă Domnului Dumnezeului părinţilor noştri, suspină Sefora. Chiar şi un han este mai bun decât acest nesfârşit pustiu alb.
— Sper să nu fie doar un miraj, adăugă Moise cu sfârşeală.
Ajunseră lângă un zid de piatră văraită care împrejmuia o clădire cu două nivele, un ţarc pentru animale şi o porţiune de teren mai mică, pentru focurile de gătit. După ce Sefora dezlegă bagajele, Gherşom şi Eliezer o ajutară să le ducă pe o scară strâmtă sus, într-o odaie mică.
Ajunsă la uşă, Seforei i se tăie respiraţia. înăuntru, Moise era întins cu faţa la podea.

CAPITOLUL 11
Oesfăşură în grabă o blană de oaie şi, cu ajutorul Îmi Gherşom, o întinse pe lână, jos.
— Ce este ? Ce s-a întâmplat ?
Ţinându-şi ochii acoperiţi cu braţul, el răspunse :
— Nu ştiu.
•— îţi este rău ?
Nici un răspuns. 3 — Rămâneţi aici cu tatăl vostru, le spuse ea băieţilor. Trebuie să aduc apă. Şi, apucând găleata din piele, alergă pe scări-şi prin curte, pentru a scoate apă din fântână.
66
»
întoarsă în odaie, Sefora îngenunche lângă bărbatul ei. Mai respira? ,..... ...-._ .; .: ..
îşi puse capul pe pieptul iui şi prinse o slabă bătaie ■ a inimii. Buzele lui se mişcară şi câteva cuvinte greu perceptibile ajunseră până la ea.
—-Am păcătuit. Domnul s-a mâniat pe mine. Nu... nu l-am tăiat împrejur pe al doilea fiu al meu. Apoi păru că nu mai respiră.
— Să nu mori ! imploră Sefora. Oh, să nu morii Privi în jur prin mica odaie căutând ajutor, dar na văzu decât bagaje, găleata de apă şi pe cei doi fii ai ei înmărmuriţi Intr-o stare de şoc.
înmuie o bucată de pânză în apă şi o trecu peste fruntea lui Moise.
— E vina mea, îi şopti apoi... E vina mea, pentru că nu voiam să fie tăiat împrejur.
Răspunsul lui — un geamăt stins, în timp ce o prinsese de mână străduindu-se să se ridice :
— Trebuie să-1 tai împrejur pe Eliezer.
Prea slăbit pentru a şedea în capul oaselor, el căzu iar pe spate

pe blana de oaie, cu braţul în dreptul frunţii. „Trebuie să-1 tar', repetă el, înainte ca glasul să i se stingă iar.
îngrozită Sefora ţipă :
— Nu, nu muri ! întorcându-se către Gherşom, îi spuse : Du cuţitul meu la unul din focurile de gătit ale femeilor şi trece-1 prin flăcări. Repede !
Gherşom zbură cu cuţitul. Eliezer se afla în faţa mamei sale.
— Fiule, îi spuse ea cât putut de calm, ştii că tatăl tău şi fratele tău sunt amândoi tăiaţi împrejur. Acum, e rândul să fii şi tu.
Ochii băiatului se făcură mari.
— Nu ! Doare !
— Da, dar trebuie să fii curajos.
—; Nu sunt încă destul de mare, protestă el. Trebuie să împlinesc 13 ani.
Sefora se uită la Moise.
— Tatăl tău este evreu. Asta înseamnă că şi tu eşti evreu, aşa că nu putem aştepta până faci treisprezece ani.
Gherşom veni înapoi în grabă, aducând cuţitul de ere mene.
— Vrei să-1 tai împrejur pe Eliezer, mamă ?
(„
— Da.
— Cam ai să poţi, când tu te pierzi la vederea sângeliai ? Mă laşi pe mine ?
Ea îşi muşca buzele.
— O să fie bine. Este datoria mea şi eu am s-o fac.
— Nu se atinge nimeni de mine ! ţipă Eliezer, ţinându-şi cămaşa strâns în jurul genunchilor. N-o să-mi descopăr goliciunea în faţa voastră !
Moise încercă să se ridice în capul oaselor. •
— Eu trebuie să-mi tai copilul împrejur. Trebuie... Cu un geamăt puternic, el căzu clin nou pe spate. Gherşom îşi apucă fratele pe după mijloc şi-1 puse la podea, ţinându-i mâinile pe

lângă corp. Neputând să-şi mai mişte mâinile, Eliezer zvâcni puternic din corp.

Cu o cârpă curată, Sefora şterse cuţitul.

— Nu mă tăia, ţipă Eliezer. Mă doare ! Mama i se aşeză pe genunchii goi.

— Stai cuminte, să nu te tai greşit.

Eliezer îşi sucea capul dintr-o parte în cealaltă.

— Nu ! Nu ! Nu !

Când Gherşom se aşeză pe umerii lui, el se potoli. Sefora puse cuţitul, dar avu o ezitare. Respiraţia i se opri. încercă să înghită, dar îi era imposibil. Cuţitul din mâna ei deveni o imaginare ceţoasă. Nu trebuie să leşin... Nu ! Scutură din cap şi imaginea se limpezi. Cu buzele strânse a hotărâre, ea apăsă cu grijă cuţitul.

Ţipetele băiatului umplură odaia şi începu din nou să se zbată puternic.

— Aproape am terminat !

îndepărtă pielea şi, înainte de a rosti „Numele tău este Eliezer", Sefora puse pe rană lână moale. Eliezer continua să ţipe, în vreme ce Gherşom punea mai multă lână pentru a opri sângerarea.

Sefora privi sângele de pe mâna ei şi apoi se prăbuşi pe blana de oaie, lângă bărbatul său. Când îşi recapătă cunoştinţa, ţipetele lui Eliezer deveniseră suspine adânci.

Moise nu dădea nici un semn de viaţă.

Privi la pielea tăiată pe care încă o strângea în mână.

— Trebuie să-ţi ung fruntea cu sânge, spuse ea.

Dar unul din braţele lui Moise îi acoperea faţa, iar cămaşa îi acoperea restul trupului, exceptând picioarele, de la genunchi în jos. Ea îi atinse picioarele cu pielea însângerată a fiului lor şi spuse cu glas scăzut :

— Cu siguranţă, de acum îmi eşti soţ de sânge.

— Mamă, ce faci ? o întrebă Gherşom.
— Fac un legământ cu tatăl vostru. Iu ziua căsătoriei noastre, am refuzat să accept ca neamul lui să fie neamul meu.
îşi apropie buzele de urechea lui Moise.
— lartă-mă, am greşit. Prin acest sânge, sunt ele acord cu legământul pe care mi l-ai propus acum mulţi ani.
M-o fi auzit ? O fi înţeles ? Deodată, Moise deschise ochii.
— Ce s-a întâmplat ? Parcă l-am auzit pe Eliezer ţipând ! ? Se ridică într-un cot.
-— Da. L-am tăiat împrejur. Vocea ei tremură. Şl, prin sângele lui pus pe mine şi pe tine, primesc legământul pe care mi l-ai propus în noaptea nunţii noastre. Acum eşti soţul meu de sânge.
Moise întinse braţele spre ea, iar ea se topi la pieptul său lat. Zâmbind către cei doi fii, el spuse :
— N-am luat în serios cum trebuia legământul poporului meu cu Domnul. Dar El m-a izbăvit de vină şi m-a redat familiei mele. Vocea îi devenea cu fiecare cuvânt mai puternică. Vom rămâne aici câteva zile până ce Eliezer va fi din nou în stare să încalece. Acum trebuie să mâncăm şi să ne odihnim.
Sfârşită, Sefora admise :
— Da, trebuie să mâncăm şi să ne odihnim.
Şi căută într-o desagă până dădu de vasul ei de aramă.
Coborând scările, se opri să-şi lipească fruntea de perete. Când pietrele reci îi trimiseră un fior în tot corpul, ea se învioră.
Un foc de gătit, aprins în despărţitnra mai mică a cuştii, îi licări a bun venit. Femeia care stătea pe vine în preajma Iui, privi în sus spre Sefora..
— Aveţi lapte de cămilă ? o întrebă aceasta. Femeia încuviinţă din cap.
Umblând cu mâna în cutele chimirului, Sefora scoase la iveală un disc de aramă.
— îmi daţi lapte în schimbul acestuia ?

— Arăţi foarte obosită, îi spuse femeia. Sunt bncuroavi să-ţi dau lapte pentru aramă. Apoi, arătă spre foc. Iţi coţi pregăti mâncarea aici. Şi nu o întrebă pe Sefora ce a fa'ui ca ţipetele lui Eliezer în camera de sas. Sefora se înclină :
lig
—' Vă sunt recunoscătoare.
Imediat ce laptele fa cald, ea îl duse sus, adăugându-i seminţe de nucşoară pisate.
■ — O băutură calmantă pentru tine ! îi oferi ea soţului.
El bău din castron, apoi îl întinse lui Eliezer. După ce băură amândoi băieţii, Sefora se reconforta şi ea cu aromatul lichid. Mai târziu, când duse grâul fiert pentru cină, fiul cel mic deja adormise.
In zilele care au urmat, ea îl supraveghe ca atenţie pe Eliezer, să vadă dacă dă vreun semn de sângerare. îndată ce rana băiatului se vindecă, Moise îşi urni familia spre nord, prin deşertul plat.
Un munte măreţ, hotarul ismaeliţilor, se arăta acum la capătul deşertului, ajutându-i să se orienteze. Pe timpul zilei, el apărea ca un miraj tremurător, pentru ea serile, cu umbrele lor albastre, să-i clarifice contururile.
Gherşom a fost primul care a văzut palmierii de la poalele muntelui.
— O oază ! strigă el. Familia se avântă mai cu tragere de inimă spre acest singuratic loc de popos. Palmierii stră-juiau de jur împrejur un izvor cu apă limpede, binecuvântată schimbare de decor, după nisipul fierbinte al deşertului. La umbra unui palmier, Moise putu să afirme :■•
— Domnul ne-a pregătit acest loc de popas.
în vreme ce Gherşom şi Elizer duceau asinii la adăpost, Sefora porni să adune vreascuri pentru foc. îndată ce şomoio-gul de iarbă uscată luă foc, ea mai puse şi bălegar uscat de cămilă, găsit în jurul oazei.

După ce a turnat apă într-un vas, ea adăugă sare şi făină de grâu. Apoi modelă turte din acest aluat, pe care le puse la copt în cenuşa fierbinte a focului.
Undeva, într-un mic ulcior din bagajul de bucătărie, exista nişte unt topit, încă bun. Sefora trecu prin acest unt câteva curmale, apoi le puse în pâinea fierbinte. Masa asta ne potoleşte foamea, medita ea în vreme ce Moise şi fiii mâncau, dar ar fi fost şi mai bine dacă am fi avut o cămilă care să ne dea lapte proaspăt.
Deodată, un călător solitar apărut la capătul oazei, îi atrase atenţia. Avea un bagaj mic şi, cu paşi obosiţi, se îndrepta spre izvor.
înainte ca ea să vorbească, vocea domoală a lai Eliezer anunţă :

— **Un om !** ■
Tatăl lui se întoarse să vadă şi el.. - ■ =■ ■ -
•
— Gherşom, vino cu mine să vedem , cine este acest străin. Şi, cu pas hotărât, el porni într-acolo.
Sefora ii văzu pe cei doi bărbaţi stând de vorbă. Apoi ei se îmbrăţişară, sărutându-se.
Gherşom veni în fugă.
— E unchiul Aaron.
Mama lui lăsă jos pâinea din mână.
— Fratele tatălui tău ?
— Cum de ne-a găsit tocmai aici ? întrebă Eliezer. ■— Tata spune că Domnul 1-a îndrumat.
Sefora se ridică în picioare.
— Este datoria noastră să spunem bun venit fratelui tatălui vostru.
—' "Vă conduc, anunţă Gherşom.
— Bine. Eu şi Eliezer te urmăm, fu de acord mama.

Se opriră la câţiva metri de Moise, aşteptând respectuos. Aaron o studie din priviri pe Sefora.
— Ea este, deci, femeia care îţi e soţie. Moise o privi mândru.
— Sefora, soţia mea !
— Nu pare a fi evreică.
— Este fiica lui Ietro, preotul tribului chenit din Madian dar, prin legământul meu cu ea, este evreică din seminţia lui Levi. îşi puse mâna pe umărul fratelui său : Vino cu noi şi ne primeşte ospitalitatea !
Sefora a întins o piele de oaie lângă foc pentru Aaron. Apoi i-a scos sandalele, i-a turnat apă pe picioare şi pe mâni. După ce a copt şi ultimele turte,: ea le-a pregătit cu unt şi curmale pentru cina cumnatului. •■•
Mai târziu, cu Eliezer adormit alături, Sefora îi asculta pe soţul ei şi pe Aaron discutând. Gherşom stătea tăcut lângă ei. Glasul lui Aaron căpătă un ton aspru.
— Sub noul conducător, asuprirea noastră este mai rea ca oricând. E timpul ca poporul nostru să se răscoale.
— Mi-a spus Domnul, îi răspunse Moise.
— Domnul mi-a vorbit şi mie şi mi-a descoperit că trebuie să te întâlnesc pentru că El te-a ales pe tine să mergi la Faraon şi apoi să conduci poporul afară din Egipt.
Moise oftă adânc.
— Da, Domnml m-a însărcinat pe mine... De ce pe mine V

Apoi uitându-se spre cerul înstelat, continuă : Intr-o zi El va veni şă-Şi conducă poporul. De ce nu acum ?
— Intr-o zi, repetă Aaron. Dai- acum El te-a chemat pe tine. Dacă ai să-mi spui ce trebuie să vorbesc, am să vorbesc eu în locul tău.
A doua zi de dimineaţă, cei doi fraţi conduceau micul grup spre vest, pe mult străbătutul drum de caravane, ce trecea printr-o vale largă. Ici şi colo, tufişuri ţepoase creşteau răzleţe.

Spre seară, se opriră pentru înnoptat la adăpostul unei coline mici.
Când aproape să adoarmă, glasul lui Aaron o puse în alertă pe Sefora.
— Moise, spunea el, Egiptul nu este pentru această femeie madianită.
— Această femeie este soţia mea.
•—■ Ar fi trebuit să ţii legătura cu mine, insistă fratele. Măria şi cu mine ştim nişte locuri prin care se pot scoate clandestin oameni din Egipt şi am fi putut să-ţi trimitem o femeie evreică.
— Eu sunt mulţumit de fiica lui Ietro, replică ferm Moise, şi ţi-am spus deja că am făcut un legământ cu ea.
— Chiar şi aşa, Egiptul nu este pentru ea. Faraon se va opune plecării poporului nostru. Va fi pericol şi suferinţă pentru fiecare, inclusiv pentru această femeie şi fiii tăi.
Cu îngrijorare în glas, Moise îi răspunse :
— Bineînţeles că îi vreau în siguranţă, pe ea şi pe fiii mei.
— Atunci, de ce i-ai luat cu tine ?
— Pentru că ea a insistat.
— Şi tu ai cedat ?
— Da şi acum ce pot să fac ? Glasul Iui Aaron deveni autoritar.
— Poţi să o trimiţi, pe ea şi pe fiii tăi, înapoi la socrul tău.
— Nu pot să-i las să străbată singuri deşertul.
— Va trebui să găseşti o soluţie.
Sefora îşi ţinea pumnii strânşi la ochi, pentru a-şi alunga teama. Oare chiar o să ne trimită înapoi ? Rămase multă vreme trează. O jumătate de lună urca agale pe cer, în vreme ce mintea femeii era cutreierată de gânduri înfricoşătoare. _) Gu Moise mă simt în siguranţă, dar fără el...
In depărtare, tm animal de pradă urla.
Două zile mai târziu, Moise strigă peste umăr :

— Se vede apă şi copacii unei oaze mari.
Sefora îşi înfipse uşor călcâiul în coastele asinului, gra-bindu-1. Da, era o oază, slavă Domnului şi, în acea oază, ceva ce părea a fi o tabără ismaelitâ.
Ajunşi in oază, ea descăleca de pe asin şi-şi legă sandalele. La umbra primitoare a palmierilor, scoase din bagaje orz şi pietrele de aprins focul. îndată flăcările începură să joace deasupra pietrelor din vatră. Sefora luă găleata de scos apă şi porni spre izvor, dar deodată se opri surprinsă. Moise şi unul din ismaeliţi stăteau faţă în faţă, ca şi cum ar fi aranjat ceva împreună. Apoi Moise căută în cutele chimirului său mare de lână şi-i înmâna ceva celuilalt.
După ce umplu vasul cu apă, Sefora se întoarse la foc. Soţul ei era acolo, privind flăcările.
— Aveam nişte aur pe care l-am păstrat toţi aceşti ani de când am părăsit Egiptul.
— Şi l-ai dat ismaelitului ? El se întoarse spre ea.
— O bună parte. Aceşti negustori călătoresc pe drumul de caravane pe lângă Marea Roşie, apoi spre est, în Madian. Am... am aranjat ca tu, Gherşom şi Eliezer să mergeţi cu ei.
CAPITOLUL 12
Pentru început, Sefora rămase mută. In cele din urmă însă, reuşi să bâiguie :
—! Fără tine ? Cum aş putea să merg fără tine ?
El îi luă mâna în mâinile lui.
— După ce Aaron şi cu mine vom ajunge în Egipt, se vor abate necazuri atât asupra evreilor, cât şi asupra egiptenilor. Vreau să te cruţ de vederea tuturor acestora şi să te feresc, pe tine şi pe fiii noştri de pericol.
Lacrimile începură să alerge pe obrajii ei.
— Dar pericol este şi pentru tine...
— Domnul mi-a spus să mă duc şi trebuie să mă duc. Sefora

îşi şterse faţa cu mâneca rochiei.
— Şi când am să te mai văd ?
— Am să mă întorc cât se poate de repede. îşi lipi frut) tea de fruntea ei. Ia blăni de oaie şi tot ce-ţi trebuie din bagajele de pe asin. Ismaeliţii am cămile pe care să mergeţi
i :
călare şi alimente destule. Conducătorul lor a promis că vă duce acasă.
. :■':--■ ■
•'.'— Acasă:.. Cuvântul acesta sună ca un suspin în pieptul ei. Da, fiii noştri vor fi în siguranţă acolo.
A doua zi în zori, Moise îşi duse familia la tabăra nomazilor. Mergând în urma bărbatului ei, Sefora se gândea la multe daţi când o îngrijorase eventualitatea «nei despărţiri de el. Acum iată că se întâmpla.
Conducătorul ismaeliţilor aştepta lângă cămilă.
— Am două cămile bune de călărit pentru fiii tăi şi soţia ta. Şi îi conduse spre animalele gata înşeuate pentru drum.
Sefora simţi că i se taie respiraţia. Un mare şi respingător mascul cămilă se uita la ea. Apoi, ea scoase un suspin de uşurare. Celălalt animal era o femelă cu un pui cu picioarele lui lungi, alături.
Moise lăsă jos blănile de oaie pe care le ducea şi o strânse în braţe pe Sefora.
— Domnul să vă apere. O sărută, iar ea rămase de gâtul lui în vreme ce Gherşom şi Eliezer îşi aşteptau rândul să-şi ia rămas bun de la tatăl lor. După ce-i sărută şi pe ei, le dădu binecuvântarea.
—■ Mergeţi cu Domnul ! Sefora se uită în urma lui.
— Doamne, apără-1 Tu de Faraon şi de orice pericol. Glasul lui Eliezer o întrerupse în rugăciune.
— Vreau să merg cu tata !
— Nu se poate, îi spuse Gherşom. Eşti prea mic şi oricum,

noaptea trecută l-am întrebat şi eu dacă pot să merg cu el şi mi-a spus că nu. Dacă na mă poate lua pe mine, ca atât mai mult nu te poate lua pe tine.
—i Nu-mi spiane tu ce se poate şi ce nu se poate, strigă băiatul mai mic.
— Nu ţipa ! îi porunci fratele mai mare. N-ai să mergi în Egipt.
— De ce nu ?
— Băieţi, terminaţi cu cearta, interveni autoritar Sefora. —> Mamă, anunţă Gherşom, tata mi-a spus să-i ţin locul
de cap de familie atâta vreme cât va lipsi. Aşa că pot să iau hotărâri. Trebuie să te grăbeşti şi să împătureşti blănile de oaie şi să pui bagajul pe cămile. Caravana e gata de plecare.
— Bine, fiole, ai dreptate.
74
— Eliezer şi cu mine vom călări pe mascul, o BTliinţrt <i Femela este pentru tine.
Cu satisfacţie, mama descoperea autoritate in glaftul Iul întâiul meu născut! Nu cu mult înainte, acest ăaoleictn! înalt era un băietan, ca Eliezer. Acum însă, el pbirtâ fii punderea pe care i-a încredinţat-o tatăl lui. Punând pi |tl blăni de oaie şi legând bagajele, ea nu observă aproplw *a* conducătorului ismaelit :
— Deci bărbatul tău s-a plictisit de tine şi te trimiţi departe !
îl privi stupefiată. Cum putea să o jignească, după <•<■ primise aur de la soţul ei ?
— Nu este adevărat !
Gherşom se plasă între mama sa şi ismaelit.
— Tatăl meu ne trimite înapoi în Madian pentru a fj în siguranţă.
Omul mormăi ceva şi se îndepărtă.
Sefora îi zâmbi fiului ei. Ea şi Moise crescuseră un puternic vlăstar regal.
Caravana se îndreptă spre sud. Înainte de lăsarea întunericului,

poposiră lângă mare, printre dune spiralate de vânt şi scoici. Una dintre femeile ismaelite veni la Sefora cu orz, stafide şi lapte de băut.
— Conducătorul nostru m-a trimis cu alimente pentru voi. Le poţi pregăti la focul meu.
— Eşti foarte amabilă. Faţa femeii se destinse.
— Nu este uşor să călătoreşti fără bărbat, ştiu. Al meu a fost ucis cu mulţi ani în urmă, când nişte amaleciti ne-au prădat tabăra.
— îmi pare rău.
Deodată, cei care păzeau la marginea taberei strigară:
— Cămile dinspre stad.
— Pericol !
Femeia o.apucă.pe Sefora de braţ şi, împreună, se grăbiră într-acolo unde toţi se adunaseră lângă conducătorul lor.
— Se apropie un alt trib de ismaeliţi, spuse el, dar se vede că sunt doar o parte din ei.
Şi aşteptă până ce cămila din fruntea convoiului se opri în faţa lui. Un om cu o crestătură sângerândă pe faţă luă primul cuvântul.
75
— Amaleciţii. Ne-au atacat fără veste şi ne~au tâlhărit. Ştiţi locul unde s-ar putea ascunde luptătorii lor pe-aioi, pe lângă mare ?
— Ştiu locul.
—■ Trebuie să vă întoarceţi şi vă cerem permisiunea de a călători împreună cu voi.
— O aveţi, răspunse conducătorul, apoi strigă către ai săi : „încălecaţi pe cămile. In seara asta ne îndreptăm spre nord. Vom merge spre Canaan şi Damasc, nu mai mergem in Madian.
Cannan şi Damasc ! Aceste nume îi produceau teamă. Când vom ajunge noi acasă dacă această caravană merge atât de

departe, până-n Damasc ?
Dar şi mai înspăimântător era gândul întâlnirii cu războinicii amaleciţi. împreună cu fiii săi alergă spre cămile, aruncând şeile şi blănile de oaie pe spatele lor. Ţinându-se de desagi, ea încalecă şi fluieră pentru ca animalul să se ridice în picioare. Cele două triburi reuşiră o plecare în forţă din locul de popas. Călătoriră toată noaptea, pentru ca a doua zi să se îndrepte spre muntele lângă care Aaron venise să-1 întâlnească pe Moie. Unde o fi bărbatul meu acum ? ar fi vrut să ştie Sefora. Reuşise el, împreună cu fratele lui, să treacă de gărzile egiptene de la hotare ? Doamne, ai Tu grijă de ei !
In curând vom ajunge Ia muntele din nord. Spre est, drumul duce în Cannan şi apoi în Damasc... Nu ! Nu vreau să merg acolo. Cum am putea ajunge, totuşi, în Madian? Privi spre sud, gândindu-se Ia întinsul deşert pe care-1 străbătuse venind cu Moise încoace. Ar fi putut ea fără el, doar cu Gherşom şi EMezer, să facă faţă unui drum prin pustiul sălbatic ? Ce le-ar fi trebuit pentru această călătorie ?
Când cele două triburi tăbărâră lângă munte, Sefora se apropie de conducător.
— Se poate, o întrebare ?
— Poţi să mă întrebi.
— Aş vrea cele două cămile pe care fiii mei şi cu mine călătoresc.
Ismaelitu] râse cu dispreţ.
— Bărbatul tău mi-a plătit doar pentru ca să folosiţi că-' milele, nu să le şi stăpâniţi.
— Am aur. Faţa lui nu teădă nici o reacţie,
76
— Cât?
— Cât ceri pentru cele doaâ cămile ?
— Sunt cămile tinere, puternice şi valorează mult aur. Sefora ezită înainte de a oferi :

— Un siciu de aur pentru fiecare... Israelitul îşi duse mâna la ochi.
— Zeii-mi sunt martori că nu pot să las două cămile de excepţie la un asemenea preţ. Fac pe puţin de zece ori mai mult.
Nu, nu fac, gândi ea, iar eu am în total 15 sicii.
— Iţi dau patru sicii pe amândouă cămilele. Omul scuipă în pământ.
-—■ Nu primesc mai puţin de opt sicii. Sefora se întoarse dând să plece.
—■ Şase, strigă el în spatele ei, dar puiul femelei rămâne la mine.
— Şase sicii pentru amândouă cămilele, cu tot cu şei.
— Aşa să fie ! zise el.
— Aşa să fie ! îţi aduc aurul să-1 cântăreşti. Şi se întoarse pentru a nu i se vedea zâmbetul. Şase sicii, atâta hotărâse în sinea ei, înainte de a începe tocmeala.
După ce dădu aurul, Sefora merse cu o desagă la un alt ismaelit pentru a târgui grâu, curmale, stafide şi o pungă de piele pentru apă de rezervă. Acesta primi câteva discuri de cupru şi de argint desprinse din voalul de mireasă, în schimb. Sefora puse totul în desagă şi, când se chinuia să-şi ridice bagajul în spate, Gherşom veni lângă ea.
— De ce ai cumpărat alimente ? Tata a plătit deja mâncarea.
— Mergem acasă.
— Nu putem face atâta drum fără asinii care sunt la tata...
— Am cumpărat cămile. Băiatul se încruntă.
— Ai luat hotărâri fără mine ?
Sefora puse jos bagajul pe care-1 avea în mână şi stătu înaintea înaltului adolescent care era fiul ei.
— Este dreptul meu acela de a mă folosi de preţul meu de mireasă şi de arama şi argintul din voalul de nuntă după cum

doresc, spuse ea blând. Eliezer şi cu mine nu nirirnn în Damasc. Ne ducem acasă. Vii şi tu cu noi ?
— Tata mi-a spus să am grijă de tine şi de EClitM! şi chiar mi-a dat şi nişte aur de la el.
Gherşom luă desaga cea grea şi şi-o aruncă pe-umăr. Să mergem !
A doua zi de dimineaţă, chiar înainte ca ismaeliţii să pornească la drum, Sefora încarcă puţinele lor bagaje pe cămile. Femeia care fusese atât de prietenoasă cu ea se apropie ţinând un vas închis în mână.
.— Ţi-am adus nişte unt topit.
Pentru o clipă, Sefora rămase mută. In deplasare nu era deloc uşor să faci unt şi apoi să-1 fierbi şi să-1 decantezi pentru a-1 feri de râncezeală. ...... '"} "
— îţi sunt recunoscătoare pentru cât eşti de bună, reuşi ea în cele din urmă să rostească.
— Mergeţi cu Dumnezeu ! le zise femeia.
— Rămâi cu Domnul! îi răspunse Sefora şi porni împreună cu fiii ei călare, să se îndepărteze de tabăra de lângă munte, -,.
•
Un dor de casă o străbătu, apoi imediat un simţământ de îngrijorare ascuns în subconştient : Cum o să ne primească tribul când vom apărea fără Moise ?
Un lanţ muntos se ridica în vest ca o barieră. Pe seară, când soarele trecea dincolo de această barieră, opriră cămilele într-un loc de popas. O potecă şerpuitoare ducea într-o vâlcea unde câţiva palmieri pitici indicau prezenţa apei. Luând vasele goale pentru apă. Sefora se îndreptă spre izvor. După fierbintele drum făcut de-a lungul zilei, acest loc singuratic oferea o binecuvântată odihnă. Delicatele ferigi înconjurau micul iaz prin preajmă, păsări exotice îşi cântau melodiile lor mai vesele sau mai triste.
Sefora umplu vasele de joiele cu apă şi, după aceea, închise

ochii, lăsând oboseala să-şi spună cuvântul. Ce face bărbatul meu la ora asta ? se întrebă ea. O fi ajuns deja la Faraon şi i-o fi cerut eliberarea poporului ? Dacă Faraon 1-a băgat în temniţă... Sau, poate, mai rău... Nu ! Domnul 1-a însărcinat să-i conducă pe israeliţi. Domnul este cu el.
Şi dacă-i scoate cu bine din Egipt, va reveni «1 la muntele Horeb, pentru a mai primi solii de la Dumnezeu ? Scutură din cap. Ahmaz este un om aspru şi nu ar admite niciodată toate acele triburi evreieşti în teritoriul său.
.:';■ Deodată, trupul ei se încorda. Briza uşoară îi adusese mirosul puternic şi sălbatic de felină de deşert. Cu precauţie, deschise ochii. De la o cotitură a potecii, ran leopard o privea fix.

CAPITOLUL 13

Animalul stătea nemişcat, cu o labl din faţă în faţa celeilalte. O rază de soare aproape apus bfltea în blana maronie a leopardului, punându-i în evidenţă petele negre.
Instinctul şi experienţa o făcură | D .Sefora să rămână complet nemişcată. Mă aflu pe teritoriul lui, dar dacă încerc să mă retrag, s-ar putea să atace. Şi toiagul meu curbat este în bagaje.
Neslăbind-o din ochi, leopardul ieşi de pe potecă. Trupul lui undui graţios şi fără zgomot spre I alpina unui palmier. Acolo el se aşeză la pândă, cu trupul său lung tresărind nervos.
Sefora de-abia îndrăznea să respire. Trebuie să-i dau de înţeles că mă aflu doar în trecere prin teritoriul lui. Dar cum .? Fără a mai sta pe gânduri, ea spuse domol.
— Pace !
Leopardul îşi săltă capul şi trupul i se încorda. Apoi se ridică în picioare şi, după o ultimă uitătură suverană în direcţia ei, dispăru în dosul palmierilor.
Sefora îşi luă vasele cu apă şi părăsi cu precauţie vâlceaua.
— Un leopard ! le suflă ea lui Gherşom şi Eliezer. Nu faceţi

nici o mişcare pripită. Ajutaţi-mă doar să încarc cămilele. Trebuie să părăsim domeniul acestei feline.
Eliezer rămase stană de piatră până ce Gherşom îl bătu pe umăr.
— Haide, trebuie să o ajutăm pe marna.
Aruncând dese priviri spre vâlcea, ei repuseră şeile, blănile de oaie şi bagajele pe cămile. Masculul fornăi nervos, iar femeia scânci.
După încălecare şi pornire, ei continuară să meargă prudent, până depăşiră vâlceaua. Călătoriră prin întunericul nopţii până se opriră la o margine de drum. Sefora mai putu doar să mulgă cămila şi să-şi servească fiii cu lapte şi stafide, apoi adormi.
A doua zi dis de dimineaţă, îşi continuară drumul străbătând întinsul platou prin albii secate. Cămilele se opreau din când în când şi, cu buzele lor lungi şi subţiri, smulgeau mici tufe de rădăcini.
Zilele se scurgeau monoton până când, într-o dimineaţa, cămila Seforei refuză să se mai ridice.
m
— Ce-i cu ea ? întrebă Eliezer. Mama clătină din cap.
— Nu ştiu.
— îmi aduc aminte, când odată, cămila de călărit a bunicului nu voia să se ridice, spuse Gherşom. Bunicul i-a pus unt topit în nas şi s-a făcut bine.
Eliezer în încruntă.
— Cum să se facă bine cu unt ?
— Poate că untul a agitat-o astfel încât să nu mai poată să *zacă,* sau poate că nici nu era bolnavă, ci doar încăpăţânată.
Sefora clătină vasul m care ţinea untul topit.
— Mai este niţel.
— Aduc nişte beţe cu care Eliezer şi cu mine să o imobilizăm să nu te muşte.
Cu vasul pregătit, ea se postă în faţa animalului. Gherşom şi

Eliezer îi împungeau gâtul din câte o parte cu beţele. Cămila îşi săltă capul arătânaii-şi dinţii ei mari şi galbeni. Cu iuţeală, Sefora îi turnă uni ui în nas.
Cămila tuşi şi strănută, apoi scoase un ţipăt răguşit. După aceea, se ridică in picioare şi se uită urât la femeie. Aceasta zâmbi satisfăcută.
— Mulţumită lui Dumnezeu si femeii ismaeiite care mi-a dat acest unt, cămila noastră a redevenit binevoitoare.
— Să o înşeuăm şi să pornim la drum, îi spuse fiul cel mare.
Spre seară, Gherşom şi Eliezer atinseră vârful unei uşoare ridicaturi de teren.
— Se vede locui de rămas unde am poposit cu tata când călătoream spre nord, o anunţă Eliezer pe mama lui.
O clipă, ea se înfiora la amintirea răului lui Moise şi a tăierii împrejur a lui Eliezer. Apoi, aducându-şi aminte de legământul cu soţul ei, respiră uşurată.
— O să rămânem aici în noaptea asta ? întrebă Eliezer.
— Va trebui, îi răspunse Gherşom. Este singurul ioc cu apă din zonă.
Acea noapte, Sefora o petrecu trează, meditând la trecut şi întrebându-se despre prezent. în acest loc i-a cruţat Domnul viaţa lui Moise. Cu siguranţă, El va continua să-1 ocrotească pe bărbatul meu.
Se auzea respiraţia regulată a celor doi fii ai ei şi... zgomotul unui şoarece care ronţăia boabele de grâu căzute pe

duşumea. Afară în curte, o cămilă rumega. în cele din urmă femeia adormi.
De dimineaţă îşi reluară drumul prin deşertul plat spre sud. Seforei îi era dor de munţii de acasă — de locurile îndepărtate de această întindere nesuferită de teren cu liniştea ei copleşitoare, întreruptă doar de scârţâitul şeilor şi de slabul xgomot al copitelor înfăşurate ale cămilelor, prin nisip.

Dar, ce vor zice ai mei despre mine, când, m final, vom ajunge acasă ? se întrebă ea. Poate, la fel ca ismaelitul, vor zice că Moise m-a părăsit...
Pentru a-şi domoli gândurile tulburătoare, ea îşi căută într-o desagă fluierul. începu să cânte, picurând sunete pline de dor în atmosfera liniştită. Deodată, Gherşom strigă :
— Furtună de nisip din vest !
Se uită de jur-împrejuru.l pustiului plat.
— Nici o movilă după care să ne adăpostim !
Degrabă, comandară cămilelor să îngenuncheze şi reuşiră să se aşeze la adăpostul lor doar cu câteva clipe înainte ca nisipul să izbească. Sefora trase dintr-o desagă o pătură cu care îşi acoperi faţa. Cămilele îşi întoarseră capetele din direcţia vântului, închizând ochii şi nările. Nisipul continuă să-i biciuiască până ce furtuna de nisip se opri. îşi scuturară nisipul de pe haine şi de pe cămile.
In dimineaţa următcare, drumul lor trecu printr-o nouă vâlcea. După o cotitură a drumului, putură să observe în depărtare, o caravană.
— Mamă, şopti Gherşom, trebuie să ne întoarcem.
— E prea târziu şi, în plus, nu avem unde să ne ascundem. Va trebui să trecem pe lângă ei.
Priviră caravana care înainta încet în direcţia lor.
— Par a fi un alt trib de madianiţi, observă Gherşom.
— Slavă Domnului, nu sunt amaleciţi. Am sâ-i salut şi să-i rog să ne acorde liberă trecere. îşi trecu cămila înaintea fiilor ei, apoi se opri, cu inima zvâcnind.
Conducătorul caravanei îşi opri şi el cămila, fixând-o apoi cu privirea pe Sefora. Brusc, femeii ii apăru în minte imaginea leopardului din vâlcea.
— Pace ! rosti ea.
— Pace! îi răspunse omul pe un ton rece. Cine sunteţi şi cum ele treceţi pe teritoriul nostru ?

— Sunt Sefora, fiica lui Ietro din tribul chenit al ma dianiţiior. Aceştia sunt fiii mei, Gherşom şi Eliezer. Suntem In
c. 12 c. 6
[l]
drum spre tatăl meu. Ne daţi voie să trecem prin teritoriul vostru ?
Conducătorul caravanei se uită dincolo de Sefora.
— Unde vă este restul caravanei ?
— Nu mai avem pe nimeni cu noi. ' Omul îşi netezi barba.
— Ciudate vremuri ! O femeie călătoreşte singură, doar cu cei doi fii ai ei. Dacă sunteţi din tribul chenit, de ce băieţii au nume străine ?
Sefora simţi că se enervează. Dacă aş fi bărbat, acest ma-dianit nu mi-ar pune asemenea întrebări, pe un ton atât de nepoliticos. Dar trebuie să-i răspund.
— Soţul meu le-a pus numele.
— Cine este soţul tău ?
— Moise, din seminţia evreiască a lui Levi.
— Moise ! exclamă omul. Am auzit de el. Acum două zile am trecut pe lângă nişte ismaeliţi care tocmai veneau din Egipt. Ne-au spus nişte lucruri uluitoare. Acest Moise a provocat o plagă în Egipt, prin care apa marelui Nil s-a prefăcut în sânge. Nu-i ciudat ?
Ştiu acum că IVfoise este în viaţă şi împlineşte voia lui Dumnezeu, îşi spuse Sefora. Rugăciunile mele au fost ascultate. Cu voce tare, ea declară :
— Bărbatul meu este un om pe care Domnul 1-a bine - cuvântat.
Madianitul îşi mută privirea de la ea, la Gherşom şi Eliezer.
,, — Ofer fiilor şi nevestei lui Moise liberă şi sigură trecere prin teritoriul meu. Mergeţi în pace !
— Fiii lui Moise şi cu mine îţi suntem recunoscători.
Conducătorul madianit îşi ridică braţul semnalând caravanei

reluarea drumului.
Gherşom rămase, înalt şi inexpresiv până ce trecu şi ultima cămilă a caravanei. Apoi, relaxat şi zâmbitor, spuse':
— întrucât sunt conducătorul caravanei noastre, voi semnaliza plecarea.
La capătul vâlcelei, o întinsă câmpie albă presărată cu pietricele roşii se desfăşura înaintea lor. Sefora scoase un strigăt de bucurie, anunţând :
— în depărtare se văd vârfurile munţilor. Ajungem la marile stânci.
După-amiază târziu, se aflau la marginea acestora. Dincolo de ele, munţii de granit se întindeau, lanţ după lanţ,
82
paralel cu «rizontuL Departe, spre sud, Sefora recunoscu silueta, familiară. a muntelui Horeb. .-.'.— Să pornim în jos călare chiar acum ! strigă Eliezer. -.,, — Aici va trebui să mergem pe jos, atenţiona mama. Este prea abrupt. Descălecară şi îndemnară cămilele spre povârniş. Masculul fornăi spre Gherşom şi încercă să-1 muşte.
-^ Să iau mai întâi femela, spuse Sefora. Poate atunci va veni şi masculul vostru. Animalul se opuse dar, în cele din urmă, o urmă. Masculul scoase un muget, apoi păşi şi el pe poteca în pantă.
în vreme ce ei coborau cu atenţie, soarele dispărea dincolo de coama munţilor şi umbra întunecoasă anticipa fiorul nopţii.
într-o vale îngustă, dădură de un salcâm sălbatic, dar nu şi de apă.
— Oricum trebuie să ne oprim, spuse Sefora. Este prea târziu pentru a mai căuta apă.
In. vreme ce a doua zi de dimineaţă încărca bagajul pe cămile, ea observă un semn cunoscut pe un bolovan. Alergând spre piatră, pipăi cu degetele ei desenul.
— Este un ciocan, îi anunţă ea pe Eliezer şi pe Gherşom.

Băieţii alergară spre bolovan şi pipăiră gravura.
— Al nostru! strigă Eliezer. Este semnul hotarului teritoriului nostru, nu-i aşa ?
— Nu ne mai rămâne decât să ne găsim tribul, spuse Gherşom.
Mama încuviinţă din cap.
— La vremea asta, trebuie să fie încă tăbărâţi la muntele Horeb.
Trei zile mai târziu, îşi grăbeau cămilele prin strâmtoarea îngustă spre câmpia din faţa muntelui. Gherşom îşi opri cămila. Mama lui, care călărea alături, privi locul pustiu acum al taberei. Eliezer fu primul care să rupă tăcerea :
— Unde or fi cu toţii ?
— S-au dus, oftă Gherşom. Au plecat deja spre minele de cupru.
înainte de culcare, Sefora verifică rezervele de alimente rămase — o mână de grâu pisat, orz cât pentru o masă, câteva stafide... nimic mai mult.
Continuând să călătorească spre sud, merseră cât putură ei de repede şi de departe. Curând, alimentele se terminară.
Extenuată de două zile de mers călare şi hrănită doar cu lapte de cămilă, Sefora, stătea întinsă pe o blană de oaie, lângă o tufă de mărăcini înfloriţi. -
li:»
O albină adunând nectar din aceste flori, îi bâzâi la ureche. Cu grijă, ea deschise ochii şi urmări albina zburând în depărtare, pe o margine stâncoasă de colină. Se ridică în picioare şi-şi înfăşură strâns un şal în jurul capului, lăsând doar o mică deschizătură, pentru ochi. Cu un cuţit într-o mână- şi în cealaltă un vas, ea se îndreptă într-acolo.
Îngânând o melodie uşoară pentru albine, înainta încet până găsi un fagure voluminos ascuns între pietre. Continuând să fredoneze, ea tăie bucăţi din acesta, punându-le în castron.

Albinele roiau furioase în jurul ei, dar nu puteau să o atace prin şalul gros. Una din ele i se aşeză pe mână şi o înţepă cu suliţa ei de foc. Sefora o dădu deoparte şi rămase perfect calmă până ce albinele se mai liniştiră. Apoi, se îndepărtă uşor de acolo. Roiul o urmări încercând încă să o atace, până aproape de locul de popas. Dintr-o dată însă, albinele renunţară, întorcându-se la cuibul lor.
Mâna Seforei începu să se umfle. Se opri să-şi pună miere pentru a-i calma durerea, aşa cum îi făcuse mama ei când era mică. Eliezer dădu fuga în întâmpinarea ei.
— Gherşom şi cu mine am găsit nişte ouă de prepeliţă, îi zâmbi.
— Buun ! Iar eu am adus miere.
— Pot să iau puţină acuma ?
Tăie o bucată de fagure şi o întinse.
— Dacă tu şi Gherşom adunaţi lemne de foc, eu am să vă fac ouăle.
Eliezer o luă la fugă spre locul de popas, strigând :
— Hai să adunăm nişte vreascuri '
După aprinderea focului, Sefora presără apă pe pământ. Apoi, învelind ouăle într-o pojghiţă subţire de lut, le puse în foc. Cam pe când termina mulsul cămilei, şi ouăle erau coapte. Ridicând capul, Eliezer se uită spre cer, apoi plescăi din buze.
— Să mâncăm !
Gherşom îşi puse mâna pe umărul băiatului.
— Aşteaptă o clipă. Mama vrea să se roage.
■•■..■■— îţi mulţumesc, Doamne, spuse ea, pentru ouă şi pentru miere şi lapte. Din nou Tu ne-ai dat cele necesare.
In ziua următoare, observară urme de oi de-a lungul drumului. Gherşom le studie atent.
— Sunt proaspete. Vântul încă nu a pus nisip în ele.
Sefora simţi cum ii revine puterea. ;-'■"

— Dacă mai călătorim până noaptea târziu, s-ar i să ajungem din urmă tribul.
Pe'la apusul soarelui, urmele îi duseră într-o vali încă nu se vedea nici un semn al cheniţilor. Micuţa car îşi continuă marşul. Cerul se întunecă şi-şi făcură ap stelele. Răsări şi luna plină.
— Staţi ! spuse Sefora. Cred că aud nişte oi. Ascultară.
Inconfundabilul glas al oilor chemându-şi • u
urca până la ei.
— Să mergem ! deveni nerăbdător Eliezer.
într-o latură a drumului se vedeau nişte bolovani i necaţi. Dintre ei, o voce aspră întrebă :
— Cine dă năvală în teritoriul chenit ?
Lumina lunii se reflectă în suliţa din mâna ridicată a lui de strajă.
CAPITOLUL 14
—- Hobab ! Sunt eu, sora ta, împreună cu Gherşom j| cu Eliezer.
El îşi cobora suliţa.
— Sefora ? !
— Da. Ne-am întors.
./.■■-■ - De după bolovani îşi făcură apariţia şi alţi bărbaţi, '
,.::,:.— Etica lui letro s-a întors la tribul ei !. ..; .
Stând lângă cămila lui, Hobab întrebă : -"■-.:>?•: -
r7T.:.Unde..e. Molse? :...':.:. .„■..:.".
-■'■'■'-' ~ Frâteîedui i-â -ieşit în întâmpinare şi au plecat impr* -lină-spre Egipt. Se înclină şi-i atinse umărul lui Hobab tar acum; fratele meu a ieşit şi el în întâmpinarea mea. -
Hobab merse înaintea cămilelor spre tabăra cufundai I In tăcere şi spre cortul lui "letro/ ■':.:.:. \
■ ■ '—Cortul tatălui meu... spuse încet Sefora... Sunt acală '

îl văzu pe bătrân ridicându-se ele pe pledul lui de lângă foc.
— Hobab, cu cine eşti ? întrebă el.
— Sefora şi fiii ei s-au întors. Ietro veni sâ-i îmbrăţişeze
-- Bine aţi venit acasă, fiica mea şi nepoţii mei I Tatăl se uită prin întuneric.
n,
— Dar Moise unde este ? Sefora oftă.
—'Moise[1] a mers mai departe în Egipt. ■■• -^:Desigur,' spuse -bătrânul- preot. Nu trebuie să uităm:că Domnul 1-a chemat la o treabă importantă.
Jamila apăru din despărţi tura pentru femei a cortului.
— Cum ai reuşit să ajungi aici fără bărbatul tău ?
' ' ■— El a aranjat să călătoresc cu nişte ismaeliţi, dar, după o vreme, am hotărât să mă despart de ei. îşi îmbrăţişa sora.
— Chiar şi cu cămilele pe care le-am cumpărat, a fost o călătorie grea, dar acum sunt acasă, în cortul tatălui meu. Tu dormi aici ? Credeam că Misha împreună cu familia ei locu-iesc cu tata.
înainte ca Jamila să apuce să-i răspundă, Ietro îi spuse cu vocea scăzută.
— Acum două luni Ahmaz s-a dus lângă părinţii lui. Azaz, devenind astfel noul nostru conducător, s-a mutat din nou cu familia în cortul lui. Acum Jamila este cea care are grijă de mine.
— Deci, Misha este nevasta conducătorului seminţiei, se minună Sefora... Misha noastră !
— Poţi să-ţi saluţi surorile de dimineaţă, îi spuse tatăl. Acuma culcă-te. Haideţi, nepoţii mei, vreau să dorm cu voi.
Ducând o desagă, Sefora îşi'urmă sora în cort. înainte de a se întinde pe pat, ea îşi trecu mâinile prin lâna unei oi pentru a-i simţi moliciunea plăcută şi mirosul familiar. Apoi, mulţumită, adormi.
Când primele culori pastelate luminară cerul, Sefora ieşi din-

cort pentru a savura deliciile dimineţii : zgomotul copitelor oilor pe pământul pietros, lipăiala vreunui copil desculţ întors dintr-o escapadă în boscheţi, mirosul fumului de la focul...de gătit... . .-", ■',

Fara fu prima dintre celelalte surori care o găsi. Apoi sosiră şi celelalte şi, în final, Misha. Cele două surori mai mari statură tăcute faţă- în faţă, până ce Misha o anunţă cu mândrie :

— Acum sunt nevasta conducătorului.

— Te descurci tu, îi răspunse Sefora. Misha nu păru deloc emoţionată.

— Aşadar, Moise s-a plictisit de tine şi te-a trimis acasă !

— Dacă asta crezi tu, eu nu mai încerc să-ţi explic:,/

■ ■- — Bănuiesc că ai să-ţi cauţi un alt bărbat acum, când al tău te-a părăsit.

Sefora făcu un pas înapoi.

— Moise se va întoarce. îl aştept.

— Bine, dar între timp vezi să nu te uiţi după bărbatul meu, spuse Misha şi se întoarse să plece.

Când va avea.oare încredere în mine? se întrebă Sefora.

După câteva zile, tribul îşi continuă deplasarea spre minele de cupru. Sefora se reacomodă cu treburile de rutină, ajutând oriunde era nevoie, la tuns, la miei... Unele dintre femeile tribului o evitau, invocând faptul că, întrucât bărbatul ei o trimisese acasă, nu era binevenită în corturile lor.

In tot acest timp, Azaz nu dădu nici un semn că ar şti de întoarcerea ei, neuitându-se nici măcar o dată la ea. Dar, într-o seară, pe când scotea apă dintr-o fântână, el se apropie de ea.

— Nici o femeie madianită n-are voie să trăiască fără bărbat. Dacă Moise nu se întoarce într-un an, îl voi considera mort şi te voi lua în cortul meu, ca a doua nevastă.

Sefora făcu un pas înapoi, încordată.

— Nu !

Zâmbetul lui era rece.
— Dacă refuzi, am să te izgonesc, pe tine şi pe fiii tăi din trib.
Apucând găleata de apă, ea alergă spre cortul tatălui său.
Râsul aspru al lui Azaz o urmări. Ajunsă înăuntru, se prăbuşi tremurând pe o rogojină.
Când tribul sfârşi efectuarea schimbului de lână pentru aramă,: conducătorul, ridică braţul pentru a anunţa că trebuie să-şi reia marşul. Caravana se deplasă spre sud, de-a lungul mării.
Sefora trăgea adânc în piept aerul, proaspăt adus de briză, dar ochii ei se întorceau adeseori spre munţii din vest. Departe, dincolo de ei, Moise îşi îndeplinea misiunea dată de Dumnezeu.
Tremură luni şi luni. Caravanele de ismaeliţi aduceau veşti din Egipt. Broaşte care acopereau pământul... Plăgi teribile de păduchi şi purici... Sclavii israeliţi vor eliberarea, dar Faraon nu-i lasă să plece... Animalele mor, chiar şi sfinţii tauri...
Evreul acela care a trăit în mijlocul vostru stârneşte toate aceste nenorociri...
— Când se întoarce tata ? vru să ştie Eliezer. Mama lui îl reasigură.

- Cât o putea el de repede, şi, în sinea ei : Mă rog ca să se întoarcă mai repede de un an.
Din ce în ce mai puţine caravane veneau din vest.
— Ne ţinem cât se poate de departe de Egipt, ii spuse un negustor lui Ietro. Se întâmplă prea multe grozăvii în ţara asta.
Multe nopţi petrecu Sefora trează. Dacă rugăciunea ei nu va fi ascultată, chiar o va izgoni Azaz pe ea şi pe fiii ei ?
Mai era doar o lună până la împlinirea anului. în vreme ce tribul se îndrepta spre palmierii ce marcau un loc bun de rămas, Ietro anunţă :
— Se vede un trib de ismaeliţi. Dacă sunt veniţi din Egipt, vom afla veşti.

Imediat ce descăleca, Sefora îşi urmă tatăl spre tabăra ismaelită. în vreme ce Ietro şi conducătorul ismaelitilor se întrebau de sănătate, ea aştepta nerăbdătoare. In cele din urmă, Ietro spuse :
— Veniţi, poate, din Egipt ? Conducătorul se uită spre cer ;
— Dumnezeu mi-e martor că n-am văzut şi n-am să mai văd o asemenea plagă... Un întuneric gros a acoperit ţara vreme de trei zile. Imediat ce s~a putut din nou vedea, mi-am scos caravana din Egipt. Am plecat înainte de cea mai grozavă dintre toate plăgile.
— Ceva mai groaznic decât întunericul total ? întrebă preotul.
Ţinându-şi mâna la ochi, conducătorul zise :
— în vreme ce ieşeam din Egipt, am auzit că din cauză că Faraon mi-i lasă pe israeljţi să plece, a fost lovit cu moarte oricare dintre întâii născuţi ai egiptenilor. Oricare dintre întâii născuţi.— chiar şi cel al lui Faraon.
; —Dar evreii?
—• N-au fost atinşi. Ei au fost cruţaţi. Acel om, pe nume Moise, îi conduce acum-cu toate turmele lor prin pustia din sud. Sunt aproape de muntele Horeb.
Pentru Sefora era de ajuns. Se îndreptă spre un palmier şi se aşeză pe solul nisipos. O întristase faptul că, din cauza încăpăţânării lui Faraon, a fost nevoie să moară toţi întâii născuţi. Ochii i se umplură de lacrimi de compasiune pentru mamele din Egipt.
Dar acum, în sfârşit, Moise conducea poporul spre munte.
88
O străbătu o puternic dorinţă de a fi cu el. Când îl văzu pe Ietro venind spre ea, se ridică.
— Tată, trebuie să merg. la bărbatul meu. Mă duci la el ? Dacă încă nu a ajuns la muntele sfânt, am să-1 aştept acolo.
Bătrânul tăcu multă vreme, încât Sefora se întreba dacă o fi auzit-o. în cele din urmă, el răspunse :

— în două zile de aici înainte, vom porni spre munte. Din nou trebuia ca ea şi fiii ei să călărească şi asinii care să le ducă cortul şi alte bagaje.
în vreme ce împacheta, cinci dintre surorile ei intrară I în cort.
Vocea Tuemei vădea tristeţe.
— Trebuie, deci, din nou să ne luăm rămas bun...
— Şi, poate, pentru totdeauna, de data asta, adăugă Duhiva.
Fara îşi împreună mâinile după gâtul sorei ei celei mai mari.
—■ Ah, Sefora, cum putem să te lăsăm să pleci ? Jamila se uită prin deschizătura cortului.
— Iată că vine Misha !
Cele cinci fete se retraseră spre marginea cortului, în vreme ce Misha apăru semeaţă înaintea Seforei.
— Mă părăseşti, deci, din nou. Sefora clătină din cap.
— Nu mai ai nevoie de mine acum, când eşti nevasta conducătorului.
— Greşeşti ! Am nevoie de tine. n
Sefora se încruntă, încercând să înţeleagă unde bătea sora ei. . . .-.-.
>
— Jamila are grijă de tata. De ce să ai nevoie de mine ?
— Acum, când sunt nevasta conducătorului, femeile se tem de mine. '•:.' .....
Privirea Mishei se îndreptă spre celelalte surori. Priveşte, chiar şi ele mă evită. Tu eşti singura care nu te temi; .
— Asta fiindcă sunt mai. mare şi întotdeauna a trebuit să faci cum am spus eu. .....
;*:: Tuema făcu un pas mai aproape. . , .. -
— îmi amintesc cum întotdeauna îi spuneai Mihei să-şi ţină toiagul pregătit.
— Da, adăugă Tarfah, şi cum amândouă ne apăraţi oâhd

veneau năvălitorii.
Misha se adresă direct Seforei :
a<j
- N-am uitat cum ai salvat viaţa fiului meu în noaptea în care s-a născut... Tăcu. Mă gândesc la cât timp am pierdut discutând în contradictoriu cii tine..
.— O să-mi lipseşti, şopti Sefora. O să-mi lipsească şi discuţiile noastre în contradictoriu...
Se strânseră în braţe câteva clipe. Apoi Misha se îndreptă încet, cu capul sus, aşa cum îi stătea bine unei soţii de conducător. Celelalte surori o îmbrăţişară şi ele pe Sefora. Privin-du-le cum o urmau pe Misha, aceasta se întrebă în linişte : Am să le mai văd vreodată, de mâine încolo ? Privi corturile. Sau pe oricare dintre membrii acestui trib ? \
A doua zi, călătoria spre munte i se păru Sef orei mai lungă ca de obicei. Copleşită de nerăbdare, ea era nemulţumită de ritmul încet de înaintare al animalelor. După-amiaza târziu, lumina soarelui se reflectă în tonuri aurii pe granitul roşu al munţilor, înainte ea Ietro să pătrundă în trecătoarea îngustă. După o bucată de drum, el îşi opri brusc cămila. Sefora privi în sus. Deasupra, pe nişte bolovani, un grup de bărbaţi încercuiau mica lor caravană. Suliţi cu vârful de bronz luceau în mâna dreaptă a fiecăruia dintre ei.
— Cine sunteţi şi de ce intraţi în trecătoarea spre muntele Horeb ? întrebă unul din ei.
— Sunt Ietro, din tribul cheniţilor din Madian, şi-mi conduc fiica la soţul ei.
— Cine este soţul ei ?
— Moise, conducătorul israeliţilor. Omul tăcu un moment, apoi întrebă :
■ — Aceştia doi cine sunt ?
— Sunt fiii lui Moise.
— Cum pot şti că este adevărat ? Sunt îmbrăcaţi ca nişte

mandianiţi. :
Gherşom interveni :
. — Purtăm haine madianite, dar, ca şi tatăl nostru, fratele meu şi cu mine suntem evrei.
Omul coborî de pe stâncă şi dispăru în lungul trecătorii. Ceilalţi lăsară suliţele în poziţie de repaus.
—i Aşteptaţi aici, răspunse omul. Am să transmit mesajul.
— Atât de aproape, îi spuse Sefora tatălui ei, şi mai trebuie şi să aşteptăm să intrăm într-o porţiune care face parte chiar din teritoriul nostru chenit !
— O să ne dăm jos de pe cămile şi ne vom odihni puţin, îi răspune bătrânul. Moise va veni curând.
90
Un abia perceptibil suspin răzbătu prin suflarea ei. ' — -E'-âtât de mult de când nu l-am mai văzut ! .. Lumina soarelui se pierdea în munţi, când se auziră paşi şi'Moise apăru înaintea ei,: of alura sa înaltă, părând'-chiar.mai voinic decât şi-1 amintea. Ietro îi îmbrăţişa. Se întrebară unul pe celălalt de sănătate, dar privirea lui Moise se întorcea des către soţia şi fiii lui.
Nemaiputând să aştepte, ea păşi în faţă şi braţele lui o cyprinşeră. îşi lăsă capul pe umărul lui puternic în timp ce el o' ţinea strâns, lăsându-şi obrazul pe creştetul ei.
Acum sunt cu adevărat acasă, gândi Sefora. Aici este locul meu — în braţele soţului meu.
După ce-şi salută fiii, Moise îşi conduse musafirii spre munte. Când, în cele din urmă ieşiră din trecătoare, Sefora îşi pierdu suflarea în faţa scenei ce i se arăta. Niciodată nu mai văzuze un alt trib pe locul sfânt de tabără, dar acum bărbaţi, femei, copii, oi şi vite, ocupau în întregime platoul. Focurile pentru gătit trimiteau în aer fuioare de fum. Copiii ţipau. Oile se împingeau una pe cealaltă, păscând puţina iarbă.
— Cortul lui Aaron şi al meu este aproape, anunţă Moise.

Prin deschizătura lui, Sefora văzu o femeie modelând turte dintr-un aluat ciudat. Era oare soţia lui Aaron ? Sau îşi luase Moise o a doua nevastă în timpul lungii lor despărţiri?, .. —T Ea cine este? .
— Măria, sora mea. Domnul a ales-o şi pe ea ca împreună cu Aaron şi cu mine, să conducă poporul. Vino să vă fac cunoştinţă.
Măria, îşi spuse Sefora. In sfârşit, o întâlnesc pe aceea care a avut grijă de Moise când era copil şi care i-a spus despre singurul TDtrmnezeu adevărat.
Glasul femeii mai în vârstă era rece.
'-?- Ea este femeia străină cu care te-ai căsătorit? ;*;— Nu'mai este străină, stărui Moise. Avem un legământ de căsătorie şi vreau să o trataţi ca pe un membru al seminţiei noastre.
— Nu arată a femeie levită. Pielea ei este mai neagră ca a" mea.
Moise trase adânc aer în piept.7
— Să vă purtaţi respectuos cu ea !
Fără a mai răspunde, Măria merse în camera ei. Sefora era: abătută.' Na-i place de mine. Eram: atât de asigură că o voi iubi şi speram atât de mult că o să mă accepte...
<JI
Glasul bărbatului ei ii întrerupse gândurile.
— Am fost despărţiţi prea multă vreme. Eşti bine ? Ismaeliţii s-au purtat cum trebuie?. .....
— Când s-au hotărât să meargă în Damasc, am părăsit caravana lor, la muntele nordic.
V:..'.".
Moise rămase perplex. "
...
— Cum ai putut să treci pustiul fără asini ? .... Ea zâmbi.
— Am cumpărat cămile. . Jf .
.

— Nu-mi dau seama cum ai putut ajunge în siguranţă acasă.
— Când mă gândeam la corturile de acasă, acolo doream să fin şi asta mă mobiliza.
El îi luă ambele mâini între-ale lui.
— Acolo doreai să fii, dar acum am să-ţi cer să părăseşti locul în care te-ai născut, pentru totdeauna. Vrei să vii ? Odată plecaţi, nu va mai fi cale de întoarcere.
— Bineînţeles că vreau să vin. Fac parte din seminţia _tâ şi, oriunde eşti tu, acolo este acum casa mea.
— Vor fi lupte cu popoare păgâne înainte de a ajunge în Canaan...
îi dădu drumul la mâini,
— Vei fi mai în sipuranţă dacă, împreună cu Eliezer, vă veţi întoarce în cortul tatălui tău. Oherşom poate să vină cu mine. Trimitem după tine *şi* băiat după ce vom intra în ţară.

CAPITOLUL 15 ->'• -;-•

înainte ca ea să poată obiecta, un grup gălăgios de-.bărbaţi umplu deschizătura cortului, ■ ■■ *r.*
— Suntem din seminţia lui Beniamin,- strigă unul din ei, şi aceşti simeoniţi susţin că unele din- vitele, noastre.sunt ale lor;
■ ■ ■ ■-
^ - s,r-
Moise ieşi agale, să rezolve disputa. 1.-;
în acest timp. Sefora conduse asinii la marginea taberei, unde găsi un loc pentru a-şi întinde cortul. Două femei israe-liene se uitară la rochia ei în maro şi alb, apoi şuşotiră ceva. Una din ele se apropie.
— Te ajutăm să-ţi întinzi cortul.
Sefora privi ţesătura strânsă a hainei pe care o purta femeia,
. .

— Vă mulţumesc şi vâ sunt recunoscătoare pentru ajutor,
'•După ce întinseră ultima funie pe stâlp şi mâlţară prăjina, ea

duse blăni de oaie şi pături în despârţitura în cure Moise, letro şi băieţii ei aveau să doarmă. Acestea fiind terminate, se ocupă şi de camera ei. Cortul nostru, medita ea. Toţi anii în care am avut grijă de tata, i-am petrecut în tortul lui. Acum, în sfârşit, avem iarăşi căminul nostru.
'. Ietro era în vizită la Moise. în timpul cinei, Sefora asculta cum cei doi, în preajma focului, stăteau de vorbă. Gherşom şi Eliezer sorbeau fiecare cuvânt despre cum tatăl lor împreună cu unchiul lor merseseră la Faraon şi-i ceruseră sâ-i lase pe israeliţi să iasă din Egipt, cum Dumnezeu trimisese plăgi grozave, cum se despărţise Marea Roşie în două pentru a permite poporului să treacă în siguranţă dincolo, despre cum sărbătoriseră pastele...
Totuşi, prea de multe ori erau nevoiţi să-şi întrerupă conversaţia clin cauză că venea cineva cu o problemă, o plângere sau o solicitare de ajutor. Atunci, Moise îşi lăsa cina neterminată şi ieşea să vadă de nevoile poporului.
Trecu o lună... şi încă o lună. Şi din nou Moise urcă muntele să stea de vorbă cu Dumnezeu.
în umblările şi activităţile ei zilnice — mers la fântână după apă, muls de cămile sau de oi — Sefora îi auzea pe oameni cârtind :
— De ce nu plecăm din acest loc şi nu mergem în Canaan ? '-'
; într-o zi, în vreme ce aduna lemne pentru foc, Măria veni spre ea cu pas apăsat. Sefora admiră ţinuta dreaptă, imperială, a cumnatei sale. Cu adevărat ar, M i a ceea ce, de fapt era —o profetesă, o persoană aleasă, un <.....lucător, asemeni fraţilor ei.
Femeia o interpelă :
, :, — Tatăl tău se amestecă un Moise cum să conducă poporul căpetenii, judecători. Ridică g] | timp !
■—■ Tatăl meu este un om ■ ..modestie.
— Nil cred că este chiai întoarce acolo de unde a venii o'

:,Sefora nu răspunse, dar n ţaţa,, va trebui.să plec şi eu în '!-ⁱ;
Chiar în seara: aceea, cânrl bătrânul- anunţă :
nu trebuie, îl învaţă pe
i chiar i a spus să pună
V.ta cere prea mult
lept, răspunse Sefora cu
de Înţelept, De ce nu se
ci raţiona. Când va pleca i cu FJiezer. i) şi Moise veniră la cină,

93

- -Mâine de dimineaţa, mă-întorc la tribul meu, , ' ■ Fiieă-lui îşi duse imediat,mâna la gură, pentru .a înăbuşi un strigăt. Nu mă lua de aici ! Lasâ-mă să.stau cu bărbatul meu !

:.:,..;'■

:.— Mergi în pace, îi spuse Moise. După cum ţi-am spus, aş trimite-o şi pe soţia mea şi pe Eliezer la tine, până va fi siguranţă pentru ei în Canaan. Dar, fiindcă tribul tău este tăbărât la numai o zi de mers distanţă de aici, am să. aştept. Am să-i pot lesne aduce la tine când va veni vremea să părăsim Madianul.

Ietro fu de acord. , — Fiica mea cea mai mare şi nepotul sunt bineveniţi în cortul meu oricând, .încercând să-şi alunge temerile, Sefora închise ochii.

A doua zi de dimineaţă, tatăl ei încalecă pe cămilă. .

— Pe curând ! fură ultimele lui cuvinte, înainte de a se îndepărta călare.

Pe măsură ce zilele treceau, adeseori Sefora stătea în loc să se odihnească şi să chibzuiască în ce fel ar putea să-şi ajute bărbatul.

Deşi acum avea căpetenii care să rezolve unele din problemele israeliţilor, de. multe ori el încă părea obosit. Intr-o seară, pe când Sefora îi masa umerii încordaţi, Moise. anunţă :

— Mâine urc pe munte.

..... — Iar? De ce trebuie să mergi acolo, atât de des?
— Trebuie întotdeauna să ştiu ce am de făcut mai departe. D'.n cealaltă parte a focului, Eliezer întrebă :
— De ce nu se poate să merg şi eu cu tine acolo, câteodată ?
•'■ -
Moise îl privi cu dragoste.
′ ■— Ţi-am mai spus că este periculos. îmi pare rău, fiule ! Trebuie să merg singur.
• — Trebuie să stăm aici şi să avem grijă de cămile şi asini, încercă Gherşom să-şi liniştească fratele mic.
în timpul nopţii, Sefora se trezi de mai multe ori. Bineînţeles, se temea. Deşi muntele era minunat şi sfânt, era cm loc înfricoşător, în care Domnul cobora să-1 întâlnească pe Moise. Exact înainte de a se crăpa de ziuă, auzind paşi, ea dădu la o parte pătura şi se grăbi spre mijlocul cortalai. Era gol. Alergând spre deschizătura cortului, vaza prin ea silueta înaltă a soţului ei îndreptându-se spre muntele acoperit la acea
94
oră de umbre cenuşii. îşi trase mai strâns rochia pe umeri şi rămase zgribulită în răcoarea dinaintea zorilor.
Când o văzu pe Măria privind din faţa cortului ei, Sefora simţi o pornire de a o lua la fugă sau de a se ascunde, dar era deja prea târziu. Cumnata ei veni lângă ea. Amândouă îl urmăreau pe Moise cum trece vâlceaua şi apoi începe lungul urcuş. Glasul acuzator al Măriei rupse tăcerea :
— Ar fi trebuit să-1 ia şi peAaron şi pe mine cu el. Am impresia că tu i-ai spus să se ducă singur.
Sefora clătină din cap.
— Nu-i spun eu bărbatului meu ce să facă.
— Tatăl tău precis i-a dat sfaturi. Moise trebuia să se fi consultat cu Aaron şi cu mine, na cu un Străin.
Şi Sefora se întrebase de ce nu împarte Moise mai mult din responsabilitate cu sora şi cu fratele lui. Domnul îi alesese şi

pe ei să slujească drept conducători. Rămânând tăcută, ea se uită după Moise, care urca.
Dinspre vârful muntelui, un huruit se auzea în tabără. Acest zgomot continuă toată ziua următoare.
Sefora se uita des spre munte, să vadă vreun semn de la bărbatul ei. îi era greu să-şi vadă de treburi.
— Pari îngrijorată, mamă, observă Gherşom. Aş vrea să pot să mă duc să văd ce-i cu tata.
— Şi eu, interveni Eliezer.
— Nu se poate, ştiţi bine ! exclamă mama. Nimeni nu trebuie nici măcar să se apropie sau să atingă muntele în aceste zile când Domnul vorbeşte tatălui vostru.
Deodată, un fulger încercui înălţimile din jur. Sefora ţipă, ducându-şi mâinile la urechi pentru a le apăra de tunetul asurzitor. Printr-o perdea de grindină, îl văzu pe Moise coborând povârnişul colţuros.
Părea obosit, dar nu năucit aşa cum fusese mai demult, când Domnul îi vorbise prima dată. In timp ce se aşezase să se odihnească, Sefora îi spălă picioarele, apoi îi frecţionă fruntea cu ulei proaspăt de susan.
Oare când va veni timpul să mă întorc la tala, se întrebă ea, se va găsi vreo femeie să-i spele picioarele şi să-i i'rec-ţioneze fruntea cu ulei? Cineva trebuie să aibă grijă de ti. Şi acel cineva aş prefera să fiu eu.
Acest când va veni timpul, încă îi mai revtnea m minte câteva zile mai târziu, mergând spre un izvor din Vtclnâta-

tea unei vâlcele. Un zgomot slab în dosul unei stânci o făcu să se oprească. Un mic rozător poate, sau vreo pasăre, îşi zise, Dar, fără veste, o mână de bărbat o ajunse din dosul bolovanului apucând-o de braţ, ,   „ — Azaz ! Ce faci aici ?
— Să nu ţipi ! îi porunci el. Vreau să-ţi vorbesc.
— Dacă-mi dai drumul te ascult.

Ii slăbi strânsoarea^ dar încă o mai ţinea de încheietura mâinii. Sefora se uită în ochii lui aprigi.
— Cum ai trecut de străjile israelite ?
— Ha ! Ha ! râse el. Ai şi uitat că am trăit o viaţă prin munţii ăştia ? Ştiu orice colţişor şi orice potecuţă. Aceşti oameni au fost nişte amărâţi de sclavi în Egipt. Ce ştiu ei să păzească o tabără ? Degetele lui se crispară pe braţul ei. De ce invadează bărbatul tău teritoriul chenit ?
— Acesta este singurul drum care duce la Canaan.
—' Asta o spui tu, îi şuieră el, dar este departe de drumul principal pentru caravane.
Cât se poate de calm, ea îi răspunse :
— Domnul i-a condus pe aici.
— I-o fi condus Domnul pe aici, dar oamenii mei înarmaţi or să-i alunge.
încercând să scape din strânsoarea mâinii lui, ea în-găimă :
— Oamenii tăi înarmaţi ?
— Doar nu crezi că am venit aici singur! Toţi oamenii mei sunt ascunşi printre stânci. Suntem gata pentru atac. Apucând-o de umăr, el o trase spre el până ce faţa îi fu aproape de a lui. Vocea îi era coborâtă şi inflexibilă : Şi după ce îi alung pe aceşti israeliţi din teritoriul meu, te vei întoarce scăpând din mâna lui.
— De ce vrei să merg cu tine ?
— Fiindcă ţi-am spus înainte de a te căsători cu acest evreu, că nu eşti loială seminţiei tale. Nici o femeie, madianită nu are voie să-şi părăsească tribul.
încercând să-şi păstreze tăria glasului, ea se întoarse să plece.
— N-am să merg cu tine.

— Nu încerca să scapi, mârâi el. Ai fugit de mine când te-ai căsătorit cu Moise, dar, de data asta, vei fi a mea. O apucă din nou de mână. Am să pun doi din oamenii mei să te păzească

pe timpul atacului.
încă o dată, ea încercă să se tragă, dar Azaz era prea puternic. Cu glas tremurător, ea îi spuse :
— Nu poţi să te lupţi împotriva israelitilor. Este împotriva legilor tribului chenit.
—' Cum aşa? întrebă el.
— Cu mult timp în urmă, când tatăl meu a făcut un legământ de sânge cu Moise, acestuia şi familiei lui i-a fost garantată trecerea în siguranţă prin teritoriul chenit. Erai şi tu de faţă şi te-am auzind spunând : Aşa să fie !"
Azaz se încruntă.
— îmi amintesc de libera trecere pentru Moise şi familia lui, dar nu pentru această mulţime.
— Această mulţime este familia lui, strigă ea. Sunt copiii lui Israel.
El îşi trase un pumnal de la cingătoare şi arătă cu ei spre gâtul Seforei.
— Sunt prea mulţi. Trebuie tăiaţi, culcaţi la pământ. Sefora se dădu un pas înapoi.
— Legea chenită nu trebuie călcată nici chiar de conducător.
— Ahmaz n-ar fi îngăduit niciodată această invazie.
— Şi totuşi, Ahmaz a respectat legea.
Azaz o smuci, trăgând-o mai aproape de el. Neîndrăznind să se opună, ea aşteptă.
Câteva clipe, conducătorul cheniţilor îşi privi pumnalul, apoi oftând, şi-1 puse la loc la brâu.
— Aşa să fie. Şi, uitându-se aspru la ea, adăugă : Te-ai alipit de un popor străin.
— Este poporul meu, acum.
Brusc, el îi dădu drumul.
—■ Fii a lor ! Şi, făcându-le semn oamenilor săi ascunşi în dosul stâncilor, plecă.
Degrabă, Sefora alergă spre cortul ei şi, din fericire, îl văzu pe

Moise şezând la intrare.
c. 12 c. 7
97
— Azaz şi luptătorii lui, îngăimă ea, au fost gata să ne atace.
El se ridică în picioare.
— Unde i-ai văzut ?
— Pe drumul spre izvor. Azaz a încercat să mă forţeze să merg cu el, ameninţându-mă chiar cu pumnalul lui.
O aprigă mânie fulgeră în ochii bărbatului ei.
— Nu permit nimănui nicicând să-mi atace soţia sau poporul !
Se uită în jur după războinicii săi. Strigând nişte ordine lui Iosua, secundul său la comandă, alergă spre centrul taberei.
Trâmbiţa începu să sune, iar oamenii înarmaţi o porniră în fugă spre izvor.
Sefora alergă la Moise.
—< Stai puţin ! Azaz a plecat. I-am adus aminte că ai liberă trecere, tu şi familia ta, adică toţi copiii lui Israel. Soţul ei o privi încurcat.
— Şi Azaz a recunoscut că avem trecere liberă prin teritoriul lui ?
— Face parte din legea cheniţilor şi legile nu trebuie să fie călcate, îi răspunse ea. Nici un madianit din tribul cheniţilor, nici chiar un om crud, ca Azaz, nu calcă vreun legământ.
— Luptătorii mei vor cerceta, totuşi, dacă tabăra este în siguranţă.
Porniră împreună spre cort.
— Tremuri, observă el.
Cuprinzându-1 cu braţele, ea îşi lăsă capul pe umărul lai.
— Nu vreau să mă mai întorc niciodată la cheniţi. Simt gata să merg cu poporul tău — poporul tău şi al meu — în Ţara Făgăduită.
Un timp îndelungat el o ţinu în braţe, apoi îi spuse :
— Eşti o femeie curajoasă. Cum m-am gândit eu să te las cu

tatăl tău ? ! O privi cm deplină admiraţie. Iartă-mă, acum trebuie să plec...

— Vrei să spui că mergi din nou pe munte ?

— Da. Trebuie să aflu mai mult din ceea ce Domnul

doreşte ca să facă poporul Său. El a promis legi şi un lega mânt pentru noi.

— Şi când ai să te întorci ?

—-• Nu sunt sigur. Ştiu doar că azi e ziua când mi-fl spus să mă duc.

11 prinse de braţ cu ambele mâini.

— Mi-e frică pentru tine când urci acolo. Un suspin îi scăpă din piept. Când muntele huruie, ar putea arunca pietre în tine.

Moise o încuraja din nou cu braţul şi o îmbrăţişa călduros.

— Nu te teme. Am să mă întorc.

Ea merse cu el până la deschizătura cortului şi reuşi să - i ofere un zâmbet înţelegător.

— De acum încolo, am să ţin minte că, atunci când Domnul te cheamă, trebuie să te duci.

Sărutând-o uşor, el se întoarse spre muntele lui Dumnezeu.

Gherşom şi Eliezer veniră lângă mama lor să-şi priveaeci tatăl cum traversează platoul pentru a pătrunde în vâlcea Apoi, începu urcuşul.

Undeva sus, razele soarelui făceau să strălucească un nor care acoperea vârful muntelui.